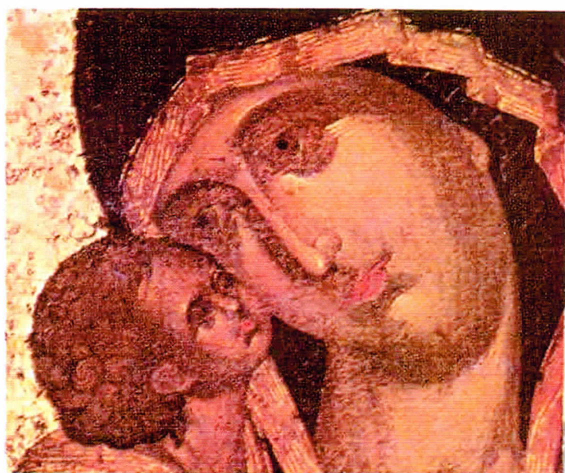
VINDECAREA ARBORELUI GENEALOGIC

Dr. KENNETH McALL

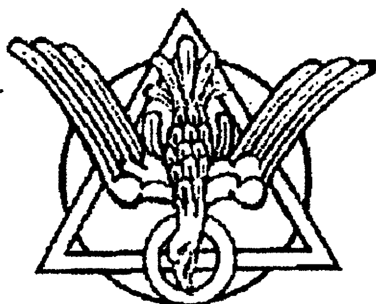
harisma

VINDECAREA ARBORLUI GENEALOGIC

Dr. KENNETH McALL

Traducere din limba engleză de
Dr. Iosif Niculescu

Cu un studiu introductiv de
Părintele Galeriu

harisma
București 1993

Editorii exprimă mulțumirile lor
Dr. Kenneth **McAll**
Associations d'Entraide Suisse-Roumanie,
Pasteur Dr. Gilbert SCHULE, și Dr. FRANCOTS MEAN
Pentru sprijinul acordat editării acestei cărți.

First published in Great Britain in 1982 by Sheldun Press. SPCK, Marylebone Road. London NW1 4DU

Three impressions of the first edition
Revised edition 1984
Third impression 1984
New edition 1986

Colecția INTERFERENȚE este îngrijită de Rodion Galeriu
Redactor de carte și colaționarea traducerii: Fiorin Sicoie
Viziunea grafica și coperta: Miroea Dumitrescu
Tehnoredactare computerizată: Daniel Chelsoi,
Gabriela Burlacu, Liliana Bogdan

162

Dr. Kenneth McAll

Născut în China în 1910. Dr. Kenneth McAll, după ce a absolvit medicina la Universitatea din Edinburgh, s-a reîntors în China ca medic-chirurg misionar. Este închis de japonezi împreună cu soția și copilul, pe timp de patru ani. în cursul celui^ de-al doilea război mondial. încercările prin care a trecut în China i-au trezit interesul față de puterile de "posedare", astfel că și-a dedicat din acel moment viața vindecării bolilor psihiatrice cu ajutorul călăuzirii divine. După reîntoarcerea în Anglia, a practicat timp de zece ani medicina generală, după care, timp de douăzeci și cinci de ani, a activat în calitate de medic consultant de psihiatrie. Este membru asociat al Colegiului Regal de Psihiatrie, scriind articole și cărți despre bolile mintale și despre puterea vindecătoare a Sfintei Liturghii

Mulţumiri

Autorul vrea să aducă semnul recunoştinţei sale celor de mai jos, pentru ajutorul pe care i l-au acordat ia alcătuirea acestei cărţi: Rev. Cuthbert Bardsley, fost Episcop de Coventry, Morton Kelsey. Profesor de Teologie la Universitatea Notre-Dame, si William Wilson, Profesor de Neuro-Psihiatrie la Duke University. Mai vrea să mulţumească lui Reginald Holme-, Rev. Alan Harrison şi Rev. John Williams pentru felul măiestru de a scrie, lui Matthew şi Denis Linn S J., şi M. J B.Pullen pentru nepreţuitul ajutor în alcătuirea cărţii.

Studiu introductiv

Dr. Kenneth McAll, prin analizele și dezvăluirile uimitoare ale cărții de față, supune conștiința noastră la o meditație adîncă și la răspunderi grave în fața lui Dumnezeu și a vieții. Titlul însuși, "Vindecarea arborelui genealogic", arată că este vorba de o explorare amplă a suferinței omenești atît în adîncul unei ființe agresate în însuși începutul ei de existență (este vorba de avort) cît și în conștiințele celor care, din nefericire, se fac părtași acestui supliciu. Cercetările, sesizările lui scot la iveală tragice realități și soluții care unesc firesc și binefăcător experiența științifică actuală cu cea religioasă creștină dintotdeauna. Mai precis, precum se și exprimă într-un capitol, pune în lumină "Vindecarea prin Hristos" și în mod concret prin Sfinta Liturghie. Dr. Kenneth deschide ușa unei lumi de taine, de tărîmuri locuite de prezențe mutilate, de pătimiri înăbușite, unele metamorfozate în existențe misterioase, în stafii. Însă cea mai chinuitoare pentru suflet este aceea pe care el și-o exprimă în capitolul cu titlul "Suferă copiii mici". Aici el explorează un fenomen pe cît de frecvent, în vremea de azi, pe atît și mai tragic, frizînd, cum s-a mai observat, genocidul. E de ajuns să arătăm aici că, potrivit statisticilor, în țara noastră din patru sute conceperi umane (în anii de după"Revoluție") doar o sută au ajuns la naștere. Ca și cum aceasta n-ar fi destul, medicul englez îi dezvăluie și niște implicații, consecințe, aproape necunoscute pînu acum, și de-a dreptul uluitoare. El

urmăreşte consecinţele tragice ale avortului nu numai asupra fiinţelor umane implicate direct (prunc şi mamă) ci într-o sferă mai largă. Suferinţa-umană ia proporţii prin înrîurirea conştiinţei suprimării vieţii asupra mai multor ramuri colaterale ale Arborelui Genealogic al unei familii.

Avortul, ca act de anti-creaţie, de anti-viaţă, produce tulburări incalculabile, dezvăluite de Dr. Keneth mai întîi ca şi chirurg iar apoi ca psihiatru şi nu mai puţin ca suflet profund creştin.

Dintr-o suită de cazuri de pacienţi cu felurite diagnoze, inclusiv nevroze, stări depresive, epilepsie, schizofrenie, tentative de sinucidere, ş.a.m.d. îl vom reproduce spre pildă pe următorul caz: Joan, o copilă de nouă ani, este adusă la Dr. Kenneth Mc AII. Sînt studiate concluziile echipei de medici generalişti, mărturiile părinţilor, precum şi rapoartele dirigintei clasei. Începînd cu vîrsta de cinci ani buna dispoziţie de mai înainte a copilei se schimbă brusc.

Ioana devine greu cooperabilă, cu un comportament iraţional, intră în crize, faţa i se schimonoseşte, ţipă minute în şir la mama ei: "Mă înspăimîntă, mă îngheaţă" răspunde mama. Cade uneori în inconştienţă, prăbuşindu-se, alteori aleargă prin faţa maşinilor. E legată în hamuri. "Te urăsc", îi strigă ea părintelui său, "nu eşti tatal meu; de ce m-am născut?" Altă dată, într-una din acele stări iraţionale îşi ameninţă fratele cu un cuţit. La şcoală, de asemenea, îşi pierde cu uşurinţă controlul şi are izbucniri emoţionale, nu se mai poate controla.

Dr. Kenneth McAll, încercînd să-i întocmească Arborele Genealogic, e preocupat să descopere vreun strămoş părăsit, neîncredinţat ajutorului Dumnezeiesc, vreun caz de sinucidere. Dar de-a lungul ultimelor patru generaţii nu descoperă nimic. Apoi, o cheamă pe Joan în camera de consultaţie. Scena devine tot

mai intens emoţională. Copila vine, se aşează pe genunchii medicului. Intre altele el o întreabă cîţi fraţi şi surori mai are. Răspunsul este surprinzător: «Am trei fraţi şi trei surori.» - «Dar Joan, mama spune că tu ai trei fraţi şi doar două surori.» Joan devine extrem de furioasă, sare de pe genunchii lui şi bate din picior zicînd: «Am trei surori nu două! O vezi pe femeia aceea care stă acolo?» a ţipat arătînd către mama ei. «Este o criminală. A aruncat-o în WC pe sora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melisa.» Mama acuzată izbucneşte în lacrimi şi strigă: «Atenţie! va avea o criză.» Tatăl lui Joan se înroşeşte la faţă, se ceartă cu soţia, în timp ce se certau, Dr. Kenneth McAll mărturiseşte: "Am ţinut-o strîns pe Joan şi i-am zis: «Hai să ne rugăm tu şi cu mine, Mîntuitorului nostru Iisus Hristos cerindu-i să aibă grijă de Melisa». Ne-am rugat: «Doamne Iisuse Hristoase te rugăm să ai grijă de Melisa şi să o iei şi pe ea în împărăţia ta»."

Era evident că Ioana atinsese un punct nevralgic al părinţilor ei. Mai tîrziu mama a spus că avusese un avort accidental datorită neîndemînării unui medic. înaintea naşterii lui Joan.

Uimitor e faptul că mania nu menţionase incidentul faţă de Joan şi nimeni nu cunoscuse numele pe care ea voise să-l dea copilei: Melissa. Dar ce tace Dr. Kenneth McAll într-o asemenea situaţie - mai mult, în asemenea situaţii, deoarece el ne încredinţează că a avut 1400 de cazuri asemănătoare. Pentru fiecare din acestea el cere săvîrşirea Sfintei Liturghii prin care sufletul fiinţei retezate de la rădăcina vieţii este încredinţat iubirii, jertfei Mîntuitorului. In cazul lui Joan, el mărturiseşte că după Sfinta Liturghie pentru Melisa, viaţa acelei familii s-a schimbat. Izbucnirile emoţionale ale lui Joan, comportamentul ei iraţional precum şi incapacitatea ei de a se concentra au dispărut complet şi nu s-au mai repetat vreodată. Formele

de epilepsie au încetat, s-a sistat şi tratamentul.

Dr. Kenneth McAll pune aici o problemă de-a dreptul crucială pentru milioane, miliarde - de suflete care au început să existe din însuşi momentul concepţiei dar nu au apucat lumina zilei, nu din voia lor şi, astfel, nici Botezul. Precum se ştie, Biserica, în învăţătura ei şi, mai ales, prin canoanele rînduite şi aplicate la taina Sfintei Mărturisiri, se ocupă stăruitor de sărmanele femei care săvîrşesc avorturi, întreruperi de sarcină cu voie sau fără de voie. Dar, din nefericire, se ocupă mai puţin de feţii odrăsliţi în sînul matern şi sacrificaţi, asasinaţi în "însăşi casa vieţii lor"("Mama mea să-mi fi fost mormânt şi pîntecele ei să fi rămas veşnic împovărat." - Ieremia 20,17).

O întrebare fundamentală s-a pus din vremuri străvechi: din ce moment o fiinţă concepută, rod al cuplului uman, este considerată existenţă şi persoană umană? Sfînta Scriptură, Bărbaţii Sfinţiţi ai Bisericii, precum şi legi ale Dreptului Antic arată realitatea vieţii personale şi drepturile la viaţă din ceasul odrăslirii vieţii. Şi, mai mult decît atît, chiar înainte de zămislire, din tainica Pronie şi prevedere a lui Dumnezeu: "înainte de a te fi zămislit în pîntece te-am cunoscut şi înainte de a ieşi din pîntece te-am sfinţit şi te-am numit prooroc pentru popoare", vorbeşte Dumnezeu prin gura proorocului Ieremia (Ieremial,5). Iar Psalmistul evocă în acelaşi duh: "Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, tu m-ai alcătuit în pîntecele maicii mele... nu sînt ascunse de tine oasele mele pe care le-ai făcut întru ascuns, nici fiinţa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pămîntului (Psalm 138, 13-15). Şi Sf. Pavel inspirat arată: "...Dumnezeu m-a ales din pîntecele mamei mele şi m-a chemat prin harul său să descopăr pe Fiul său întru mine, pentru ca să-l binevestesc la neamuri..." (Galateeni 1, 15-16).

in acelaşi duh cu Slînta Scriptură încă de la început, Bărbaţii Apostolici poruncesc: "Să nu vrăjeşti, să nu faci otrăvuri, să nu ucizi copil în pîntece, nici pe cel născut să nu-l ucizi", în învăţătura celor doisprezece Apostoli (2,2).

Acest respect faţă de viaţă era sacru pentru primii creştini, ne încredinţează în acelaşi sens epistola către Diognet (180 după Hristos): "Creştinii se căsătoresc ca toţi oamenii şi nasc copii ca ei, dar nu-i aruncă pe cei născuţi" (5,5). Iar Tertulian, scriitor bisericesc, jurist de formaţie, îi prezintă la fel pe cei dintîi creştini: "Noi, care ne interzicem orice ucidere, nu ne permitem să stingem viaţa pruncului conceput în pîntecele mamei înainte ca sîngele să se plămădească în el ca om. A împiedica naşterea este o omucidere anticipată; căci ce deosebire poate fi între a răpi viaţa unui suflet născut sau a-l omorî la naştere? Om este şi cel născut, urmînd să crească, şi cel care este un fruct doar în germene" (Apologeticul IX.8). Ca om de legi, el cunoştea bine Dreptul Roman, care prevedea dreptul la viaţă al fiinţei umane din însăşi obîrşia ei: "Infans conceptus pro nato habetur quotiens de commodis eius agitur" (copiii conceput este considerat ca născut ori de cîte ori e vorba de interesele acestuia) (C. Tomulescu - Drept privat Roman. Partea a III-a - Persoanele; pag. 156-157). Or, înainte de orice alt interes este dreptul sacru la viaţă. Sîntem nevoiţi să o spunem: practica medicală a oscilat multă vreme între aprobarea şi dezaprobarea energică. Reproducem spre exemplificare, în acest sens» două situaţii: "într-o clinică de ginecologie din America, se internează o femeie. în câteva clipe naşte un copil prematur, de numai 22 săptămîni (5 luni). Mama aceasta doreşte ca pruncul ei să trăiască, întreg spitalul este în picioare să menţină în viaţă născutul prematur. Medici recunoscuţi muncesc fără încetare şi se alocă sume imense de bani. în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, într-o

altă cameră a acestei clinici, o altă femeie face avort pentru că nu mai doreşte alt copil. Iar medicii îi spun că fătul de patru luni nu este om, ci o bucată de carne din corpul mamei! Ce este acel "ceva", care într-un salon, face ca fătul să fie om determinat şi cu viaţă, iar în altul o bucată de carne? Răspunsul este simplu: opinia subiectivă a medicului şi a mamei. Mai rău este că aprecierea aceasta personală este rod nu al ignoranţei ci al unei «ipocrizii sociale dorite»" (cf. Meletios Kalamaras Mitropolit de Nicopole (Grecia) - "Avortul" traducere Garoafa Coman, Tesalonic, Grecia 1991, pag. 21-22). Din nefericire, se îmbină aici ipocrizia şi ignoranţa, aceasta din urmă ucigătoare de suflet precum arată Sf. Marcu Ascetul cînd zice: "Trei sînt uriaşii care ucid sufletul: uitarea, ignoranţa şi lenevia".Nu se cuvine să omitem că sînt şi mame jertfelnice, capabile de jertfă. Reproducem din memorie un. asemenea exemplu, evocat de cunoscutul chirurg italian AndreeaMaiocchi. O femeie gravidă şi bolnavă în acelaşi timp de ftizie se prezintă chirurgului: ce e de făcut? Medicul îi spune: aveţi de ales între viaţa Dvs. şi viaţa fiinţei celei noi. Femeia întreabă: dar boala nu se transmite? - Placenta, casa fătului, îl protejează până la naştere, Dar de la naştere încolo trebuie întreruptă orice legătură cu mama. Trebuie să vă decideţi. Mama reflectează, îşi cercetează conştiinţa în faţa lui Dumnezeu şi răspunde: am ales, optez pentru prunc, pentru viaţa cea nouă, nevinovată. Nu pot decide pentru viaţa altuia.

Sarcina a fost dusă până la capăt, imediat după naştere, pruncul a fost luat şi mama l-a privit departe, de după un mare ecran de sticlă. Zi după zi, mama se stingea (nu erau pe atunci medicamente antiftizice). In jertfă, era fericită pentru copilul ei, despre care afla cum se dezvolta cu vîrsta şi cu înţelepciunea.

.Atitudinea ambiguă, îndoielnică privind avortul s-a datorat în mare parte confuziei asupra vieţii şi

individualităţii omului în sinul matern. Partizanii libertini ai lepădării pruncilor au susţinut neîncetat că "fătul nu este om deoarece nu are viaţă proprie. Embrionul este o bucată de carne din trupul matern pe care o poate cineva extirpa după voinţă". Trebuie văzută şi aici o judecată a concepţiei materialiste, care- mai dăinuie ici-colo în sufletele oamenilor; judecată iresponsabilă spiritual şi social. Degradantă, primejdioasă şi iresponsabilă înaintea lui Dumnezeu şi a propriului popor. Cu aproape o sută de ani în urmă, un cunoscut jurist italian, Rafael Ballestrini, spunea: "Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel din urmă semn al decăderii morale va fi : perioada în care avortul va fi considerat ceva tolerat • social şi obişnuit." (cf. + Meletios Kalamaras op. cit. pag. 22).
Ştiinţa medicală, bazată pe experienţă, arată astăzi fără urmă de îndoială că "omul există ca om din clipa concepţiei...", precum declarau în 1986 profesori universitari şi medici ai Facultăţii de medicină din Tesalonic. Iar dezvoltarea embrionului uman, potrivit observaţiilor ştiinţifice efectuate cu mijloace tehnologice actuale de mare precizie descoperă: "Dincolo de poziţia filosofică sau teoretică, un lucru este sigur, - afirmă medicul ginecolog D. Papaevanghelu, "omul ca valoare, există din momentul concepţiei, şi viaţa nu începe după formarea deplină a tuturor organelor (a VIII-a, a XII-a săptămînă) cum se credea mai înainte". In consens cu medicul grec, profesorul francez de genetică J. Lejeune scrie: "Asemenea tuturor cercetătorilor care urmăresc fără părtinire fenomenele biologice sînt şi eu convins că fiinţa omenească începe să existe din momentul fecundării ei. Fiinţa omenească este de atunci desăvîrşită şi unică. Este una, pentru că este absolut întotdeauna aceeaşi .în toate părţile ei, şi unică, pentru că nu se poate înlocui sub nici o formă cu nimic altceva. Acest făt,

în a şasea sau a şaptea zi a vieţii sale, cînd are abia 1/2 mm. înălţime, este deja capabil să se îngrijească de destinul său. Acesta produce întreruperea ciclului periodic al mamei sale, determinînd-o astfel pe mamă să-l protejeze" (cf. Meletios Kalamaras. pag. 12). În continuare, cercetările ştiinţifice arată că la optsprezece zile se fac simţite bătăile inimii fătului şi deci că funcţionează sistemul circulator; la cinci săptămîni apare fizionomia acestei fiinţe noi (obrajii, degetele); la şase săptămîni se manifestă sistemul nervos într-un schelet clar organizat şi ficatul, rinichii, stomacul îşi îndeplinesc menirea; la şapte săptămîni (cincizeci de zile) se fac simţite undele encefalice - semn şi criteriu fundamental al afirmării vieţii, criteriu prin care şi la o persoană adultă se face constatarea dacă se află în viaţă sau nu. La zece săptămîni fătul are toate caracteristicile pe care le vedem clar la copil după naşterea sa normală. Iar la trei luni această făptură umană "are atîta viaţă încît reuşeşte să-şi întoarcă, să-şi mişte capul, să-şi schimbe expresia feţei, să strîngă pumnul, să găsească gura şi să-şi sugă degetul (M. Kalamaras),

Dar cum întîmpină atunci o asemenea fiinţă umană momentul şi actul asasinatului?

Medicul şi cercetătorul american obstetrician şi ginecolog Bernard Nathonson după ce a întreprins mii de avorturi, punînd în faţa conştiinţei corectitudinea acţiunilor sale, a filmat cu ultrasunete avortul unui făt de 12 săptămîni. Filmul arată; la apropierea instrumentului ucigaş al avortului "fătul se mişcă într-un mod violent şi agitat; bătăile inimii cresc de la 140 la 200 pe minut; el deschide larg gura ca într-un strigăt: strigătul mut. De aceea şi video caseta poartă numele Strigătul mut (M. Kalamaras, pag. 10). Cei ce au văzut filmul au fost cuprinşi de spaimă, iar feministele concesive faţă de avorturi şi-au schimbat convingerile libertine

Atunci este libertatea mamei să decidă asupra vieţii pruncului?

Din momentul concepţiei se instituie în existenţă o nouă existenţă umană, care are atîta viaţă şi drept la viaţă cît are şi un nou-născnt, un copil de şcoală, un tînăr, un adult. Mama nu are voie să-l ucidă, precum nu are voie să se ucidă nici pe ea. sinuciderea fiind un păcat de neiertat, împotriva Duhului Sfîrtt. Iar păcatul e cu atît mai mare cu cît se săvîrşeşte faţă de o fiinţă pe care o condamni la moarte fără nici o vină, păcat de moarte înaintea lui Dumnezeu şi a neamului, pe care îl sărăceşti în fiinţă. Cîte talente, genii chiar sînt asasinate fără repro̧s în conştiinţe, în timp ce, cu bună dreptate, ne revoltăm "în faţa oricărui asasinat sau victime de rînd. Şi cînd numărul acestor asasinate creşte atît de îngrijorător, creşte numărul bătrînilor, scade potenţialul tinereţii, îmbătrîneşte neamul, risc al agoniei lui. Nu trebuie omise nici consecinţele directe ale avorturilor asupra mamei, între care: procent mare de mortalitate (prin perforarea uterului, septicemie etc); procese de îmbolnăvire (flegmoane, tromboflebIite); reducerea fertilităţii; chiar apariţia sterilităţii. Ştim cît ar mai dori unele persoane să aibă copii şi nu mai pot!

Alte consecinţe asupra celorlalţi membrii ai familiei privind sănătatea fizică şi mai ales psihică, privind armonia conjugală, au fost deja evocate în experienţele Dr. Kenneth McAll.

în ce ne priveşte, ne stăruie în memorie ecourile tragice din conştiinţa unei mame în următorul caz. Cu ani în urmă, prin luna iunie, eram chemat la un spital. Pe lîngă persoana pe care urma să o cercetez, am fost rugat să mai merg într-o rezervă. Acolo, un suflet de femeie mărturiseşte că are dureri de cap şi coşmaruri insuportabile. Ne-am. rugat împreună si am sfătuit-o să se roage lui Dumnezeu, ca să uite de

rău. Au trecut nouă luni. In postul mare al Paştilor, persoana suferindă mă întîmpină în Biserică.- Era într-o vineri, venise la Taina Sfîntului Maslu.

Revederea a însemnat un dialog cu urmări benefice radicale. La întrebarea: Ce s-a petrecut după spital? mi-a spus că a fost transferată la o clinică de neuropsihiatrie unde a petrecut luni în şir, cu un tratament în care se punea accentul pe chimioterapie. Boala nu se ameliorase. Analizînd, am întrebat-o cum s-a declanşat suferinţa şi cînd. Răspuns: "Acum doi ani şi ceva, în urma unei şederi prelungite la plajă, care a provocat insolaţie, s-au produs dureri de cap şi coşmaruri." Durerile de cap erau lesne de înţeles în urma insolaţiei. Coşmarurile trebuiau cercetate mai adînc, datorită formelor tragice pe care le luau; anume, copii cu capete tăiate, sînge şiroind şi obsesia cuţitului. Ori unde vedea un asemenea obiect, un gînd, un duh rău o îndemna: "Loveşte! Taie! Ucide!" Prezenţa bolnavei în casă devenise intolerabilă. Am" întrebat cîţi ani are; răspuns: patruzeci şi unu. Căsătorită? Da. De cît timp? De douăzeci de ani. Copii aveţi? Da, o fetiţă. Cîţi ani are? Nouă ani şi ceva. Până la naşterea ei nu aţi mai avut copii? Răspuns: am întrerupt sarcinile. Timp de zece ani se adunaseră multe. Motive: diverse mutări cu serviciul în diferite localităţi etc. Am tresărit şi am înţeles. Citisem despre unele experienţe ale cunoscutului neurochirurg canadian Penfield, cu revelări senzaţionale- Astfel, în timpul unei operaţii pe creier, bolnavului, aflat sub anestezie generală, unul din asistenţi îi introduce un microelectrod în zona temporală a creierului. Pacientul începe să vorbească şi intonează o melodie. Se înţelege, e vorba de o reproducere din adîncurile memoriei. O asociere era uşor de făcut. Razele solare pătrunseseră asemenea microelectrodului lui Penfield în psihicul pacientei. Răscoliseră din memorie o conştiinţă adînc îndurerată,

Copii cu capete tăiate, şiroind de sînge, obsesia cuţitului era de acesta dată nu numai "glasul mut" al pruncilor, ci şi glasul conştiinţei mamei.

Tribunalul lui Dumnezeu e în sufletul tău, spune un scriitor şi gînditor religios Atunci, înţelegînd această mărturie, sărmana femeie s-a aşezat în : genunchi şi a mărturisit şi alte păcate, de taină, se înţelege.Şi cînd acum i s-a dezvăluit cauza suferinţei, cînd a fost scos demonul la lumină, s-a cutremurat.Preotul i-a dat o epitimie, un canon, şi apoi dezlegarea harică. Eliberarea de demon şi harul dezlegării i-au redat liniştea.

Ori de cîte ori venea de Crăciun, de Paşti la spovedit, la întrebarea preotului - cum vă mai e doamnă? răspundea în smerenie şi credinţă, şi cu oarecare grijă: parcă mă tem să spun că mi-e bine.

Dar să revenim! Pentru acest păcat de moarte împotriva creaţiei, a vieţii, pentru care conştiinţa răsădită în noi "după chipul" Creatorului suferă, este cu putinţă iertarea, vindecarea, din mila lui Dumnezeu, pentru că în faţa Lui "nu este păcat de neiertat decît cel nepocăit", dar pentru pruncul căruia i s-a ucis trupul ce cuvînt are de spus conştiinţa mamei şi a noastră a tuturor, n-are nimeni nici o grijă, nici o răspundere? "Strigătul mut", pentru care dă mărturie video caseta amintită mai sus, spaima, agitaţia, dorul de viaţă de care e cuprins, gura deschisă, care e rugămintea lui pentru viaţă, către mamă, către medic sau moaşă, să nu fie auzit de nimeni, să nu se cutremure nimeni? Biserica trebuie să-l audă.

Sufletul viu al fătului ucis poartă chipul lui Dumnezeu în el.

Adînc şi cu măiestrie a descris actul zămislirii marele fiziolog Nicolae Paulescu. Vorbind despre avort, profesorul Paulescu arată că "zămislirea se face în momentul întîlnirii celor două celule sexuale, a căror unire formează oul fecundat. In acel moment,

spune el, Dumnezeu trimite sufletul, adică artistul incomparabil care, supunîndu-se poruncii Divine, se pune imediat pe lucru, ca să-şi construiască trupul în care va vieţui.

Ei bine. Acest suflet, ce iese desăvîrşit din mîinile Creatorului e asasinat de propria lui mamă.

Şi această grozavă nelegiuire e apanajul dat de satana mamelor omeneşti. Nu veţi găsi o fiară -oricît de sălbatică şi oricît de feroce v-aţi închipui-o, - care să fie în stare să calce ordinul lui Dumnezeu şi să-şi distrugă progenitura" (Fiziologie Filosofică -"Noţiunile «Suflet» şi «Dumnezeu» în Fiziologie").

într-adevăr, fătul e om, e suflet viu din clipa zămislirii. Acest act esenţial este procreator. Părinţii se unesc în numele iubirii şi Dumnezeu creează un nou suflet nemuritor din sufletul părinţilor, aşa precum a zidit-o pe Eva din Adam, tot "cu suflet viu".

De aceea Biserica învaţă că Dumnezeu îi "plăsmuieşte pe prunci în pîntece", în sînul matern, şi repetăm o dată mai mult că omul e om din primul moment al plămădirii lui. Iar atunci cînd el e "secerat" de la rădăcinile vieţii se săvîrşeşte precum spun astăzi oamenii de ştiinţă de specialitate "o crimă premeditată". Prin acest act este jertfit trupul copilaşului. Dar sufletul lui este şi rămîne 'Viu şi nemuritor în veci". N-a apucat botezul din apă şi din Duh. N-a apucat să guste nici din dulceţile lumeşti. "N-au gustat încă din păcat" (Fericitul Teodore al Cirului). Care este locul şi viitorul acestor suflete nevinovate în împărăţia lui Dumnezeu? Opinii teologice le aşează fie în "negură", fie în "locuri luminoase".

Călăuzită de Duhul Sfînt, Biserica nu-i părăseşte, în Sfînta Liturghie, la Proscomidie. cînd se pomenesc cei adormiţi după felurite săvîrşin din această viaţă atunci se scot miride, părticele, şi pentru "pruncii fără de vreme, parte bărbătească şi femeiască", fiind aşezate în preajma Sfîntului Agneţ, a Mielului jertfit

pentru păcatele lumii". Trebuie să credem că este vorba de pruncii avortaţi întrucît aceeaşi expresie o găsim şi în Canonul 33 al Sf. Ioan Postitorul, care, aşezînd canonisirea pentru ucidere după Sf. Vasile cel Mare, spune că "femeilor care strică cu meşteşugiri pe feţi în pîntece şi cele ce dau şi iau doctorii pentru ca să-i piardă, şi ca feţii înainte de vreme să cadă afară... hotărîm ca acestora să li se dea cel mult până la cinci ani şi trei ani (cf. Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca - Canoanele Bisericii Ortodoxe - ROMCART SA. 1991, pag. 412),

Expresia este limpede; Biserica, în Duhul Sfînt, înfăţişează şi aceste fiinţe nevinovate Jertfei Mîntui-torului. îndrăznim a spune că Domnul îi primeşte tot într-un fel de "Botez al sîngelui, asemenea pruncilor ucişi de Irod". Este singura nădejde de a fi luaţi sub ocrotirea "Mielului celui junghiat de la întemeierea lumii" (Apoc. 13, 8), a cărui jertfă se actualizează mereu în Dumnezeiasca Liturghie. Celor adormiţi, învaţă Sf. Simion al Tesalonicului, le sînt mai de folos Liturghiile iar celelalte mai puţin îi ajută. Pentru că omul murind a încetat de la păcat, iar prin - jertfă se împărtăşeşte cu Hristos.., se izbăveşte de Dumnezeiască milă de toată durerea. Iar mama care trebuie să se roage milostivului Dumnezeu pentru iertarea păcatului ei, se cuvine să ia aminte şi la pruncul sau pruncii ei, să-i încredinţeze ea însăşi în căinţă adîncă iubirii Dumnezeeşti atotcuprinzătoare. Să-i pomenească la Dumnezeiasca Liturghie simplu, prin cuvintele "pruncii lepădaţi". Şi precum răspundea un preot întrebării unei asemenea nefericite femei, spunîndu-i să-şi ceară ea însăşi iertare de la pruncul lepădat care caută şi el iubirea în durerea de a nu fi fost iubit - "Copilaşul meu, iartă-mă că nu te-am dorit, că nu te-am iubit. Acum însă, te încredinţez dragostei iubitorului de oameni Dumnezeu. Să nu mă

osîndeşti cînd ne vom întîlni la judecată".

Rămîne însă o problemă deschisă. S-a subliniat, şi Biserica dă mărturie limpede că nunta bineouvîntată de Dumnezeu ca o Sfînta Taină are drept scop "ajutorul reciproc al bărbatului şi femeii, dăinuirea neamului omenesc, prin naşterea de prunci, şi ferirea de stricăciunea desfrîului". Comuniunea sacră a celor doi se împlineşte în "credinţă, înţelegere, adevăr şi iubire". Ei au drept icoană, model "unirea între Mirele Hristos şi Biserică" (Efeseni 5, 32). Unirea lor nu e numai trupească, ci şi spirituală, duhovnicească. în om, primatul este al spiritului, nu al biologicului. Comuniunea soţilor nu se reduce doar la ceea ce numeşte un psihiatru contemporan - Victor Frankl -"un calm zoologic".

Fundamental, se ştie, spiritul programează energii. Obsedat de biologic, de trupesc, la nivelul "zoologic" decazi şi aşa rămîi. "Trupul e o bună slugă, dar un rău stăpîn", spun sfinţii Părinţi. Cînd ajunge stăpîn, bietul suflet devine şi el trupesc. "Iar cînd sufletul rămîne să trăiască viaţa trupului, atunci el nu se mai află în adevărul lui", învaţă Sf. Isaac Şirul.

Vocaţia, chemarea omului este să facă din trup "un templu al Duhului Sfînt", o Biserică a Dumnezeului cel viu. In acest duh odrâslesc părinţii un număr de copii, pe care, după a lor răspundere în faţa lui Dumnezeu şi a neamului îi pot creşte şi îi pot ajuta să se împlinească potrivit menirii lor. In conştiinţa zidirii noastre până la "starea bărbatului desăvîrşit, la măsura vîrstei deplinătăţii lui Hristos" (Ef. 4, 13), prin rugăciune, prin cuvîntul lui Dumnezeu şi al Sfinţilor Părinţi, prin taina Sfintei Mărturisiri şi a Dumnezeeştii Euharistii, prin post şi prin alte căi ale ascezei care "ucide ceea ce ne-a ucis", ajungem să nu mai fim copii duşi de valuri, purtaţi încoace

şi încolo de orice vînt al învăţăturii, prin înşelăciunea oamenilor, prin vicleşugul lor, spre uneltirea rătăcirii" (Ef. 4; 14). Căci plăcerea însoţeşte actul ziditor, dar nu e scop în sine. Nu e plăcerea pentru plăcere, care înseamnă decădere din demnitatea umană. în condiţia umană, energiile nu au numai destinaţie sexuală, ci au şi vocaţia de a se converti în valori spirituale (creativitatea în artă, în ştiinţă). Aşa biruim slăbiciunile, afirmăm în noi puterea, bărbăţia stăpînirii de sine, în har, a vieţii lui Hristos în noi, a sfinţeniei, şi ne ferim de tragica durere a cuţitului în trupul matern şi tragica durere a uciderii acestor muguraşi ai bucuriei. Cît de binevenit este astăzi cuvîntul pastoral al Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române: "Ne adresăm familiilor noastre creştine şi tuturor familiilor obştei româneşti cu chemarea: Nu vă împotriviţi lui Dumnezeu, Izvorul Vieţii şi fugiţi de păcatul omuciderii! Nu vă lăsaţi amăgiţi de ispita înşelătoare a unei vieţi fără copii, aparent liniştită! Nu vă lipsiţi de copii, care înseamnă binecuvîntarea lui Dumnezeu în orice familie. Numai acea mamă este fericită, care se arată ca «o vie roditoare» (Ps. 127, 3). Copiii aduc bucurie şi întăresc legăturile sufleteşti dintre părinţi. Tot ei vin cu darurile personale pentru binele şi sănătatea neamului, dăinuindu-i fiinţa peste vremuri, înmulţind cetele făuritorilor de cultură, civilizaţie şi spiritualitate, precum şi ale eroilor şi Sfinţilor noştri".

Părintele Galeriu

Cuvântul traducătorului

Lucrarea Dlui Dr. Kenneth McAll este plină de tulburătoare semnificații. Rețin trei din multele idei care, la parcurgerea acestei opere, mi-au apărut în minte:

Prima reprezintă un temei de speranță. In decursul celor mai bine de cincizeci de ani de practică chirurgicală, nenumărate au fost împrejurările în care am trăit neputința. Suferinzi care, prin vîrsta lor, prin poziția socio-culturală sau familială erau necesari vieții pămîntești, ni se strecurau printre degete, pierderea lor fiind ocazia de a gusta amarul înfrîngerii, insuccesului, neputinței. Prin revelațiile aflate în acest opuscul simțim cum mîna vindecătoare a omului se prelungește, putîndu-se întîlni cu Aceea care, de acolo, "de dincolo", aflată mereu întinsă, ne așteaptă ca să ne ajute. Acțiunea medicală, trecînd peste fiole și tablete, peste bisturie și aparatura cea mai sofisticată, își poate face simțită lucrarea benefică, apelînd prin rugăciune la adevăratul "Patron" al Medicinei, Mîntuitorul Iisus Hristos..

In al doilea rînd. aplicarea pe o scară cit mai largă a practicilor recomandate va reuși să contribuie la declanșarea mult așteptatei revoluții creștine a Medicinei, care, împotmolită în mlaștina materialismului, s-a poticnit iremediabil, neputînd fi capabilă a răspunde majorelor întrebări pe care modernele flageluri i le pun. Proliferarea numeroaselor practici și concepții, ca radionica, bioenergetica etc, încearcă să suplinească ceea ce medicina oficială nu mai este capabilă să împlinească. Rupîndu-se de străvechea doctrină "humorală", crezînd că prin medicina experimentală

şi conceptele biochimice va putea înlocui cu succes o concepţie care a dăinuit trei milenii, ea se vede astăzi dezorientată şi dezechilibrată din cauza lipsei unei cunoaşteri reale şi complete a fiinţei umane.

În al treilea rînd, însuşi titlul cărţii ţine să arate dintru început că între cele două lumi, între care se pare că prin moarte se instalează o separare iremadiabilă, continuă a fiinţa o legătură vie, pe care din cele mai vechi timpuri oamenii au sesizat-o cu asiduitate.

Pentru a ne întări credinţa în existenţa acestei unităţi, Mîntuitorul ne-a vestit-o prin Cuvintele Sale: "Am-şi alte oi, care nu sînt din staulul acesta". (Ioan *X-16) De aceea, cînd apelăm la El, rugîndu-l ca, întinzîndu-şi mîna Sa şi asupra celor "plecaţi" de aci, 'să-i salveze, şi cu aceasta să-i vindece pe cei "rămaşi", mărturisim tocmai această credinţă.

Primim prin ideile Dlui Dr. Kenneth McAll speranţe de proporţii pe care numai aceia care vor experimenta .le vor putea aprecia dimensiunile, putîndu-le acorda 'epitetul de vii şi puternici, de realitate uşor tangibilă. De aceea, putem afirma că ne simţim onoraţi constatînd că în corpul medical se numără astfel de aleşi, stele care, la momentul cuvenit, se vor aşeza, prin strălucirea lor, alături de luminile care de mai bine de o mie de ani strălucesc pe firmamentul artei medicale: Panteleimon, Ermolae, Mochie, Talaleu. Trifon, Samson şi Diomidie, Chir şi Ioan, Cosma şi .Damian. şi mulţi alţii, mulţi neştiuţi de noi, dar 'proslăviţi de Dumnezeu. Semn că Sfînta Pronie nu încetează a lucra şi prin corpul medical contemporan.

Aduc pe acesta cale mulţumiri D-nei Laura Datcu care m-a sprijinit la realizarea traducerii.

Dr., Iosif NicuJescu
Medic primar chirurg

1 TREZIREA

De curînd ieşit de sub protecţia lumii şcolii medicale a Universităţii din Edinburgh, eram nerăbdător să-mi încep plănuita şi prezisă carieră de însănătoşire şi vindecare a relelor psihice ale lumii. Descendent al unei familii de misionari Congregaţionali, mi s-a părut firesc să-mi încep cariera în China, ţară deja bîntuită de cruzimile războiului chino-japonez. ^ Prima mea "practică" urma să se desfăşoare asupra cîtorva zeci de milioane de potenţiali pacienţi, împrăştiaţi pe o vastă suprafaţă şi din care o bună parte erau deja afectaţi de fanatismul grupurilor de luptători de gherilă. în nenumărate rîndurL am fost arestat şi anchetat, o dată am fost judecat sub acuzaţia de spionaj şi condamnat la moarte de un fel de juriu militar. Dar într-o ţară în război un chirurg este ca banii din bancă, de aceea execuţia a fost suspendată, permiţîndu-mi-se să îmi continui activitatea. După patru ani a izbucnit însă al doilea război mondial. aşa_A că din nou am fost "prins".

Intr-o zi., spre apusul soarelui, străbăteam un drum prăfuit, în zona de război a Chinei de Nord. ducînd material medical unui sat singuratic. Era unu! din drumurile mele obişnuite, care-mi cereau zile de mers, dormind prost; .am fost atacat de nişte bandiţi. Am văzut cu surprindere cum în urma mea venea un bărbat îmbrăcat în alb, care, arătîndu-mi un drum înţr-o direcţie perpendiculară faţă de drumul meu, mi-a spus că acolo sînt mulţi răniţi, care au nevoie de ajutorul meu.. La început, am crezut că este un

fermier rătăcit, care se întoarce tîrziu acasă. La insistenţele sale, mi-am schimbat direcţia, aşa că, împreună cu el, ne-am îndreptat spre acea aşezare. Cînd am ajuns acolo, porţile erau deschise; am simţit cum am fost împins înlăunîru, dar însoţitorul meu dispăruse. Sătenii mi-au spus că am evitat o ambuscadă japoneză şi că spitalul către care mă îndreptam era acum ocupat. M-au întrebat ce anume m-a determinat să-mi schimb direcţia şi, totodată, ce ştiam despre răniţii lor, susţinînd că în acea zi nimeni nu ieşise din sat.

Mi-am' amintit că bărbatul în alb mi-a vorbit în engleză, eu fiind fără îndoială singurul străin în acea regiune. Atunci mi-am dat seama că acel bărbat în alb fusese Iisus. încrederea pe care o avusesem în credinţele chinezilor cu privire la fantomele şi duhurile pămîntului mi se risipise cu totul. De asemeni, am | înţeles că spiritele pot avea influenţe şi bune şi rele, şi că, în mod dramatic, mi se răspunsese la rugăciunile mele zilnice de apărare. Dar am mai înţeles şi altceva, anume că oricît de ostile ar fi împrejurările, cel ce şi-a încredinţat viaţa lui Iisus Hristos va fi mîntuit.

Războiul a însemnat internarea mea şi a soţiei mele (care era de asemeni medic) timp de patru ani lungi într-un lagăr japonez, în care erau deţinuţi 1200 de prizonieri, cazaţi într-o clădire a unei foste fabrici, avînd ca protecţie împotriva frigului iernii foile de ziare cu care se înfundaseră geamurile sparte. La început, fiecare dintre noi s-a luptat cu înverşunare pentru propria salvare, temător că ar putea fi furat de vecin. Mai apoi, cîţiva dintre noi. în secret, am început să ne strîngem dimineaţa într-o debara întunecoasă, pentru a ne ruga şi a cere protecţia lui Dumnezeu, atît pentru întregul lagăr, cît şi pentru fiecare dintre noi. Treptat, tot mai mulţi oameni ni

s-au alăturat, iar atmosfera din lagăr s-a schimbat. Ne-am împărțit proviziile, ne-am împărtășit unii altora cunoștințele, ne-am ajutat unul pe altul, așa că lupta dintre noi pentru hrană și îmbrăcăminte a încetat. A apărut: diferența dintre a supraviețui și a viețui, pentru prima oară apărînd și posibilitatea de vindecare prin rugăciune, în lipsa medicamentelor. Vindecarea prin rugăciune a devenit o realitate.

Apoi soția mea și cu mine ne-am întors în Anglia, obosiți la minte și la trup, cîntărind fiecare ceva mai mult de patruzeci de kilograme. Din fericire, am trăit în pașnică înțelegere și în următorii șapte ani am încercat să reluăm firul unei vieți normale. Dar eu eram tulburat. Prea multe lucruri inexplicabile am văzut, am auzit și am trăit în China pentru a le putea îndepărta din memorie. în special nu puteam uita și eram mereu tulburat de amintirea vindecării prin rugăciune a unui bărbat "posedat" sau *feng kuei*, vindecarea, de nebunie împlinindu-se prin rugăciunea unei femei obișnuite. Bărbatul fusese "deochiat". în Occident, această întunecare a minții ar fi putut fi pusă pe seama unei insuportabile presiuni a societății moderne Dar acolo, în îndepărtatul sat din cîmpiile nordice ale Chinei, oamenii știau că ceva rău îl luase pe el în stăpînire, și că acel '"rău" trebuia îndepărtat prin orice mijloace.

Dacă ierburile vraciului și lucrarea magiei albe eșuau, mijloacele erau la fel de barbare ca și diagnosticul. Victima era înlănțuită de un zid și ucisă cu pietre. Dar de se întîmpla ca aceasta să nu moară, faptul era socotit ca un indiciu că ea ar putea fi vindecată nu cu ajutorul "doctorilor" sau al misionarilor., ci de către una dintre femeile care, practic, își dedicaseră viața răspîndirii creștinismului, și care, totodatii. *nu* mai credeau în superstițiile referitoare la spiritele bune și rele. Cu această ocazie, o femeie

fara frică s-a aşezat in ţaţa creaturii şi a început să rostească o rugăciune de exorcism în numele lui Iisus Hristos. Am văzut cum omul care era legat s-a prăbuşit fără cunoştiinţă. Sătenii au socotit aceasta drept un semn al eliberării lui de diavol; l-au luat şi l-au spălat, îngrijindu-l până şi-a putut relua locul printre ei. Omul a fost cu adevărat vindecat.

Atunci am fost sceptic. Am respins totul ca pe o izbucnire de violenţă colectivă, susţinînd că, deşi nu înţelesesem nimic, astfel de practici nu se pot petrece în lumea civilizată. De-abia acum am realizat că şi în liniştitul meu sat din Anglia, ca în toată lumea, poate fi găsit bolnavul mintal, după expresia populară "posedat de diavol", şi pe care eu trebuia să-l ajut, dar nu ştiam cum. Este oare posibil ca acelaşi fel de exorcism să poată fi folositor şi altora? Nu cumva în vindecarea acelui bolnav a lucrat numai puterea sugestiei? Iarăşi şi iarăşi am fost confruntat cu influenţa, adesea dezastruoasă, a minţii şi spiritului asupra corpului, influenţă care m-a făcut să lupt fără folos cu bolile psiho-somatice ale pacienţilor mei.

În cele din urmă, m-am predat. în 1956 am decis că trebuia să investighez bolile psihiatrice şi să mă lămuresc dacă metodele de tratament acceptate reprezentau într-adevăr cele mai bune căi de ajutorare a suferinzilor. De aceea, m-am întors la universitate şi m-am specializat în psihiatrie, trăind în spitalele de boli mintale, studiind alienaţi mintali condamnaţi să trăiască toată viaţa în locuri izolate, într-o existenţă fără de speranţă. Am socotit că trebuie să existe o cale de a pătrunde în ei şi' a-i readuce din izolarea nebuniei lor. Scopul meu a fost întotdeauna acelaşi: de a-i ajuta pe oameni să stabilească o legătură cu Dumnezeu. îndrumîndu-i să trăiască numai sub călăuzirea Lui.

2 RUPEREA LEGĂTURILOR

Cînd pacienţii vin la mine, deseori după ani întregi de tratament medical şi psihiatric fără succes, se află într-o stare înaintată de lipsă de receptivitate mintală, refuzînd cooperarea şi fiind refractari în a acorda încrederea încă unui "doctor". E esenţial ca mai întîi să se facă un istoric corect al bolii, apoi verificarea diagnosticelor anterioare, precum şi efectuarea tuturor testelor medicale. In cazul în care se reuşeşte a se stabili o încredere reciprocă, bolnavii devin capabili să-şi dezvăluie "secretul", care a fost, de fapt, sursa îmbolnăvirii lor.

Multe probleme emoţionale îşi au rădăcinile în dezechilibre pur biochimice, care impun medicaţie. Identificarea proceselor biochimice duce la uşoara lor tratare, urmată de vindecare. Alteori identificarea nu este, însă, uşoară. Sînt multe răni sufleteşti adînci, care au nevoie de o altfel de terapie, dirijată de dragosîea comunităţii creştine. Nu ne este îngăduit să ignorăm şi nici să respingem vreo cale de însănătoşire deplină, pe care să o poată dobîndi orice pacient.

Un mare număr din pacienţii care îmi erau trimişi mărturiseau că sufereau de prezenţa "spiritelor" şi că erau deranjaţi de voci din altă lume, care li se descopereau numai lor, dar pe care psihiatrii le interpretau ca semne de nebunie. Există reminiscenţe ale tradiţionalelor credinţe chineze despre spiritele bune şi rele, pe care le-am întîlnit deseori în Orientul îndepărtat. Treptat, mi-am dat seama că spiritele şi vocile erau reale şi că existau şi deosebiri între ele.

Unele păreau a fi "rele" şi proveneau de pe urma unor practici oculte, în timp ce altele păreau a fi neutre sau inofensive, care strigau după ajutor. Uneori pacienţii identificau vocile ca aparţinînd unor rude, care erau recent decedate, dar adesea nu putea fi depistată în mintea pacienţilor existenţa unor astfel de relaţii.

Cine erau deci aceste spirite neliniştite sau nesupuse? De ce şi cum înlănţuiau ele aceste fiinţe vii? Cu o atentă şi deseori dureroasă cercetare a antecedentelor pacienţilor mei, cu ascultarea lor atunci cînd începeau să aibă încredere în mine, dar, odată cu aducerea lor la credinţa în Dumnezeu, cu convingerea fermă că cercetarea lor era făcută cu dragoste, acordîndu-le încredere, puteam până la urmă Să găsim împreună răspunsul.

O legătură între doi oameni, începută fericit şi cu bunăvoinţă de ambele părţi, poate ajunge în situaţia ca unul să devină pasiv, complet dependent de celălalt, cu pierderea completă a identităţii sale, deseori devenind neputincios în a se rupe de controlul celuilalt. Această stare este denumită "sindrom de posesie".

Mulţi dintre pacienţii văzuţi de mine în ultimii 'treizeci de ani sufereau de astfel de boli mintale, teea ce însemna pentru mulţi dintre ei câ trăiau mai mult sau mai puţin sub influenţa cuiva, viu sau mort, ştiut sau neştiut de pacient.

In anul 1960, Dr. P. M. Yap, specialist în psihiatrie al Guvernului din Hong-Kong, a descris acest "sindrom de posesie", într-un articol din *Journal of Mental Science.*[1] El recomanda terapia electro-convulsivă (ECT), fără să înregistreze însă progrese vizibile. în acea vreme, ECT se practica fără anestezie, iar uşurarea resimţită de bolnav apărea probabil' datorită amneziei produsă de şocul electric. Revenirea

din situaţia de stress extrem era socotită drept vindecare. De curînd, psihiatrii au dovedit că este mult mai eficace ruperea legăturii dintre posedat şi posesor, cel dintîi pe devenind deplin conştient şi cooperant, dacă ruperea legăturii este făcută transferînd controlul prin rugăciuni către Dumnezeu, aceasta aduce acceptarea puterii de control a lui Dumnezeu şi dăruieşte eliberarea.

Este foarte important să se clasifice sindromul de posesiune în mai multe categorii, bine definite, în vederea stabilirii - diagnosticului diferenţiat. Legarea unui om viu de un om viu este de cele mai multe ori clară de diagnosticat. Legarea celui viu de cei morţi, indiferent că sînt strămoşi sau nu, sau de nou-născuţi nebotezaţi, avortaţi, născuţi morţi (deci tot morţi nebotezaţi), de cei care au ocupat odinioară un spaţiu ocupat acum de cei în viaţă, poate prezenta considerabile dificultăţi de diagnostic. Legarea unui om viu prin control ocult este probabil cel mai primejdios rău de dezlegat.

Eliberarea nu este un miracol produs prin înghiţirea unei pilule, act care este capabil să producă o vindecare instantanee. Este, mai degrabă, o lungă cură, uneori dureroasă, necesară a fi urmată cu conştinciozitate, mai ales cu încredere, până ce tratamentul îşi face efectul. Altfel, momentul ultim al eliberării se poate produce brusc şi dureros. Mai întîi de toate este necesară întreruperea legăturilor cunoscute cu persoana "controlor", vie sau moartă, apoi iertarea sinceră şi, în final, transferarea controlului către Domnul nostru Iisus Hristos, făcînd orice schimbări de mediu necesare acestei etape.

Poate să fie traumatizantă de ambele părţi dezlegarea "şnurului" ce leagă un bărbat de fusta mamei, mai ales atunci cînd acest fir este atît de puternic încît

poate să împiedice un tînăr să se dezvolte independent din punct de vedere psihologic.Iată cazul unei mame văduve, Ruth, de şaizeci de ani, care de ani de zile se plîngea de tulburări cardiace. Nici unui din medicii specialişti nu a reuşit să-i depisteze vreo boală, de aceea nici nu i-au prescris vreun tratament. A fost internată în numeroase spitale, fără rezultat.
I-am ascultat relatările, care au durat câteva ore în prima zi, la fel şi în următoarea. Ea vorbea neîncetat şi frenetic despre fiul ei, nerăspunzînd cîtuşi de puţin întrebărilor mele. In cele din urmă, impacientat, i-am spus: "Este evident că în relaţiile dumneavoastră cu fiul este ceva greşit". Femeia a devenit dintr-o dată speriată, violentă, după care, strigînd "Este dezgustător", a plecat trîntind violent uşa. Curînd după aceea mi-a telefonat dintr-o cabină telefonică din apropiere, Informîndu-mă că va depune plîngere împotriva mea. Am simţit că am pierdut orice şansă de a o ajuta. Două zile mai tîrziu, Ruth era în faţa uşii mele. Nu am recunoscut-o imediat. Era îngrijită şi aranjată, cu părul pieptănat şi cu un zîmbet calm. M-a întrebat dacă poate să-mi spună întreaga poveste, pe care începuse să mi-o relateze. Mi-a arătat o scrisoare primită de la fiul ei Rufus, despre care îmi vorbise atît de mult. Omisese să-mi spună la vizita anterioară că acesta este schizofrenic şi că se află internat într-un spital de boli mintale, la patru sute cincizeci miledistantă!
A mai adăugat, că, după ce ieşise din casa mea şi îmi telefonase, s-a plimbat fără ţel mult timp. Ajunsă în vîrful unui deal, obosită fiind, a. intrat într-o Biserică cu gîndul de a se odihni. Cum stătea. într-un colţ, a auzit o voce rostind clar: '"*Nu* ai tăiat niciodată Cordonul ombilical al fiului Dumitale celui mai mic".
"Am crezut că eraţi Dumneavoastră., doctore, şi ca m-aţi urmărit în biserică." Supărată, a privit

jur-împrejur, chiar sub în altar, dar nu a găsit pe nimeni. Atunci a auzit din nou vocea şi a înţeles că Dumnezeu era Cel ce i se adresa. A căzut în genunchi şi a spus cu o voce umilă: "Dacă este adevărat, am să o fac acum". A cuprins-o un sentiment straniu, aşa că a luat o pereche de foarfeci şi a tăiat cordonul ombilical. S-a simţit o femeie schimbată.

Ultimul dintre cei cinci fii, Rufus, acum în vîrstă de treizeci şi cinci de ani, avea opt ani cînd tatăl său a murit subit. De atunci, Ruth i-a ordonat întreaga viaţă, chiar şi orientarea profesională, chiar şi alegerea soţiei, care acum era bolnavă de tuberculoză şi internată într-un sanatoriu.

în după-amiaza zilei minunii, Rufus a simţit o bruscă senzaţie de uşurare. De aceea, i-a scris imediat mamei, comunicîndu-i că "se simte din nou el însuşi" şi că a cerut aprobarea spitalului de a-şi petrece week-end-ul cu un frate al său. Rufus, a fost pe deplin vindecat. Soţia sa s-a simţit de asemeni din acea zi deosebit de bine; după repetate teste. care. au fost toate negative, a fost externată din spital. Curînd după aceea, copilul lor s-a întors acasă din căminul de copii în care era îngrijit. Douăzeci de ani mai tîrziu, Rufus şi soţia sa erau sănătoşi, iar Ruth nu a mai avut "tulburări cardiace".

Legătura care controlează poate uneori trece într-o familie şi peste o generaţie. Carola era o vînzătoare de optsprezece ani. Pe neaşteptate, a început să prezinte crize, care apăreau fără cauze speciale, fără ritm, uneori de câteva ori pe zi, alteori la interval de o săptămînă; în timpul uneia dintre crize, care părea să fie ultima, după o jumătate de oră rămînea într-o stare de rigiditate, fără reactivitate, total izolată de mediul înconjurător. Tratamentele psihiatrice nu au reuşit să aducă nici o ameliorare a stării ei, nici să uşureze crizele.

Mama Corolei a fost rugată să țină un jurnal amănunțit despre fiica ei, pentru a se putea descoperi un factor comun al fiecărei crize. Așa s-a putut afla *că* înaintea fiecărei crize Carola fusese fie în legătură telefonică, fie în scris, fie se întorsese din vizită de bunica maternă. Această doamnă energică locuia o oarecare distanță, dar o socotea încă pe Carola drept copilul favorit, fiind în permanentă legătură cu ea. I-am rugat pe bunicii ei să-mi facă o vizită, și ei au fost de acord, dar cu mare greutate. Era prezentă și mama Carolei, dar Carola se afla într-o altă cameră. Cînd în cursul discuției am atins punctul central al problemei, bunica a devenit furioasă, sculîndu-se în picioare și strigînd, în timp ce mama Carolei a început să țipe isteric. Bunicul, care până atunci stătuse liniștit, a început să dea aprobativ din cap, repetînd neîncetat: "Ai dreptate, doctore, totdeauna am spus că se va ajunge aici." În acest moment al discuției, soția mea a intrat în cameră, auzind zgomotele și strigătele. Atunci am sugerat să ne rugăm, în liniște, cu toții. Am rugat pur și simplu pe Dumnezeu să taie legătura negativă a Carolei cu bunica sa; apoi bunica a spus: "Nu voi mai avea nimic cu Carola, voi înceta să mai încerc să o influențez. întrucît astfel mă amestec în viața ei." După aceasta, Carola nu a mai avut nici o criză, și-a schimbat stilul de viață, a urmat un curs de surori medicale, iar acum este asistentă medicală la un spital.

Ruth, din exemplul precedem, a rupt legătura distructivă cu fiul ei, Rufus, cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, iar *un* grup dintre ai noștri a făcut același lucru pentru Carola și bunica ei; de asemeni, este posibilă ruperea legăturilor prin rugăciuni fără știința celor doi care sînt legați unul de altul.

Miriam a avut doi copii, care au murit amîndoi din cauza neglijenţei ei. După aceasta, ea nu a mai fost capabilă să iasă din cercul de ghinioane al vieţii ei. Pretindea că este capabilă să prezică zilele în care vor muri membrii familiei sale, fapt care a creat în sinul familiei o mare teamă. Ea a blestemat mai mulţi oameni, cîţiva dintre aceştia prezentînd ulterior uri iraţionale, atitudini nerezonabile, avînd drept rezultat final destrămarea a două familii. Nepoata ei, Mavis, a început să aibă nişte crize ca de epilepsie, care au devenit evidente chiar înaintea morţii lui Miriam.

Mavis a făcut eforturi considerabile, încercînd să devină credincioasă, ceea ce nu a făcut decît să-i agraveze situaţia. Dacă cineva încerca să se roage împreună cu ea, începea să rostească, blasfemii, susţinînd că aude voci supărate, certăreţe. Atunci, un grup de oameni, fără ştirea ei, a început să se roage pentru îndepărtarea blestemului care apăsa asupra lui Mavis, pentru a obţine iertarea bunicii sale, Miriam. Crizele au încetat şi viaţa lui Mavis a devenit normală, putând ea însăşi să se roage în pace.

Cliff, un învăţător de treizeci de ani, era homosexual. Trăia sub protecţia mamei sale, evitînd orice relaţii nu numai cu femeile, dar şi cu preoţii, refuzînd să participe la adunările de la şcoală. A încercat cu tot felul de medicamente, şedinţe de psihiatrie, dar nimic nu i-a ajutat. Vorbind cu mama lui Cliff, i-am cerut relaţii despre trecutul lui.

Ea e o femeie cumsecade, activă, credincioasă şi fusese sora medicală înainte de căsătorie. După multe ezitări, mi-a vorbit despre viaţa ei, dar mai ales despre perioada în care fusese însărcinată. Lucra într-un spital mare şi era deja însărcinată. De multe ori, în timp ce era de serviciu noaptea, şi-a permis să aibă relaţii

sexuale cu unul din pacienţii din spital, care era preot militar. în mod semnificativ, comportarea mamei a produs un gen de reacţie inexplicabilă a copilului încă nenăscut, care a influenţat apoi întreaga lui viaţă şi comportarea faţă de femei şi de preoţi. Confesîndu-se cu deplină căinţă, fiind iertată de fiul ei, pe care îl rănise atît de adine înainte de a se naşte, a obţinut iertarea şi de la Iisus. Hristos, care deja o aştepta spre a o ierta. Cliff s-a simţit imediat eliberat. Iertarea totală a persoanei care fusese responsabilă către cea care fusese rănită a rupt legătura de frică, de mînie şi de aversiune. Cliff este acum fericit în căsătoria lui şi duce o viaţă normală.

Dacă însă legătura constrictivă este cu un mort necunoscut, prima dificultate stă în identificarea forţei care-l controlează pe suferind. Cea mai eficientă cale de a o afla este cercetarea Arborelui Genealogic, încercînd să aflăm dacă au existat probleme de comportament excesiv sau dacă a existat vreo întîmplare sau persoană pentru care era necesară mărturisirea către Domnul Iisus Hristos, spre a obţine iertarea de la El. Această lucrare nu este întotdeauna uşor de făcut, dar cu răbdare şi rugăciune poate fi făcută mai mult sau mai puţin complet. Deoarece ea este făcută în numele Domnului Iisus Hristos, s-a dovedit că este suficient să se obţină identificarea "spiritului posesor".

Pentru alcătuirea Arborelui Genealogic, există două obiective principale. în primul rînd, trebuie să se stabilească dacă vreunul dintre ascendenţi a manifestat comportamente inacceptabile; în al doilea rînd, să se determine cui aparţine vocea, spiritul neliniştit care vorbeşte către şi prin persoana care are nevoie de ajutor, adică pacientul. In primul caz, comportamente similare .se pot exprima prin simţăminte similare,

aversiuni, acţiuni sau chiar boli trupeşti. Sau acestea se pot manifesta în numeroase forme de boală.

Molly era o femeie de treizeci de ani, bine integrată, inteligentă, sănătoasă, dar prezenta un simptom pe care îl descria ca pe o nouă şi ridicolă fobie. Avea o frică paralizantă să călătorească în apropierea unei ape, chiar şi pe o scurtă distanţă. Cei doi copii ai ei, în vara de dinaintea prezentării la mine, se scufundaseră, găsindu-se, totuşi, într-o ambarcaţiune ce părea foarte sigură. Tratamentul unui psihiatru nu i-a îndepărtat fobia. De aceea, mi-a fost recomandată. Nu a trebuit să facem o incursiune adîncă în trecutul Arborelui ei Genealogic pentru a descoperi că un unchi al ei-se înecase în dezastrul Titanicului. Atît cît se ştia în familie, nimeni nu se rugase pentru el. De aceea, am decis să facem pentru el o Sfinta Liturghie. Celebrarea Liturghiei, în cursul căreia ştim că Dumnezeu este prezent, reprezintă actul central al eliberării şi tămăduirii. Molly a luat şi după aceea parte la Sfinta Liturghie, simţindu-se deplin vindecată de fobia ei. Deşi aparent unchiul avea nevoie numai de o slujbă de înmormîntare, Molly a acceptat după aceea un înalt grad de disciplină spirituală în toată viaţa ei.

O dată, mi-a fost recomandat un vizitator american foarte tulburat. Cunoştea foarte puţine lucruri despre Arborele Genealogic al familiei sale, cu excepţia faptului că se trăgea dintr-un neam de calvinişti din Anglia, în cursul unei Sfinte Liturghii pe care am făcut-o pentru ascendenţii care ar fi avut nevoie de ajutor, ne-a fost atrasă atenţia de o tînără, întristată, care stătea cu capul plecat chiar în faţa altarului. Alături de ea stătea o femeie mai în vîrstă, care fusese împinsă şi silită să îngenuncheze de un bărbat care stătea în spatele ei. Acesta era înalt, avea o

barba mare, neagră, avînd întipărită pe faţă o expresie de cruzime. Purta un costum de culoare întunecată. cu un guler alb, mare, pantaloni de călărie şi ciorapi albi şi îşi ţinea cu hotărîre pe cap o pălărie neagră şi înaltă. Nu îngenunchease.

Acest lucru se potrivea cu tradiţiile calviniştilor, dure şi necruţătoare, care se străduiau să-şi afirme identitatea lor în noua lume a Americii, forţînd pe alţii să accepte şi să-se conformeze principiilor şi convingerilor lor rigide.

Pacientul meu american s-a uitat neajutorat cum acest bărbat a silit-o pe fata cea tristă să părăsească Biserica, dar a văzut cum un înger o urmărea, probabil ca să o consoleze. Părea probabil că în toţi aceşti ani după moartea ei noi am fost primii oameni care ne-am dat seama că ea avea nevoie de rugăciuni. ' Din această cauză şi din pricina atitudinii calvinistului, am repetat Sfînta Liturghie, spre a căpăta iertarea de la Dumnezeu; după care l-am văzut pe acel bărbat îngenunchind şi scoţîndu-şi pălăria. Şi am mai , descoperit că în acea familie mai fuseseră şi alte persoane care muriseră necreştineşte şi care nu fuseseră niciodată pomenite în casa prietenului meu. Am făcut pentru fiecare în parte rugăciunile Sfintei Liturghii, ţin cadrul .căreia le-am încredinţat lui Dumnezeu, după care l-am văzut pe acel bărbat îmbrăcat în alb, în haine preoţeşti, ţinînd cu ambele mîini o coroană. Nu a mai fost nevoie să se apropie de Sfîntul Altar, căci îngerii l-au condus într-o lumină strălucitoare. Americanul şi strămoşii lui erau acum în pace.

O victimă a controlului ancestral poate să se simtă ea însăşi luată de o forţă de nedescris, ca un '"miros respingător", ca o "greutate pe spate" sau ca un "nor negru" sau ca o "voce care conduce". In timpul acestor momente, cuvintele nu sînt ale ei şi acţiunile ei nu sînt controlate de propria voinţă.

Margaret avea şaptezeci şi trei de ani, cînd, pe neaşteptate, au început "accesele". Izbucniri violente de furie, agresiuni neprovocate faţă de sora ei, soră de vîrstă mai mică şi cu care conlocuia; crize de distrugere a obiectelor din casă, fără a-şi da seama de ceea ce face, fapte care nu îi erau caracteristice. Mama lor, care murise în urmă cu patru ani, ia vîrsta de nouăzeci şi şase de ani, se comportase la fel. După fiecare acces, Margaret îşi cerea mii de scuze, avînd adevărate remuşcări, dar nu era capabilă să dea vreo explicaţie pentru purtările ei. Cînd sora ei Nellie mi-a cerut ajutorul, am sfătuit-o ca ia viitoarea criză să-i poruncească lui Satan ca în numele lui Iisus Hristos să o părăsească pe Margaret. Dar, cînd a încercat să procedeze aşa. Margareta i-a tras o palmă zdravănă, ţipînd: "Este mătuşa Agnes!"

Am alcătuit Arborele Genealogicei! acestei familii şi a rezultat o schemă ciudată. In ultimele şase generaţii, majoritatea femeilor din familie prezentau aceleaşi tulburări de comportament. Acest "'semn" a apărut în 1750, cînd s-a produs în familie o crimă. Fiica cea mai mare, Elizabeth, a devenit alcoolică, distrugînd cea mai mare parte a averii familiei, înainte de a se fi înecat, la vîrsta de patruzeci de ani. Ulterior, fiicele cele mai mari din familie prezentau crize de furie, la cele mai mici provocări. până la pacienta mea, Margaret, născută în 1904.

Nepoata Margaretei, Rhonda, cea mai mare dintre fiicele surorii celei mai mici a Margarete!, s-a născut în 1941 şi avea treizeci şi doi ele ani, A beneficiat de tratament psihiatric timp de cîteva luni, înainte ca eu să preiau căzul Margaretei. Rhonda a fost de acord cu acest tratament doar dupa ce soţul ei,întorcindu se într-o seară acasa. a găsit mobila deteriorată, geamuri sparte şi in general o situaţie haotică Acesta a ameninţat-o pe Rhonda cu părăsirea

locuinţei şi intentarea divorţului, luîndu-şi copiii.

De-abia atunci ea şi-a dat seama că are nevoie de 'ajutor, fiind de acord să consulte un psihiatru. Rhonda şi cu soţul ei aveau trei băieţi, astfel încît moştenirea de familie a acestor tulburări orişicum s-ar fi rupt în viitor.

Cu toate acestea, am hotărît să oferim o Sfântă Liturghie pentru Rhonda şi pentru fetele cele mai mari ale familiei, de-a lungul celor şase generaţii. Cu doi preoţi, un doctor şi două surori, Nellie şi cu mine am ţinut o slujbă pentru aceşti strămoşi ai familiei, care, în mod evident, au contribuit la acest lant de tulburări caracterizate prin accese de furie. Deşi a fost făcută în particular, fără ca Margaret sau Rhonda să ştie ceva despre această slujbă, nici una dintre cele două femei nu a mai prezentat vreo criză.

' Comportamentul Rhondei a- devenit cu totul normal,' soţul ei a renunţat la intenţia de divorţ, aşa că s-a produs o consolidare a familiei lor. Margareta a devenit o soră iubitoare şi necazurile lui Nellie au luat sfîrsit.

Ruperea legăturii şi transferul controlului către Domnul Iisus Hristos pot fi simultane şi pot apărea şi la creştini, şi la necreştini. Esther, de şaptezeci de ani, era văduvă. Fiul ei, Samuel, bolnav de schizofrenie, se afla internat într-un spital din cealaltă parte a lumii. Ea e îngrijorată atît de starea lui, cît şi de viitorul care-i aştepta. Dar simptomele pe care le prezenta ei fiind confuze şi incomplete, au dus curînd la concluzia că boala lui nu se datora unei anormalităţi medicale, ci erau în cea mai mare măsură provocate, de influenţa pe care mama lui o exercită de o viaţă asupra lui. Atunci am propus să ne înfăţlansam Domnului lisus Hristos în rugăciune, iar Esther să-l permită să ia controla! asupra fiului., dar şi i-^upra ei. Deoarece era

evreică, nu i-a fost uşor să accepte, cerînd timp de gîndire» De fapt, i s-a cerut să renunţe la credinţa ei şi să devină creştină. A ieşit de la mine foarte tulburată, noaptea, singură. Deodată, în întuneric, a văzut un crucifix mare, foarte strălucitor. S-ar fi putut să fie rezultatul propriei ei imaginaţii, în timp ce îşi frămînta mintea în legătură cu cele discutate. Dar nu şi vocea lui lisys Hristos pe care a auzit-o. El i-a spus clar că trebuia să-şi elibereze fiul, pe Samuel, ca să 14 încredinţeze şi să se încredinţeze şi ea Lui. A fost silită în acel moment să-L accepte pe lisus în inimă, şi apoi să-şi elibereze fiul, lăsîndu-l în seama Domnului. De cealaltă parte a lumii, Samuel, fără să ştie de convertirea mamei lui, a început să îşi revină din starea schizoidă. Mama lui se consideră acum o evreică botezată, nou-născută.

Un caz de comportament care s-a repetat-pe acelaşi tipar mi-a fost prezentat de un preot, tatăl unei femei numită Norma. Ea simţea nevoia să scoată ochii copiilor ei. Era ceva care se potrivea mai curînd cu practicile secolului al şaisprezecelea decît cu cele. moderne. Am vorbit despre strămoşii lui, iar cînd i-am făcut Arborele Genealogic am descoperit că în urmă cu mai multe generaţii reşedinţa acestei familii fusese un castel, care avea şanţuri de jur-împrejur şi închisori. Familia preotului nu fusese niciodată acolo. Am cercetat castelul şi am găsit o cameră de tortură, în închisoarea care avea printre alte lucruri nefaste şi accesorii care ar fi putut fi folosite pentru lucrările care o obsedau pe Norma.

Am propus preotului, tatăl Normei, să îşi consulte episcopul, după care am hotărît să oficiem Sfânta Liturghie pentru morţi, o dată la cinci zile. Spre uimirea noastră, am aflat că fiica lui s-a eliberat de obsesia care o chinuia chiar din ziua marii decizii.

Ea nu ştia de această intenţie, iar spitalul în care era internată se afla la o sută de mile, aşa că noi nu am fi avut posibilitatea să-i cerem consimţămîntul. Mai tîrziu, am aflat că o mătuşă care se afla şi ea într-un spital de boli mintale, şi pe care eu nu o cunoşteam, s-a vindecat şi ea în acelaşi timp. Hotărîrea noastră de a oficia Sfînta Liturghie avusese un efect cu mult peste aşteptările noastre. Cu toate acestea, am oficiat Sfînta Liturghie cinci zile mai tîrziu, dar pentru mulţumire.

O îmbolnăvire asemănătoare cu substrat organic, sau numai simptome de boală pot atrage atenţia că un .strămoş are nevoie de Sfînta Liturghie. Iată cazul unui bărbat, specialist în domeniul său, în vîrstă de şaizeci şi cinci de ani, care a început să prezinte crize periodice de sufocare, ale căror cauze medicii nu le-au putut depista S-a aflat că tatăl său-se înecase cu mulţi ani în urmă fiind în stare de ebrietatea Din această cauză, a fost înmormîntat în secret, fără a i se face slujba religioasă. Explicaţia mea că moartea tatălui său, care nu avusese parte de slujbă de înmormîntâre, se manifesta sub forma crizelor de sufocare pe care le prezenta, l-a înfuriat. După trei luni, cînd crizele de sufocare au devenit din ce în ce mai puternice, a acceptat să participe la o slujbă religioasă de încredinţare a tatălui său lui Iisus Hristos. Am făcut această slujbă, după care bolnavul s-a vindecat.

îhtr-o zi, un tînăr director de şcoală a venit la mine cu o mare supărare. Avea un coşmar, care prin repetarea lui îl chinuia. Visa că se afla pe marginea unui abis negru, care părea să fie eternitatea, şi nu se putea mişca, Coşmarurile au început cînd, în încercarea de a se lăsă de băutură, se gîndise în mod serios la religia lui, şi nu în mod obişnuit, automat.

A aflat întîmplător că la vîrsta de doi ani își pierduse tatăl, mort într-un accident la bordul unui submarin, în timpul războiului. Deoarece pacientul meu era de religie romano-catolică, i-am propus să-l roage pe preotul său să îi facă o slujbă de pomenire (Liturghia Învierii) pentru tatăl său, care, în mod evident, nu avusese parte de ea. Omul a acceptat, și "abisul negru al eternității" nu i-a mai apărut niciodată.

în cazurile în care pacienții mei auzeau "voci" care nu răspundeau la tratamentul convențional, le acordam toată atenția.

Gil mergea bine cu școala și era un sportiv apreciat. La vîrsta de paisprezece ani, în ziua în care i-a murit tatăl, s-a închis în camera lui și a plîns. A rămas așa de îndurerat și așa de retras de lume și necomunicativ; încît a fost internat cu diagnosticul de schizofrenie atipică. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea imitînd vocea tatălui său, manierele lui și conversînd cu el.

La doisprezece ani de la spitalizarea lui, mama sa a apelat la noi. Nevrînd să mă amestec în tratamentul lui, nu l-am consultat pe Gil. Mama lui însă mi-a spus că familia, inclusiv tatăl lui, nu erau credincioși, și că nu-și amintește dacă i s-a făcut vreo slujbă de înmormîntare. în schimb a făcut următoail comentariu: "A fost un om îngrozitor. Slavă Domnului că am scăpat de el. A fost atît de brusc și de îngrozitor, încît am vrut să se termine cît mai repede cu putință. Cred că a fost o incinerare, care s-a terminat în cîteva minute, și nu îmi mai amintesc ce s-a spus".

A fost de acord să participe la o altă slujbă de pomenire pentru soțul ei, și într-o Sîmbătă, împreună cu un preot anglican, am oficiat la capelă o slujbă simplă, fără ceremonie. A doua zi, Duminică, Gil a venit acasă, în familie, la masa de prînz. Fratele lui

mai mare şi sora lui au observat o schimbare, dar el a insistat să nu i se ceară nici o explicaţie, pînă la venirea mamei lor.

În după amiază zilei precedente, adică Sîmbătă, se afla în biblioteca spitalului, ca de obicei, plîngînd şi ţipînd după tatăl său. Deodată i-a venit gîndul că pretenţia pe care o manifesta faţă de tatăl său, de a se întoarce la viaţă, era egoistă, gînd care pînă atunci nu îi trecuse prin minte. După care, în ciuda faptului că nu credea în Dumnezeu, s-a trezit rugîndu-se lui Dumnezeu să aibă grijă de tatăl său.

Şi Gil a adăugat, zîmbind: "Din acel moment mă simt excelent". Am dedus că aceste fapte s-au petrecut cam în vre-mea în care noi săvîrşeam slujba pentru tatăl lui. De atunci, Gil şi-a menţinut sănătatea şi nu a mai vorbit niciodată cu tatăl său.

Din momentul în care "legătura" a fost "tăiată", indiferent cu cine a fost formată sau cît a durat, "vidul de posesie" trebuie transferat Domnului Iisus – Hristos pentru a-I permite să preia întreul control. Deseori, padentul este deplin conştient de acest lucru, deci transferul va fi direct. Lui Hristos I s-a dat rolul de spirit dominant şi tot Lui trebuie să i se dea în grijă viaţa care a scăpat de sub posesia acelui spirit. Legătura poate fi aşa de puternică încît să se prelungească dincolo de moarte, mai ales cînd este o legătură de dragoste. Nu e neobişnuit ca soţul sau soţia să sufere după partenerul mort în aşa măsură încît cel rămas în viaţă să moară prematur, ca şi cînd ar fi dorit aceasta. Sînt văduve care suferă în primul an de văduvie, înzecit, de boli, şi chiar mor, faţă de semenele lor de aceeaşi vîrsta, dar nevăduve, în acest fenomen nu este implicată nici o intenţie rea, această durere ar putea fi mai uşor suportată prin Iisus Hristos.

Chiar şi legăturile între persoanele neînrudite pot continua şi după moarte. In cazul în care legătura a fost intimă, continuarea "posesiei" de către cel mort poate fi căutată activ de cel rămas în viaţă. O astfel de legătură trebuie tăiată, fiindcă este totalmente distructivă. Georgina mi-a fost adusă la vîrsta de douăzeci şi trei de ani. Fusese instruită spre a fi profesoară, şi de câteva ori fusese certificată drept schizofrenică, deşi i se puseseră mai multe diagnostice psihiatrice. Cei şaisprezece medici psihiatri, medicamentele, şocurile electrice nu au reuşit să o vindece. Georgina mi-a spus că necazul ei cel mare sînt '"găurile negre". Veneau fără avertisment, durau între trei şi paisprezece zile. In acest răstimp, se comporta bizar, iar după aceea nu-şi mai amintea nimic. O dată, i s-au încredinţat banii şcolii spre a-i duce la bancă. S-a trezit la un moment dat în stradă, încărcată cu cadouri inutile, despre care nu îşi amintea să le fi cumpărat.

In timp ce se pregătea să plece, după prima noastră - întrevedere, mi-a spus deodată: "Dintr-un anumit motiv, nu pot să vă mint". A început să-mi povestească cum ani de-a rîndul avusese o legătură cu o lesbiană, soră medicală, dar care murise. Săptămîni şi zile în şir visa că se afla în contact cu prietena ei moartă şi că discutau. în tot acest timp zăcea pe pat, neştiind nimic despre cele ce se petreceau în jurul ei. Ne-am dus împreună la un preot care, îngenunchind în faţa altarului, a tăiat pur şi simplu legătura, poruncind duhului care o poseda să plece, ia locul care i se cuvine, în numele Domnului Iisus Hristos.

în acel moment, fata a scos un strigăt, după care s-a liniştit. A spus că se simţea ca şi cum ar fi avut o gaură în cap, şi că acum se simţea curată. Ciudatele

ei "găuri negre"[1] au încetat să mai apară şi a fost încurajată să adopte o nouă disciplină spirituală. în prezent este fericită în căsătorie, comunieîndu-ne că experienţele ei au fost de ajutor şi altor persoane, care treceau prin situaţii asemănătoare.

Majoritatea cazurilor de legături "controlate", cu morţi sau vii, nu sînt atît de dramatice şi misterioase ca ale Georginei, dar sînt asemănătoare cazurilor destul de des întîlnite între o femeie şi tatăl ei idealizat, văzut într-un bărbat, sau ca în cazul unui bărbat legat de fusta mamei lui..

Harry se căsătorise cu o tînără recepţioneră de la hotelul mamei lui. Tinerii căsătoriţi au continuat să locuiască în hotel. Soţia lui a început la un moment dat să prezinte o stare depresivă, care îi provoca insomnii persistente. în cele din urmă, după săvîrşirea unei Sfinte Liturghii, legătura dintre Harry şi mama lui a fost ruptă, ea acceptînd ca cei doi tineri să se mute într-o locuinţă aflată la oarecare depărtare de hotel. Treptat, pe măsură ce Harry s-a eliberat de sub posesia maternă, relaţia cu soţia sa s-a înnoit, starea ei depresivă dispăxînd. Toţi trei formează o nouă, puternică legătură spirituală.

Sfinta Liturghie este oficiată în linişte şi cu rugăciuni. Vindecarea se instalează prin încredinţarea în pace lui Iisus Hristos, pe măsură ce primim dragostea Lui. Eliberarea de sub dominaţie poate avea loc uneori imediat după anunţarea intenţiei de a încredinţa cazul lui Dumnezeu. Alteori, vindecarea are loc în timpul oficierii sfintei slujbe, chiar dacă ea se săvîrşeşte la distanţă de pacient.

în toate cazurile de posesie prin legătură, eforturile psihiatriei trebuie să se îndrepte sj,:e realizarea integrării personalităţii, dar esenţial este ca ele să fie

folosite împreună cu rugăciunile şi mai ales cu Sfinta. Liturghie, care are puterea atît de a rupe legătura distructivă, cît şi de a realiza legătura dătătoare de viaţă cu Iisus Hristos.

3 VINDECAREA PRIN IISUS HRISTOS

în vederea pregătirii pentru Sfînta Liturghie de izbăvire, întocmim Arborele Genealogic pentru a identifica persoana pentru care ne vom ruga. în cazul copiilor născuţi morţi, avortaţi spontan sau cu intenţie, este necesar a-i chema pe nume (Isaia 49,1). Dacă pruncul nu a avut nume, cîteodată Domnul ne vă sugera unul sau familia poate alege un nume, în aşa fel ca rugăciunea să devină personală şi mai specifică. Apoi ne hotărîm pe cine s.ă invităm. Cîteodată, pot fi câteva persoane la slujbă. Adeseori ea se săvîrşeşte în absenţa persoanelor pentru care se oficiază, chiar şi fără cunoştinţa sau consimţămîntul lor. Deseori starea mentală, distanţa geografică sau dezinteresul pentru Sfînta Liturghie le împiedică să ia parte. Dar, ori de cîte ori este posibil, încercăm să-i avem lîngă noi pe cei pentru care facem rugăciunile, fiindcă în acest fel ei înşişi pot cere îndrumări sau, ceea ce este şi mai important, au prilejul să înveţe cum să se roage mai departe pe cont propriu, la viitoarele Sfinte Liturghii. Prezenţa lor este de ajutor, căci au prilejul să primească iubirea lui Iisus Hristos, atît pentru ei, cît şi pentru strămoşii lor. Invităm şi pe aîţi membri ai familiei, eventual prieteni, care au dragoste, care doresc să se roage, inclusiv pe cei necreştini, care au minţile deschise spre cunoaşterea lui Hristos, a puterii Lui, a dragostei Lui. Cu cît este prezentă mai multă iubire, cu atît

ne apropiem mai mult de Iisus, cu atît este mai complexă vindecarea.

De obicei, începem cu rugăciunea obişnuită, spusă cu voce tare, rugînd pe Tatăl Ceresc să adune pe morţii pentru care ne rugăm, cerînd orice vindecare .pe care o credem cu putinţă, în timpul slujbei; şi cerem ca atît viii, cît şi morţii să dea descendenţilor lor iertare şi viaţă deplină; cerem izgonirea lui Satan şi ne rugăm ca Duhul să împlinească lipsurile din rugăciunile noastre. Acest fel ne-a pregătit pentru Liturghie, fiind gata pentru Tatăl Nostru.

Nu sînt teolog. Sînt un simplu căutător, cu o putere de înţelegere mărginită, a puterii de vindecare a lui Dumnezeu. A lucrării efective a acestei puteri. Dintr-o atentă ascultare şi urmărire, mi se pare că există patru momente deosebite sau mişcări, care se manifestă în cadrul acelei puteri vindecătoare, care corespund rugăciunilor deosebite pe care le oferim.

Etapa întîi

Prin rugăciunea "şi ne izbăveşte de cel rău", din Tatăl Nostru cu care începem, noi rugăm pe Dumnezeu ca să-i elibereze atît pe cei vii, cît şi pe cei morţi din stăpînirea celui rău. Această rugăciune de izbăvire cere ca noi să fim apăraţi de el şi ca în numele lui Iisus Hristos el să fie legat şi predat în linişte lui Iisus Hristos. De fapt, noi cerem ca prin Sîngele Lui, care se află reprezentat prin vinul Sfintei împărtăşanii (de fapt însuşi Sîngele Său), Domnul Iisus Hristos să curate legătura de sînge dintre vii şi morţi, ereditară, şi blestemele, izgonind duhurile rele. în aceasta, noi ascultăm porunca lui Dumnezeu, care ne porunceşte nu numai să vindecăm, ci şi "să-l izgonim pe cel rău (Marcu 16, 17-18)

Deoarece Satan se poate manifesta atît prin chinul provocat rudelor moarte, cît şi prin violenţă omenească

şi crime, precum şi sub formă de tulburări emoţionale şi fizice, este esenţială îndepărtarea noastră şi a morţilor de legăturile invizibile ale răului, cu ajutorul Sfintei Liturghii. Căci, aşa cum zice Sf. Ap. Pavel, în I Cor. 10, 21: "*Nu* puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul demonilor; nu puteţi să vă împărtăşiţi din masa Domnului şi din masa demonilor". Bînd paharul Domnului, prin sîngele Său, rupem vechiul legămînt cu cel rău şi intrăm în Noul Legămînt cu Dumnezeu.

Etapa a doua

Ea se referă la obţinerea iertării dătătoare de viaţă. Prin rugăciunile de iertare, prin reculegere şi prin citirea Sfintei Scripturi, noi oferim iubirea şi iertarea lui Dumnezeu atît celor vii, cît şi celor morţi, în locul răului produs de Satan. Morţii trebuie iertaţi, dacă noi intenţionăm să-i ajutăm la Sfînta Liturghie. Dacă un bolnav nu poate ierta efectiv o rudă moartă, el trebuie să-şi pună întrebarea dacă *vrea* cu adevărat să ierte, chiar dacă deocamdată nu poate încă simţi în inimă iertarea. Dacă --*nu doreşte* cu adevărat să înceapă să ierte, şi deci să iubească, trebuie să renunţe la Sfînta Liturghie, căci atît iubirea, cît şi rugăciunea ca să aibă efect trebuie să fie sincere (Matei 5, 23-24).

Am constatat în mod frecvent că atunci cînd Sfînta Liturghie nu îşi face efectul, persoana respectivă nu este sinceră nici în iubire, nici în rugăciune. Adîncimea iertării trebuie să fie la fel de mare ca a Domnului, care a murit şi pentru acea persoană. "Acesta este Sîngele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor" (Matei 26, 28).

. Expresia ~"te iert" spusă mortului poate să nu însemne nimic altceva decît nişte vorbe goale, care de fapt nu au decît rolul de a masca lipsa dorinţei de iertare sau cel puţin lipsa iertării totale a lui Hristos.

Această iertare totală ne este arătată de Domnul Iisus Hristos în parabola fiului risipitor. în această parabolă, Iisus demonstrează iertarea totală - în primul rînd, ca Tatăl care aşteaptă neîncetat întoarcerea fiului său, asemenea căruia şi noi trebuie să simţim toată nenorocirea dureroasă pe care vrem să o iertăm şi să nu o respingem, negînd-o. Dacă nu o privim în faţă, nu putem să o iertăm.

In al doilea rînd, noi trebuie să iubim pe cel care ne-a făcut rău, aşa cum spune Sf. Augusiin: "Urăşte păcatul, dar iubeşte pe păcătos". Dacă putem privi tot răul în faţă, trebuie să hotărîm pentru ce optăm, iar dacă am ales iertarea trebuie ca aceasta să fie necondiţionată, chiar dacă cealaltă persoană nu se va schimba sau nu va răspunde niciodată iertării noastre. *Iertarea* este semnul iubirii, *acordată înainte ca* celălalt să o fi dat, cîştigat, acceptat sau înţeles. Este Tatăl care aleargă în întîmpinarea fiului risipitor, pe care îl îmbrăţişează înainte de a şti dacă fiul s-a întors cu căinţă, părîndu-i rău de ceea *ce* a făcut, sau s-a întors pentru a mai cere bani. îşi iubeşte fiul, nu pentru că fiul o merită sau e capabil să înţeleagă iubirea sau pur şi simplu pentru că fiul nu poate creşte fără iubirea Tatălui.

Iisus Hristos ne permite să alegem între a fi fiul cel mare, care se concentrează pe propria-i durere, sau tatăl, care se concentrează pe durerea fiului şi căruia îi întinde braţele vindecătoare în semn de bun venit. Cel de-al doilea fiu se concentrează nu pe nenorocire, ci pe acel rezultat care este capabil să-l unească pe tată cu fiul şi pe amîndoi cu Dumnezeu.

Ritualul Sfintei Liturghii cuprinde o îndoită iertare. Prin Iisus Hristos noi nu numai că-i iertăm pe cei morţi, dar îi rugăm să ne ierte la rîndul lor. Dar cum se face că noi, cei vii, avem nevoie de iertare? Pentru a identifică răul care se află în noi, de care

adesea nu ne dăm seama, şi pentru a-l putea în felul acesta mărturisi ca să fim iertaţi de Domnul, trebuie să ne întrebăm dacă am dus sau nu o viaţă echilibrată şi dacă nu învinuim forţe exterioare pentru comportamentul pe care am fi putut să-l schimbăm. De asemeni, ar trebui să ne întrebăm dacă credem mai mult în puterea celui rău, care controlează viaţa, decît în puterea lui Dumnezeu, care ne aduce libertatea. Care sînt faptele care îl scot pe Dumnezeu din viaţa individului? Pot fi abuzul de medicamente, obsesia banilor, sexualitatea şi practicile oculte. Este uşor să ajungem la decădere, refuzînd să permitem puterii lui Dumnezeu să pătrundă în toată fiinţa noastră, în aşa fel încît întreaga noastră voinţă să-i fie predată Lui. Să ne întrebăm dacă vreunii dintre noi nu a dorit moartea vreunui copil sau nu a respins pe vreunul dintre strămoşi; sau dacă am iertat cu adevărat vreo rubedenie moartă pentru ceea ce ne-a făcut fie nouă, fie vreunuia dintre cei dragi nouă. Este lipsit de sens să spunem: "l-aş putea ierta orice cu excepţia..." sau "Doar dacă nu ar fi făcut aceasta l-aş fi iertat..."

Cîteodată ştim cît sînt de lipsiţi de iubire şi cită nevoie de iertarea Domnului au morţii, fiindcă multe obiceiuri păcătoase trec de la o generaţie la alta (vezi Capitolul 2). De aceea, am putea să ne rugăm ca prin Domnul toţi strămoşii care au contribuit la transmiterea, de exemplu, a acceselor de furie să primească iertarea noastră. Il putem ruga pe Domnul Iisus Hristos să îi ajute să primească iertarea pentru acest rău sau pentru altul pe care doar El îl ştie (II Cor. 5, 18-20).

Tom a venit la Sfînta Liturghie cu un secret. Toată viaţa lui acest secret a fost sursa unei mari ruşini pentni el. Ştia că a fost un copil nelegitim, fiind adoptat ia cîteva zile de la naştere. Ca urmare, el nu ştia nimic

despre strămoşii lui, dar nici nu ştia să se roage. în loc să-şi dezvăluie această apăsare sufletească în timpul slujbei, ne-a rugat doar atît: "Să ne rugăm pentru tata şi mama'.

In timp ce se săvîrşea ritualul iertării, Tom i-a văzut pe părinţii lui adoptivi în partea stîngă a altarului, iar în partea dreaptă un şopron mic de lemn, în care se aflau doi oameni foarte săraci, probabil părinţii iui adevăraţi. Ştiind că Domnul era şi El prezent, a întrebat pur şi simplu: "Ce trebuie să fac eu în legătură cu aceasta?" Drept răspuns, Tom a văzut-o pe Maica Domnului, care-i arăta că îi primeşte pe copii în jurul altarului, venind spre el. Acest fapt 1-a surprins, deoarece în tradiţia lui religioasă nu se afla vreo cinstire deosebită faţă de Maica Domnului. Ea i-a spus să nu se teamă pentru că Ea ştia ce să facă. şi s-a întors spre altar. Acolo *a* adus cele două perechi de părinţi, care s-au îmbrăţişat uşor, pentru ca apoi îngerii să-i ducă într-o lumină strălucitoare.

Deşi nu putem şti cu siguranţă ce au simţit, probabil că părinţii adevăraţi ai lui Tom au perceput acelaşi "secret" din cauza căruia suferea şi Tom, şi au avut nevoie de încredinţarea şi iubirea părinţilor adoptivi, înainte de a se simţi în pace. în timp ce urmărea scena, Tom a simţit cum ruşinea din fiinţa lui se scurge şi, în acelaşi timp, cum recunoştinţa îi umple inima faţă de aceşti patru oameni care într-o mare măsură fuseseră răspunzători pentru faptul că el ajunsese să trăiască în viaţa lui aceste momente. Avusese nevoie de împăcarea cu părinţii care îl făcuseră "nelegitim". Se simţea acum atît de eliberat, încît.a împărtăşit acest secret nu numai soţiei şi fiului său, ci şi membrilor comunităţii căreia îi aparţinea. Mulţi dintre ei au fost atît de mişcaţi, încît a doua seară s-au dus şi au oficiat o Sfîntă Liturghie, ducînd cu ei Arborele Genealogic al fiecăruia, vindecîndu-se

de numeroase reie. "Cu ce măsură iertăm, cu aceea vom fi iertaţi."

Etapa a treia

Această a treia etapă este poate cea mai grea. In cursul ei, Domnul îisus Hristos ne învaţă să fim martorii morţii şi învierii Lui, în timp ce îi aducem la Sine pe morţi. Sf. Ap. Pavel zice la I Cor. 11, 26: "Căci de cîte ori veţi mînca această pîine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi, pînă cînd va veni." în timpul acestei părţi din sfînta slujbă, persoanele implicate pot pune pomelnicul pe care este înscris Arborele Genealogic împreună cu darul de pîine şi de vin, care este apoi oferit lui Dumnezeu şi sfinţit. Ne rugăm ca aşa cum Iisus Hristos binecuvîntează pîinea şi vinul şi le umple de viaţă, tot aşa să vină şi în familiile care le oferă, atît pentru cei vii, cît şi pentru cei morţi, pentru care ne rugăm. Deseori, cînd primesc Sf. Împărtăşanie, eu rostesc numele mortului, pentru a arăta că o primesc în numele lui sau al ei, rugîndu-l pe Domnul Iisus Hristos să vină la persoana al cărei nume îl rostesc.

În timpul oferirii darurilor pentru împărtăşanie, este uneori posibil să desluşim persoana pe care Domnul o vindecă. O dată, şapte dintre noi ne-am adunat pentru oficierea Sfintei Liturghii, cu scopul vindecării bolnavei Dorothy, care de şase ani suferea de anorexie nervoasă. Fără ştirea ei, ne-am propus să ne rugăm pentru o soră a ei avortată, ca şi pentru tatăl şi bunicul ei. ambii sinucigaşi. Deodată, ni s-a părut că apare o figură neagră, de lemn cioplit, a Mîntuitorului pe Cruce. în dreptul peretelui de cărămidă roşie din spatele altarului. Am exclamat: "Am crezut, Doamne, că eşti în Ceruri. Cum se face că nu eşti viu?" Nu a urmat nici un răspuns. Apoi am auzit pe cineva

care se strecura cu zgomot pe o latura a Bisericii şi am crezut că este un turist. Fără vreo ceremonie, o fată ca de 2O de ani, cu un păr blond lung şi cu o rochie lungă pînă la glezne, s-a aşezat între grupul nostru şi altar, la mică distanţă de noi, A înaintat spre Cruce. Domnul a coborît şl_a luat-o în braţe. A rămas acolo plîngînd pînă la sfîrşitul rugăciunilor de sfinţire ale preotului şi pînă la sfîrşitul jertfei. Apoi întreaga scenă a dispărut.

După slujbă, 1-am întrebat pe preot de ce şi-a concentrat rugăciunile aşa de mult asupra copiilor, omiţînd să aducă în prim-plan cele două sinucideri. Mi-a răspuns că, pe măsură ce rugăciunea înainta, a simţit că tatăl şi bunicul au primit destulă dragoste, aşa că şi-a îndreptat atenţia spre copilul avortat Atunci mama lui Dorothy a adăugat brusc: "Da, pentru ea m-am rugat. Am avut o viziune a Domnului şi am auzit că numele copilului meu (avortat) a fost June (adică Iunie), aşa că am ştiut că a fost fată şi ar fi trebuit să se nască în Iunie". După aceea le-am povestit viziunea mea, cu fata venind spre Cruce, şi mama lui Dorothy a spus: "Aşa este, la fel cu ceilalţi copii ai mei, blonzi, stîngaci şi gălăgioşi. Avortul meu a avut loc acum douăzeci şi unu de ani."

În seara aceea, mama bolnavei a plecat în oraşul unde Dorothy zăcea bolnavă în pat. Cînd fata a aflat ce s-a întîmplat, a spus: "Eu o cunosc, mă striga, cerîndu-mi ajutor, şi asta de ani de zile. Nu am îndrăznit să spun cuiva, de teamă că m-ar fi închis pentru că «aud voci». După aceea, Dorothy şi mama ei s-au simţit împăcate. 'După o săptămînă, timp în care Dorothy mînca normal, au făcut o excursie de cinci sute de mile cu trenul, spre a ne spune tuturor "Mulţumesc".

Fiecare din cei şapte participanţi am trăit acea Sfîntă

Liturghie diferențiat. Preotul a simțit o puternică influență. Mama lui Dorothy. a auzit o voce îndrumătoare. Eu am avut o viziune limpede. Ceilalți patru prezenți au susținut slujba, rugîndu-se lui Dumnezeu ca să lucreze cu cît mai multă iubire față de Dorothy. Lucrul cel mai important la o Sfîntă Liturghie nu este să ne preocupăm de ceea ce vom trăi ca experiență nemijlocită - sentimente, voci sau viziuni , ci să ne concentrăm pentru a-L arăta pe Domnul persoanelor moarte, lăsîndu-L astfel să aducă vindecare celor vii. La Sfîntă Liturghie se folosesc toate mijloacele tradiționale pentru a scoate răul. Sfîntă Scriptură, rugăciunea în numele lui lisus Hristos, mărturisirea și dezlegarea păcatelor, profesiunea de credință (adică rostirea Crezului), Tatăl Nostru, univocitatea în venerarea prin laude, Sf. împărtășanie, punerea mîinilor și binecuvîntarea. Duhurile rele se tem de uriașa putere pe care toate cele de mai sus o generează, ca și de felul în care Sfîntul Duh poate schimba inimile oamenilor. Jertfa lui Hristos pe care El a oferit-o lui Dumnezeu fără rezerve pentru răscumpărarea omului purifică conștiința omului în așa fel încît el va putea să-i slujească lui Dumnezeu cu adevărat.

De exemplu, cînd Tom și-a văzut părinții adevărați îmbrățișîndu-se cu cei adoptivi și cu Maica Domnului, el a simțit adînca milă a Maicii Domnului pentru ei și a început să simtă iubire, în locul repulsiei pe care o simțea ca orfan, în Maica Domnului, Tom a descoperit o mamă neobișnuită, căci iubirea ei a ajuns pînă la rana lui. Dacă Tom nu ar fi văzut nimic, este îndcielnic dacă s-ar fi vindecat toată ființa lui. Domnul nostru lisus Hristos deseori ne lasă să vedem numai ceea ce El știe că este necesar ca să trăim, pentru ca vindecarea să se poată produce.

Fiecare dintre noi a ieșit-de la slujba pe care am

făcut-o pentru Dorothy (chiar dacă noi nu ştiam atunci că ea fusese vindecată) cu o iubire adîncă unul pentru altul şi pentru Dorothy, dar şi pentru Domnul nostru Iisus Hristos, O astfel de bogăţie de iubire nu ar fi putut veni decît de la Dumnezeu (Gal. 5, .22).

Înţelegerea felului în care emană iubirea de la Domnul Iisus Hristos, atît pentru morţi, cît şi pentru vii, şi perceperea prezenţei celor care participă la slujbele noastre ne pot ajuta să ^ne îndreptăm rugăciunile în mod corespunzător, în cursul unei Sfintei Liturghii care s-a ţinut în Anglia pentru fiul schizofrenic al unei doamne din America, bolnav, care se afla internat acolo, am putut afla puterea rugăciunii la distanţă, timp în care Dumnezeu îi trage la Sine pe cei morţi. Am observat într-o parte laterală a Bisericii o figură mică, întunecoasă, cu umeri rotunzi, semănînd cu un cocoşat. La început am crezut că este vreun ajutor al preotului. După care L-am văzut pe Domnul în partea dreaptă a ^altarului, uitîndu-se în jos către noi şi spunînd: [6b]în sfîrşit, cineva face ceva pentru el!" Cînd rugăciunile noastre s-au terminat, cocoşatul a părut că pluteşte în aer, alăturîndu-se unui număr de persoane îmbrăcate cu pelerină care se aflau în jurul Domnului şi care spuneau: "O să avem grijă de tine".

După slujbă, în jurul unei ceşti de cafea, am început să descriu viziunea pe care o avusesem» Deodată, doamna din America a strigat cu putere, spunînd: "Acesta este tatăl meu! M-am rugat pentru el, era puţin cocoşat şi s-a sinucis. Nu intenţionam să vă spun asta." După patru zile, a primit o scrisoare din America, de la fiul ei. Schizofrenia se vindecase. Astăzi, după doisprezece ani boala nu i-a mai itvenit. Se pot întîmpla foarte multe, chiar cînd pacientul nu este prezent, neştiind că se fac rugăciuni pentru el.

Judy era copilul preferat al tatălui ei. împreună, au suferit în străinătate un grav accident de circulaţie, cînd avea numai unsprezece ani, ea suferind grave traumatisme şi numeroase fracturi. A fost în comă timp de o lună. în perspectiva recăpătării cunoştinţei, a trebuit să suporte şi vestea că tatăl ei a murit în accident. A căzut într-o stare de adîncă deprimare, apoi a făcut schizofrenie. I s-a pus diagnosticul de anorexie nervoasă, la optsprezece ani ajunsese să cîntărească ceva ceva mai mult de treizeci şi două de kilograme.

între 30 şi 50% din pacienţii cu anorexie nervoasă mor de această boală, dacă sînt trataţi cu mijloacele convenţionale. Mie mi-au fost aduşi şaizeci şi şase de astfel de bolnavi în ultimii ani, din care în prezent cincizeci şi unu sînt foarte bine. Cinci dintre ei au fost retraşi din grija mea, iar zece sînt încă nerezolvaţi.

Din fişa medicală a lui Judy rezulta că doctorii au rezolvat simptomele fizice, dar, după verificarea numărului de globule albe, după ce am investigat regimul alimentar si orele de somn, i-am prescris doze mari de complex B pentru a-i spori puterea de concentraţie (intelectuală) şi vigoarea.

În timpul consultaţiilor mele, răspunsurile ei ersu punctate cu referiri la tatăl ei mort. De trei ori a afirmat: 6fc"Vreau să merg la tăticu'". De asemeni, am aflat că în timpul internării în spital s-a gîndit să se sinucidă spre a ajunge la el. Mi-am dat seama că nemulţumirea ei continuă a fost agravată de faptul că trupul tatălui ei, trimis acasă, fusese incinerat în grabă, în timp ce mama ei şi restul familiei îşi reveneau din şoc, foarte speriaţi de coma prelungită în care se afla Judy, zbătîndu-se între viaţă şi moarte.

Deşi am cercetat împreună cu atenţie lista cu numele celor din Arborele Genealogic, nu ani găsit nici o soluţie, căci nici un strămoş nu părea să aibă

nevoie de rugăciuni. Toate resursele mentale şi toată energia lui Judy erau centrate pe tatăl ei. Cînd a fost în măsură să accepte că el era acela care avea nevoie să fie eliberat prin rugăciunile ei, a acceptat să participe la o Sfîntă Liturghie pentru el, oficiată de preotul ei. în dimineaţa de după slujbă, mama ei a încercat să o convingă să mănînce micul dejun, deşi se aştepta la obişnuitul refuz. Răspunsul fetei a fost: "Nu te mai foi aşa în jurul meu, mi-e foame!".

Pofta de mîncare i-a revenit complet şi şi-a schimbat radical felul de viaţă. Disciplina spirituală a devenit parte integrantă din programul obişnuit, cu momente liniştite petrecute pentru ascultarea lui Dumnezeu şi pentru lecturi zilnice din Biblie, precum şi cu regulata participare la Sfînta Liturghie în biserica de care aparţinea. In prezent este soră medicală şi consideră că lunga istorie a bolii ei i-a dat milă pentru bolnavii pe care îi îngrijeşte.

Etapa a patra

La binecuvîntarea de la sfîrşit are loc cea de~a patra etapă de vindecare. Ne mutăm atenţia de la nevoile morţilor şi ne rugăm în principal pentru nevoile celor în viaţă. Cei prezenţi ni se alătură în linişte în această rugăciune, punîndu-şi mîinile pe capetele celor care au nevoie de vindecare şi preotul face semnul Crucii (cîteodată cu mir) pe frunţile lor, concentrînd vindecarea în lisus Hristos.

O fată epileptică de nouăsprezece ani, care avea partea dreaptă paralizată, şi-a simţit vindecarea la binecuvîntarea şi la punerea mîinilor care au urmat după Sfînta Liturghie făcută pentru bunicul ei mort. Pentru ea, vindecarea a venit ca o eliberare care a pornit de la umeri şi s-a întins uşor în jos în tot corpul» După rugăciunea finală, se putea mişca normal. Nu a mai avut nici o criză de epilepsie, întinzîndu-ne

mîinile peste persoanele bolnave, devenim nişte canale prin care Domnul lisus Hristos şi, poate, morţii îşi pot manifesta dragostea.

Această exprimare a iubirii continuă de fiecare dată cînd se săvîrşeşte Sfînta Liturghie. Mulţi sfinţi, ca Elisabeta a Ungariei, Teresa de Avila, Toma de Aquino şi Sf. Malachia, relatează despre puterea vindecătoare dăruită celor vii prin Sfînta Liturghie , oficiată pentru cei morţi. Sf. Bernard ne relatează experienţa Sf. Malachia:

"Sora Sfmtului Malachia era aşa de înclinată spre cele lumeşti, încît fratele ei s-a hotărît să nu o mai vadă cît o trăi. Deşi nu a mai văzut-o în carne şi oase, el a avut parte să o vadă în Duh. După moartea ei, într-o noapte, el a auzit o voce care îi spunea că sora lui se afla la uşă, plîngîndu-se că nu mai mîncase de treizeci de zile. Sfîntul, cînd s-a trezit, a înţeles imediat despre ce mîncare era vorba; se împlineau exact treizeci de zile de cînd oficiase Sfînta Jertfă pentru ea (Sfînta Liturghie a învierii). A început să-i acorde din nou acest ajutor pe care i-l retrăsese. Curînd după aceea, a văzut-o venind către biserică, dar nu putea intra, pentru că purta pe ea un veştmînt negru. A continuat să-i ofere Sfînta Jertfă zilnic şi în curînd a văzut-o pentru a doua oară, îmbrăcată într-un veştmînt mai luminos, în final, a văzut-o şi a treia oară, îmbrăcată toată în alb şi înconjurată de suflete bune."

Drept rezultat al repetatelor Sfinte Liturghii, atît Sf. Malachia, cît şi sora lui moartă au primit vindecarea, în învîrtoşirea inimii lui, el era hotărît să nu o mai vadă niciodată pe sora lin, şi avea nevoie să se împace cu ea. Prin Sfînta Liturghie, a început să o iubească, să o ierte şi să o hrănească (cu Pîinea Vieţii) o dată la treizeci de zile, iar mai pe urmă zilnic. Pe măsură ce el se întregea mai mult, tot aşa şi sora lui cea

moartă/ A apreciat profund puterea de vindecare a repetatelor Liturghii oferite pentru morţi, iar cînd a fost întrebat cum ar dori să moară, a spus că speră să moară în Ziua Tuturor Sfinţilor (2 Noiembrie) în Mănăstirea Sf. Bernard, pentru că în acea zi, în fiecare an, călugării oficiază o Sfîntă Liturghie pentru morţi. De fapt, dorinţa lui a fost ascultată, şi Sf. Malachia a murit în Mănăstirea Sf. Bernard, pe data de 2 Noiembrie, aflîndu-se în drum spre Roma.

Cîteodată este necesar să se repete Sfînta Liturghie de cîteva ori, înainte să se evidenţieze vindecarea, în vara anului 1978, mi-a fost clarificată importanţa acestei repetări. în timp ce mă aflam în SUA., un Episcop al Bisericii Episcopale Americane mi-a adus pe unul din preoţii lui spre a-l consulta. De patruzeci de ani, omul suferea de bîlbîială şi, din cauza acestei deficienţe, pierduse multe posturi. Nici un tratament medical nu i-a fost de folos. Mai avea pe faţa anterioară a gîtului două semne roşii, verticale, care deseori sîngerau, şi o eczemă la nivelul abdomenului. Cercetîndu-i Arborele Genealogic, am constatat că fratele preferat al preotului se sinucisese şi, de asemeni, între rubedeniile apropiate mai erau două avorturi provocate şi două pierderi de sarcină. Am oficiat pentru ei o Sfîntă Liturghie şi cînd omul a depus pe Sf. Altar lista cu Arborele Genealogic (pomelnicul), la oferirea Sfintelor Daruri L-am simţit pe Domnul Iisus Hristos şi pe îngerii Lui deasupra noastră. în faţa Lui au îngenuncheat două femei cu voal. Am întrebat: "Doamne, de ce nu patru oameni?" Mi-a răspuns: "Aceste două femei sînt avorturile". Am văzut şi doi îngeri, trăgînd un om care încerca să se opună, şi pe care l-au silit să privească darurile pîinii şi vinului. La sfîrşitul slujbei, a fost tras către dreapta, iar îngerii au ridicat cele două femei, într-o

lumină strălucitoare, spre stînga, unde fusese Domnul, şi din acea lumină strălucitoare o mare mulţime de oameni venea spre el ca să-l primească. Domnul a spus: "Aceasta este familia lui, pierderile de sarcină sînt deja acolo."

în după amiaza aceea, am vorbit despre slujbă cu ruda preotului care avusese pierderile de sarcină. "Eu ştiu de ce sînt deja în cer", a spus ea. "Pentru că întotdeauna m-am rugat pentru ele şi le-am iubit."

Abia după cea de-a şaptea slujbă de dimineaţă, omul cel îndărătnic care se sinucisese a primit lumină. De atunci, preotul cel bolnav a fost scăpat de eczemă şi de semnele sîngerînde, şi aproape vindecat de dificultăţile de vorbire. Vindecarea' i-a permis să lucreze cu program normal în biserică, iar un an după aceea vorbirea lui era aproape normală, oficiind o Sfîntă Liturghie pentru nişte pacienţi ai mei.

Deşi din experienţa mea de obicei este necesară numai o singură Sfîntă Liturghie, pentru eliberarea unui copil pierdut, pentru un adult care are nevoie de mai multă iubire şi iertare poate să fie nevoie de slujbe repetate. Eu nu cred că Dumnezeu cere un număr magic de Sfinte Liturghii.[1] Depinde de cît de multă dragoste are nevoie mortul şi cît de multă iubire îi pot dărui cei în viaţă. Cu cît rana este mai adîncă, cu atît este necesară mai multă iubire. Aceasta poate fi oferită într-o Sfîntă Liturghie însoţită de rugăciuni de adîncă iubire sau de o sută de Sfinte Liturghii de rutină. Se poate întîmpla ca şi după eliberarea unui copil pierdut sau a unui adult, Sfinte Liturghii ulterioare să-i atragă şi mai mult dragostea Domnului Iisus Hristos. "în casa Tatălui Meu multe lăcaşuri sînt" (Ioan 14, 2). Poate că aceasta ni se deschide proporţional cu adîncimea cunoaşterii de către noi a iubirii lui Iisus Hristos. Pe măsură ce iubirea noastră creşte,

vom veni la Sfînta Liturghie cerîndu-i lui Iisus Hristos: "Cît dorești Tu ca să iubești astăzi prin mine?" Adesea, El nu va dori ca noi să ne îndreptăm atenția spre cei morți, ci ne va îndruma să ne rugăm pentru cineva bolnav sau împovărat, să iertăm un prieten insensibil, să cerem îndrumare cum să ajungem la un vecin sărac sau pur și simplu să lăudăm și să mulțumim Tatălui pentru generozitatea Lui. Sînt tot atîtea căi de rugăciune la Sfînta Liturghie cîte feluri de a da și de a primi iubirea.

Domnul nostru Iisus Hristos nu s-a rugat în acest fel pentru oameni, cîtă vreme a fost în viață, deoarece nu înviase, dar a promis că: "Cel ce crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu și mai mari decît acestea va face, pentru că Eu Mă duc ia Tatăl" (Ioan 14, 12). "Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți" (I Cor. 15, 20).

4 LIBERTATEA DE A ALEGE

Prima Sfîntă împărtăşanie a lui lisus nu l-a vindecat pe un Iuda, care l-a trădat pe Domnul, sau pe un Petru, care s-a lepădat de EI. Sfînta împărtăşanie ne dăruieşte viaţa Iui lisus, şi noi avem libertatea de a alege între a trăi această viaţă sau a o respinge. Lupta lui Petru de a trăi viaţa lui lisus l-a învăţat cît e de important faptul de a fi în tovărăşia unor prieteni creştini care şi-au închinat viaţa "comuniunii, frîngerii pîinii şi rugăciunii" (Fapt. Apost. 2, 42). în multe situaţii, casa mea a fost adăpost pentru numeroşi oameni care făceau eforturi spre a putea trăi într-o atmosferă creştină, care să-i susţină şi să le consolideze vindecările. Avem nevoie de lisus atît în Sfînta împărtăşanie, cît şi în relaţiile de la unul în altul, aşa cum a descoperit Joe.

Din copilărie, Joe a fost instruit să facă parte dintr-o bandă de spărgători, ajungînd să i se încredinţeze funcţia de şofer în atacuri. A manipulat averi furate în valoare de 700.000 lire sterline, dar la vîrsta de treizeci şi opt de ani poliţia a reuşit să-l prindă furînd tablouri din atelierul unui pictor cunoscut. A fost condamnat la trei arii închisoare şi, în acest timp, pictorul şi-a făcut obiceiul să-l viziteze săptămînal. Cînd Joe a fost eliberat, artistul l-a aşteptat la poarta închisorii şi l-a luat îa el acasă. Acolo, Joe a cunoscut pentru prima oară în viaţa lui încrederea şi iubirea. După ce a locuit un timp împreună cu omul pe care îl jefuise, Joe a venit să locuiască împreună cu familia mea. Am continuat să avem grijă de el, să-l

rezidim în trup, minte şi suflet, cu ajutorul unui program zilnic de viaţă. Prospera, odată cu lucrarea zilnică în grădină sau la tăiat lemne cu fierăstrăul, şi se relaxa în împrejurimile minunate ale mediului de la ţară. Mulţi sînt aceia care aşteaptă Ca vindecarea mintală şi fizică să se producă fără ca ei să-şi schimbe felul de viaţă într-unui echilibrat, cu exerciţii fizice, regim alimentar, ore de odihnă şi recreere.

In fiecare dimineaţă, Joe şi cu mine stăteam singuri cu Dumnezeu, încercînd să căpătăm îndrumări de la El pentru ziua respectivă. Cînd Joe a început să facă acest lucru, la început a trecut printr-o perioadă anevoioasă în care şi-a amintit de toate. Cu ajutorul poliţiei, a făcut unele restituiri. Poliţia, desigur, era neîncrezătoare, urmărindu-J neîncetat, mai ales cînd se comiteau furturi. Joe a trebuit mai întîi să accepte iertarea lui Dumnezeu, apoi să se ierte pe sine şi poliţia, şi să încerce să-i ajute pe aceia pe care îi făcuse să sufere. Am mai văzut şi pe alţii în situaţii asemănătoare, rămînînd mintal bolnavi, pentru că nu au putut să se ierte pe ei înşişi sau pe alţii. Această lecţie Joe a învăţat-o cu ajutorul sprijinului esenţial oferit de prietenii lui.

Este de o importanţă vitnlă să ajuţi un om ca Joe, să ajungă să-şi asume responsabilitatea faptelor sale şi să ofere reparaţii celor pe care i-a făcut să sufere. Dr. Karl Menninger, în cartea sa *Waîhevev Became of Sin?* afirmă că e sănă.os să spui: "Sînt un păcătos ~ sînt cel responsabil de faptele mele rele, dar care, cu ajutorul iui Dumnezei»,-se poate schimba". Totuşi, personalitatea dependent; nu va dori să admită că are puterea să se schimbe, ci va continua să învinuiască cauza exterioară a acţiunilor sale rele, susţinînd că "diavolul sau un strămoş m-a împins să fac asta".

A permite cuiva să folosească această scuză pentru a nu-şi asuma responsabilitatea, atunci cînd are libertatea de a se schimba, nu face decît să mărească răul. Trebuie să ne ferim să învinuim elementele exterioare, mai ales dacă persoana respectivă nu propăşeşte, încercînd a folosi la maximum libertatea rămasă. Atitudinea ideală este aceea a lui Molly, doamna căreia îi era frică de apă, în legătură cu înecarea unchiului ei de pe Titanic (Capitolul 2). Cu ajutorul lui Dumnezeu, ea a rupt vraja acestei "noi şi ridicole fobii". Nu toţi pacienţii simt că pot mobiliza forţe suficiente şi libertate de alegere, pentru a face o afirmaţie atît de convingătoare, dar majoritatea lor, ajutaţi, pot fi aduşi în situaţia de a recunoaşte şî folosi libertatea pe care o au, atîta cîtă mai este. Eliberarea de sub controlul spiritului lumii acesteia este întrucîtva asemănătoare cu eliberarea de sub controlul alcoolului. Unele teorii sugerează că alcoolicului îi lipseşte o enzimă care transformă alcoolul din corp şi că această deficienţă poate avea o origine genetică, mergînd cu generaţii în urmă. Din momentul în care corpul începe să nu mai producă enzima, alcoolicul îşi pierde puterea de bază a voinţei de a nu mai bea, neputînd obţine această împotrivire la alcool fără ajutor. în mod asemănător, cei care sînt sub controlul spiritului lumii acesteia suferă de o boală la fel de adevărată ca şi alcoolismul. Ea poate avea origini genetice, aflate cu generaţii în urmă , ea poate chiar să ajungă să altereze cadrul psihic, ceea ce produce atît boala fizică, cît şi pe cea psihică. Pacientul nu are nici o libertate de alegere şi este condus în acelaşi mod ca şi alcoolicul. Nu foloseşte la nimic să-i pretinzi să îşi exercite mai mult puterea voinţei, el are nevoie de ajutor.

Recuperarea alcoolicului decurge adesea prin corectarea unui program asemănător aceluia alcătuit

de Alcoholics Anonymous. în această metodă nu se pune accent doar pe puterea voinţei, ci pe o putere mai mare şi pe o comunitate de întrajutorare, care-l încurajează pe alcoolic să-şi asume responsabilitatea în scopul folosirii libertăţii, renunţînd la alcool pentru tot restul vieţii. La fel, eliberarea de sub dominaţia spiritului lumii acesteia se bazează pe covîrşitoarea putere a Domnului nostru, ca şi pe urmarea unui drum creştin în cadrul comunităţii creştine, care încurajează persoana respectivă să-şi folosească şi să-şi sporească libertatea. Aşa cum un alcoolic începe să trăiască o nouă libertate atunci cînd ajunge să fie dezintoxicat, şi persoana care suferă dominarea de către spiritul acestei lumi experimentează o nouă libertate după o Sfîntă Liturghie sau alte rugăciuni înălţate în vederea eliberării sale. Mulţi sînt convinşi, în mod greşit, că ei pot să continue să se reformeze doar prin proprie voinţă, fără Dumnezeu şi fără ajutorul comunităţii din care fac parte.

Pentru a-i ajuta pe alcoolici în decursul acestei perioade critice, programul Alcoholics Anonymous se desfăşoară pe douăsprezece trepte-etape, care sînt egal esenţiale pentru ruperea legăturii cu spiritul lumii. Joe şi mulţi alţi pacienţi care s-au eliberat de sclavia spiritului lumii au reuşit acest lucru pentru că au continuat să respecte aceste douăsprezece trepte.

1. Noi am recunoscut că eram lipsiţi de putere asupra alcoolului şi că vieţile noastre deveniseră de nestăpînit.

2. Noi am ajuns să credem că o Putere mai mare decît a noastră ne-ar putea restitui sănătatea.

3. Noi am luat hotărîrea să ne încredinţăm voinţa *ri* viaţa noastră lui Dumnezeu, aşa cum L-am înţeles.

4. Noi ne-am făcut fără frică şi cu minuţie un inventar moral.

5. Am admis în faţa lui Dumnezeu, a noastră şi a altor persoane natura exactă a relelor noastre.

6. Am fost pe deplin pregătiţi să-i permitem lui Dumnezeu să îndepărteze toate aceste defecte de caracter.

7. Cu smerenie L-am rugat să îndepărteze defectele nostre.

8. Am întocmit o listă a tuturor persoanelor pe care le-am făcut să sufere şi am avut dorinţa să ne îndreptăm.

9. Ne-am schimbat comportamentul faţă de aceşti oameni, în mod direct, ori ori de cîte ori a fost posibil, cu excepţia cazului în care dacă am fi făcut acest lucru i-am fi făcut să sufere pe ei sau pe alţii.

10. Am continuat inventarierea personală şi, ori de cîte ori greşeam, o recunoşteam imediat.

11. Am căutat ca prin rugăciune şi meditaţie să ne îmbunătăţim contactul conştient cu Dumnezeu, aşa cum L-am înţeles noi rugîndu-ne doar ^pentru cunoaşterea voii Lui, în legătură cu persoana noastră, şi pentru primirea puterii de a împlini acest lucru.

12. In urma trezirii spirituale, ca rezultat al acestor trepte, am încercat să ducem acest mesaj alcoolicilor şi să folosim aceste principii în toate problemele noastre.

Trebuie observat faptul că acest program conduce atît de puternic către ultima treaptă a trezirii spirituale, încît un alcoolic îndreptat poate ajuta un alt alcoolic. In mod asemănător, pe măsură ce pacienţii se eliberează de sub controlul spiritului lumii acesteia, constată că trezirea lor spirituală îi conduce şi ia eliberarea altora, prin rugăciune, dar mai ales prin participarea la Sfînta Liturghie.

Cîteodată ni se pare că Domnul ne cheamă să ne extindem rugăciunile dincolo de familia noastră sau de prietenii noştri. Manya a început Sfînta Liturghie rugîndu-se pentru trei dintre rudele sale polono-evreieşti. A fost uluită să constate că aceştia au adus cu ei sute de evrei polonezi, nepieptănaţi, cu capetele plecate, care ieşeau afară din lagărele de concentrare şi care îşi tîrşîiau picioarele spre altar. Cînd Manya era pe punctul de a urca către absidă spre a primi Sfînta împărtăşanie, s-a simţit împiedicată şi i s-a părut că părţile laterale ale naosului erau înţesate de aceşti refugiaţi. Pe măsură ce îşi continua rugăciunea, Manya L-a văzut pe Iisus stînd în picioare la altar, aşteptînd să-i primească. Ei s-au apropiat, au ridicat privirea spre El, apoi au început să danseze şi să cînte "Aliluia", în timp ce îngerii îi conduceau către o lumină strălucitoare, în spatele altarului.

Chiar după terminarea slujbei, mai mulţi refugiaţi ^au continuat să se înghesuie spre naos. Manya şi alţi cîţiva au rămas în biserică, rugîndu-se pentru evrei, deşi nu au fost menţionaţi evreii. Ei i-au văzut pe mulţi dintre ei eliberaţi la altar. Soţul Manya-ei, preot,' a împărtăşit această experienţă reală cu ea şi a fost atît de impresionat, încît a chemat toată congregaţia şi a oficiat o Sfînta Liturghie a învierii cînd s-a întors acasă. Am văzut astfel cum lisus eliberează şi 'ezleagă pe cei care vin la El, nu numai în timpul

Sfintei Liturghii, ci şi în afara ei. Aşa că Iisus ne cere să continuăm să-i iubim pe cei morţi pentru care ne-am rugat, atît în timpul, cît şi după terminarea slujbei.

Desigur că trebuie să continuăm să ne rugăm şi pentru cei vii. Cîteodată, rugăciunile noastre nu par a primi răspuns şi cei vii nu par a beneficia de ele. In astfel de cazuri, aş dori să-L întreb pe Dumnezeu: "De ce nu ajuţi această persoană?" Se pot găsi multe motive pentru care o persoană nu capătă vindecare: nu se dăruieşte total lui Iisus, nu iartă sau nu duce o viaţă echilibrată. Pe de altă parte, trebuie spus că unii oameni care nu fac nimic din toate acestea sînt vindecaţi. Adesori, cauza principală este lipsa iubirii susţinute în comunitatea creştină, dar cîteodată pur şi simplu faptul că nu ascultăm cu suficientă atenţie ca să auzim planul lui Dumnezeu, care este. unic pentru fiecare i..divid. Chiar dacă persoana nu pare să primească ajutorul în felul în care noi îl preconizăm, avem garanţia că rugăciunile noastre nu sînt niciodată zadarnice (Romani 8, 26).

Cînd mă rog la Sfînta Liturghie, deşi nu pot fi sigur de ce s-ar întîmpla, ştiu că rugăciunea mea va primi răspuns într-un fel plin de iubire. Cred că, chiar atunci cînd Domnul nu vindecă în mod ostentatativ în felul în care eu cred că este nevoie, El foloseşte rugăciunea mea pentru a vindeca în alt fel, poate pe o persoană pe care eu nu am să o văd niciodată. Poate s-o vindece pe persoana care s-a rugat la Sfînta Liturghie, adică pe oficiant, sau poate pe una din persoanele cele mai importante din ierarhia bisericească, ca de exemplu pe episcop sau, aşa cum am aflat la numeroase slujbe, poate fi vorba de o rudă uitată care este vindecată şi eliberată din spital într-o altă ţară. Trebuie să fim gata să ascultăm

îndrumările lui Dumnezeu pe măsură ce îl rugăm să ne dezvăluie următorul pas de vindecare.

O femeie în vîrstă, Josephine, suferea de o senilitate care i-a provocat o leziune ireversibilă a creierului. Am oficiat pentru ea Sfînta Liturghie şi am fost dezamăgiţi că nu a apărut vreo vindecare. Dincolo de cunoaşterea noastră, Domnul a efectuat următorul pas spre a o vindeca prin fratele Josephinei, care era preot. In timpul Sfintei Liturghii pentru sora lui, a cunoscut iubirea adîncă şi un sentiment de compasiune care l-au adus mai aproape nu numai de ea, ci şi de toţi bolnavii cu tulbulrări mintale. Ca rezultat direct, el îşi petrece acum o zi pe săptămînă vizitîndu-i şi rugîndu-se cu ei pentru vindecare, iar slujirea aproapelui a fost în acest fel foarte mult îmbogăţită.

O dată, fiind în New-York, am participat la o Sfîntă Liturghie pentru o femeie care auzea voci şi practica scrisul automat. Mă aşteptam ca, în timp ce ne rugam, să fie eliberată de sub posesia spiritului şi, într-adevăr, vocile au încetat în timpul Sfintei Liturghii. Dar, după două zile, ele au revenit. între timp, nişte prieteni au dus-o la un episcop care, cu oarecare repulsie, a spus o rugăciune de izbăvire pentru ea. A fost complet şi definitiv eliberată de sub posesie. Şi episcopul, la rîndu-i, a descoperit prin rugăciunea de izbăvire, brusc, puterea celui rău, dar şi o realitate mai mare, măsura puterii de vindecare a lui Iisus. Astfel încît L-am văzut pe Domnul împlinindu-şi total planul, atît pentru vindecarea integrală a femeii, cît şi pentru revelaţia produsă episcopului.

Una din vindecările cele mai dramatice care s-au produs în cariera mea i s-a întîmplat lui Claudine. Avea cincizeci de ani şi se afla sub neîntreruptă

supraveghere medicală, în spital, de doisprezece ani. Era suferindă de schizofrenie cronică. Nici tratamentele, nici medicamentele nu au avut vreun efect asupra temperamentului ei violent, combinat cu o stare mintală înşelătoare. Doctorii ei au socotit că nu mai era nimic de pierdut - nu putea fi afectată mai mult -şi au hotărît să fie operată pe creier, într-un spital din Londra.

Operaţia a eşuat. Claudine a fost într-adevăr şi mai mult afectată, pierzîndu-şi atît vederea, cît şi vorbirea. Cu această deteriorare ireversibilă şi fără nici o schimbare a stării ei schizofrenice, Claudine a fost lăsată să "vegeteze" într-un spital de boli mintale. S-a îngrăşat şi i-a căzut părul (nu i-a mai crescut păr după operaţie), ceea ce îi dădea un aspect respingător. După optsprezece luni, familia a obţinut permisiunea de a o aduce acasă pentru o zi şi o noapte.

Mi-a fost adusă mie. Nu dădea nici un semn că ar înţelege ceva din ceea ce i se spunea. După un scurt control, am confirmat că nu părea să existe vreo speranţă pentru ea şi că nu-i puteam recomanda vreo terapie. Deteriorarea era într-adevăr ireversibilă. La vremea aceea nu înţelesesem influenţa Arborelui Genealogic şi nici nu realizam dimensiunea puterii vindecătoare a Sfinjei Liturghiii. Neştiind ce altceva să spun sau să fac, m-am rugat cu voce tare, încer-cînd pur şi simplu să ascult îndrumarea lui Dumnezeu şi căutînd iertarea Lui, pentru distrugerea provocată de om unei fiinţe omeneşti. Apoi am rostit Tatăl Nostru, împreună cu ruga finală "şi ne izbăveşte de cel rău". Rugăciunea noastră era ca Claudine să fie lăsată în pace. Pacienta mea şi familia ei s-au întors acasă, untle urma să rămînă peste noapte.

A doua zi dimineaţa, toată casa a fost trezită de ţipetele Claudinei, care striga: "Veniţi să mă vedeţi!" Neauzind nici un cuvînt din partea ei de la dezastruoasa operaţie, părinţii, uimiţi, s-au repezit în camera

ei. Claudine privea la chipul ei din oglindă, strigînd: "Părul meu, uitaţi-vă la părul meu!" în timpul nopţii, i-a apărut pe tot capul un strat* de păr de un sfert de inch. Putea să vorbească, putea să vadă, putea să se dezvolte!

Mai tîrziu, în cursul zilei, Claudine a fost dusă la spital. Uimiţi de schimbarea petrecută *cu* ea, doctorii au chestionat-o timp de cîteva ore. în mod repetat, ea a explicat simplu: "S-au rugat împreună cu mine". Doctorii nu au înţeles ce se întîmplase. Era dincolo de puterea lor de înţelegere ca un pacient care suferea de incapacitate totală să poată fi vindecat dintr-o dată şi complet, astfel încît să poată fi readmis în lumea normală exterioară.

Cînd m-am aflat pentru prima oară faţă-n faţă cu Claudine, am încercat să-L ascult pe Dumnezeu, dar nu am auzit nici o voce şi nu am recunoscut nici o îndrumare clară. Am simţit pentru ea milă, mînie şi resentiment faţă de incapacitatea celor care aproape că o distruseseră. Iisus, în faţa leprosului, s-a umplut de milă pentru suferind (Marcu 1, 41), şi cu cît ne identificăm mai mult cu sentimentele lui Iisus faţă de o persoană, cu atît mai mare este gradul în care sîntem capabili să îndeplinim voia Lui faţă de acea persoană. Miezul gîndirii noastre, în timp ce stabilim Arborele Genealogic în vederea Sfintei Liturghii, trebuie să fie activ, gata pregătit să asculte mereu, ca să putem conştientiza măsurile imediat următoare pe care le ia Domnul nostru Iisus Hristos (Gal. 2, 20).

în vremea facultăţii, un student m-a iniţiat în arta ascultatului lui Dumnezeu. Era o pacoste. Insistenţa ca eu 'să învăţ să ascult vocea lui Dumnezeu a devenit atît de intens iritantă încît, pentru a încheia subiectul, am fost de acord să ne aşezăm în linişte,

timp de o jumătate de oră, în camera mea. La sfîrşitul acelei perioade, m-a întrebat la ce m-am gîndit. "La nimic", i-am spus. "Ţi-a vorbit Dumnezeu?", m-a întrebat cu speranţă. "Bineînţeles că nu", i-am replicat. "Nu-ţi poţi goli mintea total", a argumentat el. "La ce te gîndeşti?" I-am spus că mă uitam ia titlurile cărţilor din raft.

"Interesant", a spus el. "Citeşte-mi-le!" Plictisit şi dornic să termin şedinţa, i-am citit numele de pe coperta cîtorva cărţi. Apoi am renunţat. "N-ai terminat", m-a zorit prietenul meu. I-am mai spus cîteva titluri. "Continuă, mai sînt încă trei cărţi", a spus el repede. I-am răspuns scurt: "Am terminat cu ele". "Ei bine, vinde-le!", mi-a replicat. în cele din urmă, i-am mărturisit că, de mult, am împrumutat aceste cărţi de la fosta mea şcoală şi nu le-am mai înapoiat. Prietenul m-a convins să reglementez situaţia, aşa că am scris o scrisoare de scuze, le-am împachetat şi, sub supravegherea lui, le-am dus la poştă. Ciudat, m-arn simţit liber ca aerul, ca şi cum povara pe care o duceam ar fi dispărut.

În acele zile, nu eram sigur de ce ascultam, dar, în decursul vieţii mele, Dumnezeu mi-a vorbit de multe ori, îndrumîndu-mi gîndurile şi acţiunile. "în fiecare dimineaţă El deşteaptă, trezeşte urechea Mea, ca să Te ascult ca un ucenic" (Isaia 50, 4).

într-o dimineaţă cînd m-am trezit, m-am surprins gîndindu-mă Ia Primul-Ministru de atunci, un om pe care nu l-am întîlnit niciodată. Aveam o imagine intensă despre o decizie personală pe care trebuia să o ia am simţit o nevoie imperioasă de a-l avertiza în legătură cu acţiunile pe care le intenţiona. Deşi părea îndrăzneţ din partea mea, i-am scris o scrisoare, explicîndu-i situaţia. Cîteva săptămîni mai tîrziu, am primit un răspuns în care îmi mulţumea pentru

intervenţia mea; care îl împiedicase să ia o decizie irevocabilă şi greşită.

O dată, în lumea dintre veghe şi vis a dimineţii, am avut imaginea unei prietene, Mabd, pe care nu o văzusem de opt ani. In "vis", ea ţipa de la fereastra celui de-al treilea etaj al unei clădiri de cărămidă. Acest lucru nu a însemnat atunci nimic pentru mine, dar am mîzgălit numele de Mabel pe o bucată de hîrtie şi am uitat de ea.

în seara aceleiaşi zile, în timp ce mă întorceam cu maşina acasă, am fost oprit la semafor, în timp ce nerăbdarea şi nemulţumirea mea creşteau, am simţit că Domnul mă îndeamnă să o iau la stînga. Am argumentat: "Nu, vreau să merg acasă". "la-o la stînga", mi-a poruncit. Eram singur; varianta aceasta ar fi adăugat doar cinci minute la drumul meu. Am luat-o la stînga, simţindu-mă cam jenat, de aceea am condus încet; ca să nu scap ceva. Atunci, de pe partea dreaptă a străzii, vocea unei femei a strigat: "Dr. Ken, Dr. Ken!" M-am-ulat în sus. Prietena noastră Mabel se sprijinea pe fereastra identică a celui de-al treilea etaj din "visul" meu de dimineaţă. Pînă am parcat maşina şi am urcat în grabă cîte trei trepte p dată, am ştiut că nu fusese un vis.

Mabel mi-a explicat. Devreme, de dimineaţă, venise acolo să o ia pe sora ei, pentru că auzise că fratele lor mai mare, bolnav de cancer pulmonar, se afla pe moarte o Cu mulţi ani în urmă, îl tratasem pe fratele lor, aşa încît surorile îşi petrecuseră ziua încercînd să mă vadă cînd trec. Acest incident mi-a dovedit ca unul din aspectele cele mai importante ale ascultării lui Dumnezeu, din acea dimineaţă, este întreţinerea unei atitudini de ascultare continuă pe tot parcursul zilei - chiar în timpul unei întîrzieri la un semafor roşu, frustram. Altfel nu aş fi recepţionat îndrumarea

lui Dumnezeu cînd mi-a arătat sensul "visului meu pe jumătate" şi nu aş fi găsit-o pe Mabel, tocmai cînd avea nevoie de mine, aşa cum mi-a cerut-p El. Psihiatrul William James comenta: "Noi şi Dumnezeu avem probleme comune; deschizîndu-ne influenţei Lui, destinul nostru cel mai profund este împlinit. Dumnezeu este adevărat pentru că produce efecte reale."

Într-o altă situaţie, îndemnul dat de vocea lui Dumnezeu mi-a prilejuit ocazia să ofer un sfat care a salvat probabil multe vieţi. Eram în vizită la nişte preteni din Texas, şi într-o bună zi ţăifăsuiam cu un vecin care, întîmplător, lucra la NASA (Administraţia Naţională a Aeronauticii şi Spaţiului). Cînd el a aflat cîte ceva din trecutul meu şi faptul că eram un medic psihiatru care fusese închis pentru mult timp în China, şi că unul din hobby-urile mele este pictura, mi-a spus încîntat că "eram chiar persoana pe care o căutau."

Luat prin surprindere, am fost de acord să-l însoţesc la sediu. Aparent, era nevoie de un sfat în legătură cu un detaliu important, la o staţie spaţială proiectată. Proiectanţii considerau că decoraţiunile interioare armonioase le-ar fi fost de un considerabil ajutor oamenilor care trebuiau să privească aceiaşi pereţi, desene, culori, într-un spaţiu închis, pe o perioadă lungă de timp: Prin urmare, trebuiau să consulte pe cineva care cunoştea efectele psihologice ale diferitelor culori şi desene, preferabil pe cineva care ar fi fost ţinut în acelaşi fel, într-un spaţiu închis. Mi-a făcut plăcere să îi ajut şi am făcut unele sugestii pentru capsula spaţială şi pentru laboratorul spaţial.

Am avut prilejul să privesc Vehiculul lunar atunci cînd era supus la teste şi să pun întrebări. Cînd mi-au

spus că roţile sînt umplute cu azot. am auzit vocea Domnului spunînd: Oamenii aceştia vor fi în primejdie". Am discuta* acest aspect cu directorul care mă însoţea şi care mi-a explicat că experţii şi-au dat seama de consecinţele evidente care s-ar fi produs dacă s-ar fi spart un cauciuc. Cu toate acestea, după paisprezece ani de cercetare, au considerat acest lucru drept puţin probabil. In tăcere, am supus această problemă Domnului şi, sub îndrumarea Lui, am făcut pe o bucată de hîrtie o schiţă a unor roţi cu arcuri în spirală şi care se legau de osie printr-o fişie de metal perforată care acţiona ca o roată. Directorul s-a uitat la desenul meu, a ris şi 1-a pus în buzunar. Patru luni mai tîrziu, unul din comentatorii care anunţa aselenizarea a menţionat că, în ultimul moment, roţile cu azot au fost înlocuite cu roţi cu arcuri în spirală. întrebîndu-1 pe vecinul care m-a introdus la NASA, nu am fost surprins să aflu că "A fost ceva ciudat. Directorul a găsit pur şi simplu un .desen în buzunar şi a ştiut că trebuie făcută o schimbare în construcţia roţilor. Nu ştia precis de unde apăruse hîrtia." Eu ştiam. Din nou, Dumnezeu mă folosise pentru a produce un "efect real", căci mi se spusese, în 1979, că roţile acelea salvaseră vieţi omeneşti.

5 "SUFERĂ COPIII MICI..."

Nu există nici o piedică în a crede că rugăciunile noastre îi ajută pe cei vii prin mijlocirea lui Iisus Hristos (I Timotei 2, 1-4). Ştim că urmam exemplul Lui de cînd El s-a rugat pentru noi toţi, deşi umbra Crucii era deasupra Lui (Ioan 17).

In Biserica creştină, îi luăm pe nevinovaţi, pe nou-născuţi, care nu par că au nevoie de rugăciuni, şi îi botezăm, spre a le oferi sprijinul rugăciunilor unor comunităţi creştine. Unii oameni socotesc că înşişi copiii mici botezaţi au nevoie de rugăciuni pentru a fi exorcizaţi de răul cu care ar fi venit în contact chiar din pîntecele mamei. Ei consideră că orice copil care a trăit momente de suferinţă ar trebui să beneficieze de rugăciuni vindecătoare. Este firesc ca amintirile lipsite de dragoste să aibă nevoie eh vindecare, şi acest lucru poate fi făcut prin iubirea lui Iisus Hristos la Sfinta împărtăşanie. Aşa cum botezul permite copilaşilor să fie aduşi în sînul Bisericii, moartea şi învierea lui Iisus Hristos, pe care o celebrăm la Sfinta împărtăşanie, îi poate mişca şi pe acei copii care nu au fost botezaţi.

Prin studii medicale, s-a putut dovedi că stress-ul sau drogurile, nicotină sau alcoolul ingerate de mamă pot afecta fătul în mod dăunător.[3] Copilul nenăscut poate absorbi gîndurile şi sentimentele la fel ca substanţele toxice.[2] De aceea, consider că este logic să presupunem că el poate absorbi şi rugăciunea.

Experienţa condusă de Dr. J. Cowdy la un spital din Salisbury, în 1958, a arătat că, de la aproximativ

paisprezece săptămîni, fătul şi-a format o zonă a memoriei în creier, în care se înregistrează emoţiile ci sunetele venite de la părinţi. Este un fapt care poate fi dovedit, alături de informaţiile căpătate prin tehnica, aplicată persoanelor adulte, a aşa-zisului "răspuns la droguri", prin injectarea intravenoasă a unui anestezic diluat, numit de obicei "medicamentul adevărului" (n. tr.: numele dat acum cîteva decenii unor derivaţi barbiturici). Sub un astfel de tratament, bolnava şi-a amintit de afirmaţia făcută de tatăl ei înainte de naşterea copilului: "O să-i sucesc gîtul dacă e fată!". El a rostit într-adevâr aceste cuvinte. In cele din urmă, ea s-a împăcat cu această suferinţă de dinainte de naştere şi a fost eliberată din spital.

Intr-un studiu prezentat în 1978 la Universitatea Loyola, Chicago, s-a arătat că unii bolnavi au încercat să se sinucidă în fiecare an în aceeaşi zi. Investigînd acest fenomen, Andrew Feldmar, psiholog la o clinică din Vancouver, a dedus că aceste date nu sînt legate de sărbători, morţi în familie sau alte evenimente importante, ci că ele coincid cu datele la care mamele acestor bolnavi au încercat avorturi. Chiar şi metoda folosită pentru tentativele de sinucidere (otravă, Instrumente ascuţite etc.) corespundea metodei întrebuinţate la provocarea avortului. Feldmar a mai fost surprins să constate că fătul avea cunoştinţă de încercările de avort, chiar atunci cînd aceastea avuseseră loc în primele săptămîni de sarcină. El a postulat faptul că memoria se putea data chiar din momentul unirii spermatozoidului cu ovulul, adică din momentul concepţiei. Aceste cercetări au arătat că fătul este capabil de a înregistra amintiri chiar de dinainte de formarea creierului, la paisprezece săptămîni.[3]

In mod asemănător sînt înregistrate şi amintirile legate de manifestările de dragoste ale mamei către

fătul încă nenăscut. O femeie care este însărcinată de cel puţin cinci săptămîni poate face singură un test spre a-şi dovedi că fătul răspunde gesturilor ei de dragoste, Punînd mîna dreaptă pe partea dreaptă a abdomenului şi pe cea stîngă pe partea stîngă, ea îşi poate mişca fătul cu oricare din mîini. Pentru a face acest lucru, ea îşi imaginează că pruncul creşte în putere şi bunătate sub mîna ei, care face gesturi de alintare. El se va aşeza cu spatele rotunjit în căuşul mîinii iubitoare. Dacă mama îşi deplasează concentrarea asupra mîinii stingi, copilul va face aceeaşi mişcare cu mîna stîngă. Dacă mama va face aceste exerciţii zilnic la aceeaşi oră, copilul va lovi dacă "baia de iubire" nu apare. Astfel, nu numai violenţa încercărilor de avort poate afecta fătul, ci şi o simplă retragere a manifestărilor de iubire.

Am înregistrat peste şase sute de cazuri de vindecări directe, care s-au produs după oficierea Sfintei Liturghii pentru prunci care au fost avortaţi, sarcini pierdute, născuţi morţi, lepădaţi la naştere şi care nu au fost încredinţaţi, aşa cum s-ar fi cuvenit, Domnului Iisus Hristos la slujba de înmormîntare. Cînd s-a oficiat Sfînta Liturghi pentru aceşti copii, rezultatele au fost uluitoare. Au fost mulţi cei care au simţit efectul binefăcător al puterii tămăduitoare pe care a generat-o ea, inclusiv bolnavi care au luat parte la slujbă (deşi ea era făcută pentru prunci, şi nu pentru ei), de asemeni bolnavi *care* se aflau în spitale şi instituţii de boli mintale, la mii de kilometri depărtare, şi care .nu ştiau nimic de slujbele noastre; şi chiar rude care aveau tulburări şi se aflau în străinătate.

Mai întîi, este esenţial să se stabilească un diagnostic medical precis. Dacă el a fost pus corect şi s-a prescris un tratament corespunzător, am descoperit că deseori nu s-a menţionat starea mintală a bolnavului şi nici nu s-a făcut vreo încercare de a

se afla motivaţiile unor comportamente emojonaJe inacceptabile. Deoarece stările iraţionale sînt deseori rezultatul unor trepte variabile de presiune exercitate de sindromul de posesie, următorul pas este investigarea mediului familial.- De aceea, întocmim un Arbore Genealogic cît mai complet posibil. Făcînd aceasta, cauza tulburării este scoasă Ia iveală şi se rezolvă problema identificării celui neîncredinţat (adică mort fără "mplinirea rînduielilor creştineşti). Lumea uită sau ascunde în mod deliberat întîmplările neplăcute din trecut, socotind că scoaterea lor Ia lumină ar putea genera şocuri.

Astfel de pacienţi mi-au fost trimişi cu felurite diagnoze, inclusiv de schizofrenie, epilepsie, stări depresive de orice natură, tentative de sinucidere, nevroze şi cîteva cazuri de anorexie nervoasă (lipsă de poftă de mîncare de origine nervoasă). Comportamentul acestor bolnavi îmbrăca toată gama de boli psihice - manifestări de fantezii paranoide, voci, întruchiparea lui Iisus Hristos, brutalitate, opistaonus (încovoierea corpului în arc, în pat) şi sugerea degetului. Bolile lor psihice se întindeau de la migrene pînă Ia artrita picioarelor. Mulţi dintre ei au avut tipica stare de dependenţă a personalităţii faţă de instituţie, ca urmare a îndelungatei spitalizări. Unii se aflau în pragul morţii, alţii îşi închipuiau că sînt acolo.

Joan a fost trimisă Ia mine de un coleg medic generalist. înainte de prima mea întîlnire cu acest copil de nouă ani, am studiat concluziile echipei de medici, precum şi rapoartele dirigintelui clasei. La vîrsta &: cinci ani, buna dispoziţie a copilului s-a schimbat brusc, ^e descurca greu, avînd un comportament iraţional, aşa că în cele din urmă i s-a pus diagnosticul de epilepsie. Mama ei a fost speriată şi

uimiţii. Mi-a scris; "Cînd Joan intră într-una din stările ei, faţa i se schimonoseşte şi ţipă la mine minute în şir. Este departe de a fi ea însăşi, ceea ce mă îngheaţă. Singurul mod de a face faţă acestor accese în faza lor cea mai acută este rugăciunea şi apoi, după o luptă şi o zbatere mai mare chiar, ea cedează brusc, vine de bună voie în braţele mele şi suspină ca un copil mic. Mă simt complet stîngace şi de aceea ne întrebăm dacă am putea să vă consultăm."

Diriginta copilului împărtăşea aceeaşi grijă. Scria: "Joan îşi pierde cu uşurinţă controlul şi are izbucniri emoţionale. Lasă mult de dorit în ceea ce priveşte prezentarea lucrurilor, chiar cînd copiază face nenumărate greşeli - probabil datorită incapacităţii ei de a se concentra o perioadă mai lungă."

în timp ce vorbeam cu părinţii fetiţei, eram în căutarea unei motivaţii a comportamentului ei, dar nu găseam nici una, Mi-au spus că, la vîrsta de cinci ani, au început brusc crizele; ea a căzut în inconştienţă, fără vreun motiv aparent. De atunci, de multe ori s-a rănit şi, o 'dată şi-a spart şi bărbia. De curînd, începuse să alerge prin faţa maşinilor, de aceea părinţii au trebuit să o ţină, pentru siguranţă, legată de hamuri. Tatăl ei ne-a relatat cum ea s-a luptat cu o forţă de bou şi cum ţipa la el: "Te urăsc, nu eşti tatăl meu. De ce m-am născut?" Se temea si pentru siguranţa familiei, deoarece, în una din stările ei iraţionale, Joan şi-a ameninţat fratele cu un cuţit, întrebînd: "Spune-mi cine eşti!" Cu tot atîta insistenţă, a ţipat:" Eu nu sînt Joan."

Din rapoartele medicale reieşea că doctorii făcuseră tot ceea ce era cu putinţă pentru a o ajuta, în ceea ce priveşte regimul, medicaţia şi alte terapii. Cînd am început să întocmim Arborele Genealogic, le-am spus că eram interesat să descoper vreun strămoş care nu a avut parte de slujba corespunzătoare de

înmormîntare, murind fără să fi fost încredințat Domnului nostru Iisus Hristos. De exemplu, o sinucidere. Nu am avut succes. Din Arborele Genealogic reieșea că cel puțin în ultimile patru generații nu se făcuse vreo astfel de omisiune.

Atunci am chemat-o pe Joan în cameră. A venit imediat și s-a așezat pe genunchii mei, și am întrebat-o cîți frați și surori avea. Răspunsul ei m-a surprins. "Am trei frați și trei surori", a spus. ""Dar Joan, mama ta spune că ai trei frați și doar două surori", am zis. Joan a devenit extrem de furioasă, a sărit de pe genunchii mei și a bătut din picior, țipînd:" Am trei surori, nu două!" "O vezi pe femeia care stă acolo?", a țipat, arătînd către mama ei. "Este o criminală. A aruncat-o în closet pe sora mea. Sora mea este prietena mea. Eu o cunosc. O cheamă Melissa." Mama acuzată a izbucnit în lacrimi și a țipat: "Atenție! Va avea o criză!" Tatăl lui Joan s-a înroșit la față și a început să se certe cu soția. In timp ce se certau, am ținut-o strîns pe Joan și am spus: "Hai să ne rugăm, tu și cu mine, Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, cerîndu-I să aibă grijă de Melissa." Așa că ne-am rugat: "Doamne, Isuse Hristoase, te rugăm să ai grijă de Melissa și să o iei și pe ea în împărăția Ta."

Era evident că Joan atinsese un punct nevralgic al părinților ei. Mai tîrziu, mama ei mi-a spus că avusese un avort accidental, datorită neîndemînării unui medic, înaintea nașterii lui Joan. Ea nu menționase aceasta cînd am întocmit Arborele Genealogic, pentru că soțul ei Graham negase întotdeauna că soția sa ar fi fost gravidă la acea dată. Cînd a pierdut acea sarcină, ei se aflau în vacanță, ajutîndu-l să-și revină după o cădere nervoasă. De aceea, mama lui Joan socotise că starea delicată în care se afla soțul ei nu i-ar fi îngăduit să poată privi situația în față.

Ea nu menționase incidentul față de Joan și nimeni nu știa numele pe care intenționase să-l dea copilului - Melissa.

Deoarece sufletul nostru îi poate simți pe cei care au murit fără să fi fost încredințați Mîntuitorului Iisus Hristos, nu a fost surprinzător că Joan a putut să afle de Melissa. într-adevăr, am avut o mie patru sute de cazuri asemănătoare în observațiile mele. Este evident că acest copil neîncredințat lui Iisus Hristos, Mîntuitorului nostru, a fost cauza dificultăților avute de Joan, poate și a migrenelor de care suferea mama ei de ani de zile. Așa că am oficiat o Sfîntă Liturghie pentru Melissa, rezultatele fiind că viața acestei familii s-a schimbat. Izbucnirile emoționale ale lui Joan, comportamentul ei irațional, chiar și incapacitatea ei de a se concentra, au dispărut complet și nici nu s-au mai repetat vreodată. Testele efectuate au arătat că epilepsia a fost vindecată, iar curînd după aceea i s-a oprit orice tratament. Migrenele mamei ei au devenit de domeniul al trecutului.

Dar necazurile familiei nu au încetat cu totul. Cîteva luni mai tîrziu, chiar înainte de Crăciun, Graham s-a prăbușit. Simptomele erau tipice pentru o cădere nervoasă. Se simțea într-un eșec total, nu a mai fost capabil să se ducă la slujbă, fiind sigur că nu va mai putea lucra niciodată. După luni de tratament, tensiunea arterială a rămas alarmant de ridicată, și atunci medicul său l-a trimis la mine. Firește, am presupus că nu se împăcase cu faptele care stăteau la obîrșia suferinței lui Joan și deci nu o eliberase pe fetița sa, Melissa. A negat această presupunere, dar ne-a spus că bănuiește motivul bolii. Mi-a spus: "Problema mea nu este Melissa, ci mama mea. Era o femeie de tip victorian și foarte posesivă. Nu a acceptat niciodată căsătoria mea și nu a simpatizăt-o pe soția mea. Cînd a murit, am urît-o atît de mult

încît am refuzat să merg la înmormîntarea ei." Nu aveam nevoie să-mi spună mai mult. Amintindu-şi de vindecarea fiicei lor Joan, Graham şi familia sa au participat bucuroşi la o Sfîntă Liturghie pentru marna lui. In decurs de o săptămînă, tensiunea lui arterială a scăzut şi a putut să-şi reia lucrul.

Acum, preocuparea lui Graham nu se limitează numai la familia lui: el şi soţia lui au folosit libertatea spirituală pentru a ajunge la alţii. Ultima veste primită de la mama lui Joan a fost foarte diferită de cea pe care mi-a trimis-o la început. "Ieri, Graham şi cu mine am fost la o întrunire de la spitalul local, organizată de departamentul copiilor pentru părinţii ai căror copii au crize, convulsii sau epilepsie. Nu Joan a fost motivul pentru care am simţit nevoia să mergem, pentru că Domnul a fost aşa de bun cu ea. Amîndoi am socotit că am putea fi utili, avînd această experienţă. Ei au numărul nostru de telefon, în cazul în care vreun părinte doreşte să vorbească cu noi."

Graham şi soţia lui fac mai mult decît să-şi dea numărul de telefon. Scrisoarea continua relatînd că Graham s-a rugat într-un salon din spital pentru un copil cu epilepsie şi gastro-enterită. "După aceea, am simţit că trebuia să o sărut pe mama copilului, lucru pe care nu l-aş fi făcut dacă nu aş fi avut experienţa cu Joan. Nici nu o cunoşteam prea bine pe acea doamnă, dar a fost lucrul cel mâi nimerit, întrucît şi-a întins braţele şi s-a sprijinit de mine." Graham şi Joan, ca şi mulţi alţii, au găsit noi resurse în a-şi folosi noua libertate. Un an mai tîrziu, Joan este o fetiţă veselă, sănătoasă, descurcîndu-se bine la şcoală, este bucuria familiei. Graham rămîne sănătos şi ferm, conducînd rugăciunile familiei în fiecare seară, iar el şi soţia lui sînt dornici să împărtăşească din experienţa lor celor care ar putea fi ajutaţi.

Persoanele cel mai adesea lovite din capza existenţei în viaţa lor a unui copil mort şi neîricredinţat lui Dumnezeu, deci care au nevoie în primul rînd de ajutor, fiind cel mai uşor pasibile de suferinţe fizice sau emoţionale, sînt părinţii, unul din gemeni, următorul născut, un copil adoptat în locul lui sau chiar, ca în cazul lui Joan, cel mai sensibil copil din familie. Cîteodată, părinţii nu sînt tulburaţi de astfel de întîmplări din trecutul lor, pînă cînd nu experimentează realitatea rugăciunii. Un vicar local s-a convins cum una din enoriaşele lui s-a vindecat de o boală mintală ce părea incurabilă şf a fost'scoasă din spital (vindecată) după ce s-a rugat pentru un copil al ei avortat şi 1-a încredinţat Domnului nostru Iisus Hristos Ia Sfînta Liturghie. Vicarul, mult încurajat, s-a dus să viziteze o altă enoriaşă, Mildred, o femeie în vîr&tă de şaizeci de ani, care timp de doi ani fusese tratată în spital pentru o afecţiune gastrică: Nu s-iau găsit elemente obiective doveditoare ale suferinţei ei, dar simptomele dureroase au continuat. După unele discuţii, vicarul a convins-o să întocmească un Arbore Genealogic, ca să îi stabilească dacă vreun strămoş al ei nu a murit fără a fi fost încredinţat Domnului. Nu a găsit pe nimeni. Deodată, Mildred a spus: "Bine, am să vă spun ceea ce nu am spus niciodată nimănui. In adolescenţă, am avut un avort. Nu am făcut niciodată nimic pentru asta." Vicarul a propus să facă în biserică o slujbă, în vederea încredinţării copilului avortat Domnului Iisus Hristos. Ea a fost de acord. Pînă la terminarea" slujbei, toate durerile ei de stomac au dispărut şi ea a simţit o mare eliberare şi o mare bucurie. A vrut să spună tuturor că viaţa ei s-a schimbat.

L-am întrebat pe vicar de ce au apărut durerile de stomac doar cu doi ani în urmă, pe cînd avortul fusese făcut cu mult înainte. Mi-a spus că doar cu

doi ani în urmă hotărîse să devină creştină şi intrase în Biserică. Aşa că doar în ultimii doi ani învăţase să se roage; părea că copilul ei, avînd în sfîrşit acces spiritual la ea, încercase să-i atragă atenţia prin durerea de stomac. Era ca şi cum copilul devenise durerea ei de stomac.

Probabil că interpretarea vicarului era corectă. Bolile, cum sînt, de exemplu, afecţiunile grave de stomac, tind să ne reţină atenţia asupra nouă înşine, îngreunîndu-ne înţelegerea faptului că, de fapt, mortul are nevoie de ajutor. Poate, că astfel de boli sînt lucrarea celui rău, prin care el ne distrage atenţia de la rugăciune. Probabil că există o explicaţie, mai simplă, mai firească şi mai precisă» Cînd Mildred a devenit creştină, ea a preluat o serie de noi credinţe morale şi poate că pentru prima oară s-a simţit vinovată de avort. Această vinovăţie sau tulburare internă poate că s-a exprimat sub forma durerii de stomac, deoarece adeseori trauma mintală îşi găseşte o exprimare fizică. Sînt sigur că, indiferent dacă suferinţa este provocată de o vină naturală, de o persoană moartă sau de cel rău, Sfînta Liturghie aduce de obicei vindecare.[4]

În special gemenii au o sensibilitate aparte fată de fratele sau sora lor moartă. La o Sfînta Liturghie, o mamă a spus că una din fiicele ei gemene a murit la naştere şi a dispărut în spital. Cînd s-au făcut rugăciuni pentru acest accident, au apărut lacrimi de bucurie în ochii gemenei aflate în viaţă. Ea a spus că "a urmărit-o" pe sora ei geamănă cum creştea în fiecare an, dar că nu a îndrăznit niciodată să vorbească despre acest lucru.

în India, într-o vară, o mamă îngrijorată a venit să mă consulte în legătură cu fiica ei schizofrenică, care

fusese internată de multe ori. Printre alte simptome, suferea-şi de grandomanie. Cînd am întocmit Arborele Genealogic, am descoperit că existaseră în familie cîteva avorturi. Ne-am rugat pentru -aceste avorturi de două ori, şi de fiecare dată mama, deşi hindusa, a spus că a văzut picioarele lui Hristos. pe cruce, în săptămîna următoare, fiica ei a călătorit şase sute de mile pentru a-i spune că deodată s-a simţit bine şi că toate simptomele ei au dispărut. Cînd i-am spus despre rugăciunile noastre pentru ea, ne-a mulţumit şi a întrebat dacă puteam să o iau să asiste şi ea la Sfînta Liturghie! După slujbă, mama, care 1-a văzut din nou pe Domnul nostru lisus Hristos, a hotărît că era o hindusă desăvîrşită.

Cîteodată, apar comportamente anormale, antisociale la un copil adoptat în locul unui copil pierdut. Aşa a fost situaţia unui bărbat în vîrstă de douăzeci şi opt de ani, şi care mi-a fost trimis de un prieten poliţist. Omul se afla în închisoare după cea de a cincisprezecea arestare pentru furt. Chiar de copil furase din poşeta mamei lui, dar ceea ce era neobişnuit era faptul că fura întotdeauna pentru altcineva, niciodată pentru el.

Discutînd cu părinţii despre furtul lui, am întrebat despre Arborele lui Genealogic. "Nu are nici un Arbore Genealogic", au spus ei, "pentru că 1-am adoptat cînd s-a născut. După moartea la naştere a fiului nostru, ne-am dus direct la casa de copii şi am adoptat un băieţel care am socotit că semăna cu al nostru. L-am iubit şi am avut grijă de el în tot acest timp, ca şi cum ar fi fost al nostru." La Sfînta Liturghie, părinţii uimiţi au dat un nume copilului lor mort la naştere, încredinţîndu-1 Domnului lisus Hristos. Fiul lor adoptiv a ieşit din închisoare schimbat în bine, acum avînd o slujbă importantă.

Aşa cum la botez dăm copiilor noştri un nume, la fel trebuie să dăm un nume copilului "pierdut", pentru a arăta că ne aparţine şi că îl iubim. Câteodată mama, fratele sau sora vor şti numele acestui copil, alteori însuşi Domnul Iisus Hristos îi dă un nume în timp ce noi ne rugăm. La o slujbă făcută pentru un ccpil născut prematur, care a trăit doar patru ore, neavînd parte de înmormîntare, mama copilului, curajoasa, încerca să-i mulţumească Domnului Iisus Hristos pentru că îl lua pe micuţ acasă. A auzit clar replica lui: "Nu. Mai întîi trebuie să-i dai un nume, să-i arăţi dragostea ta de mamă şi apoi să Mi-l încredinţezi."

O doamnă cu diagnosticul de tulburări endogene şi care nu putea să doarmă, nici să mănînce, nici să comunice cu alţii, mi-a fost trimisă de medicul ei curant. în tinereţe fusese prostituată şi, prin urmare, avusese cîteva pierderi de sarcină şi avorturi. Grijulie, le-a dat nume, a primit iertarea lui Dumnezeu şi a continuat să le încredinţeze Domnului în fiecare Duminică în care se ducea la biserică. A fost eliberată de starea depresivă, s-a căsătorit şi acum poate ajuta multe femei care se află în situaţii asemănătoare.

Eliberarea copiilor "pierduţi" este capabilă de a aduce vindecare şi fizică, şi emoţională. Două femei care au participat la o Sfîntă Liturghie ca să-şi elibereze copii mi-au vorbit apoi despre vindecarea lor fizică. Prima, care a pomenit două pierderi de sarcină, a constatat cu uimire în rugăciunile ei că simptomele de osteoporoză vertebrală au dispărut complet. S-a sculat de pe scaunul cu rotile şi a ieşit din biserică pe picioarele ei. Cealaltă doamnă a pomenit şi s-a rugat pentru copilul ei avortat şi i L-a încredinţat Domnului Iisus Hristoc. După patru zile, doctorul ei a constatat că se vindecase de o colită cronică.

Soţii Lancaster au venit la mine foarte îngrijoraţi de starea a trei din cei cinci copii ai lor. Cea mai mare era dependentă de medicamente, sora ei era supraponderală, iar celA mai mic era hoţ de la frageda vîrstă de şapte ani. In timpul discuţiei, a reieşit că trei din sarcinile mamei ei fuseseră anormale, iar Elizabeth, fiica cea mai mare, s-a născut după un avort anterior; Evelyn urma unei pierderi de sarcină, iar Charles, copilul cel mai mic, a fost adoptat spre a înlocui un copil născut mort. Deoarece aceşti trei copii nu au fost în nici un fel încredinţaţi lui Dumnezeul am săvîrşit pentru ei o Sfîntă Liturghie. întreaga familie s-a simţit uşurată după aceasta. Elizabeth nu s-a mai atins de medicamente, Charles nu a mai furat, iar Evelyn, în decurs de trei luni, a revenit greutatea normală.

Azi, un avort este un lucru banal. Cu toate acestea, consecinţele psihologice imediate pentru mamă sînt profunde, iar efectele de lungă durată pot dăinui o viaţă întreagă.

"Şi aduceau la El şi pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzînd, îi certau.

Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicînd: Lăsaţi copiii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este a unora ca aceştia" (Luca 18. 15-16).

Unii cred că, atunci cînd mor, pruncii merg direct la Dumnezeu. Acest fapt poate fi adevărat dacă ei au fost iubiţi şi s-au făcut aici, pe pămînt, rugăciuni pentru ei. Am fost martor la constatarea fenomenului de creştere în mai bine de şase sute de cazuri de prunci morţi care, după moarte, au continuat să crească la fel cum ar fi crescut dacă ar fi fost în viaţă. Fiecare copil are îngerul său păzitor, aşteptîndu-şi timpul de iubire şi de încredinţare lui Dumnezeu. îngerul are permisiunea de a acţiona. Eu nu sînt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina a fost doar de cîteva săptămîni, copilul nu s-a

format şi nu contează. Experienţa mea, în care "i-am văzut" pe aceşti prunci în grupul de copii de vîrsta lor, îmi dovedeşte adevărul cuvintelor lui Dumnezeu "înainte de a te fi zămislit în pîntece, te-am cunoscut, şi înainte de a ieşi din pîntece, te-am sfinţit şi te-am rînduit prooroc pentru popoare" (Ieremia 1,15 şi Psalmii 139, 13). Aceşti copii erau oameni reali, care aveau suflet şi îşi aminteau de un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată.[5]

6 ALUNGAREA STAFIEI

Tradiţii seculare recomandă binecuvîntarea clădirilor şi a locurilor pentru a le scoate de sub înrîurirea celor morţi. Am şaizeci şi cinci de cazuri înregistrate de "bîntuiri" care au încetat prin rugăciuni. Nu sînt obişnuitele bîntuiri subiective, auzite doar de o singură persoană şi produse, poate, de proiecţia psihologică a unei trăiri negative sau de o imaginaţie bogată. Acestea au o notă de obiectivitate cum ar fi: întîmplări observate de oameni echilibraţi şi obiecte mutate din loc fără intervenţia voinţei umane. Luînd în consideraţie toate explicaţiile posibile halucinaţii în masă prin psihoză colectivă, implicaţii oculte sau dezechilibru psihic se pare că pentru mulţi oameni există o explicaţie simplă. Stafia care bîntuie un .loc poate fi a unui mort care are nevoie de rugăciuni. Dacă este tratată ca atare, nu am constatat ca fenomenul să se mai fi repetat.

Nu numai casele sau clădirile pot fi scoase de sub aceste înrîuriri prin rugăciuni. Lucrul este valabil şi pentru locurile marcate prin accidente neobişnuite, inexplicabile, cum ar fi porţiuni drepte ale unui drum sau părţi de cer sau, în sfîrşit, de mare, cum a fost cazul cu temutul Triunghi al Bermudelor.

Timp de sute de ani, Triunghiul Bermudelor (o porţiune din Oceanul Atlantic, înlăuntrul unei linii imaginare de la Bermuda la Miami, la Porto Rico, la Bermuda) a înghiţit vase şi avioane fără urme. Doar cărţile scrise pe acest subiect ar putea, prin greutatea lor, scufunda o mică ambarcaţiune.

Majoritatea marinarilor cu experienţă prefera să evite trecerea prin acest loc. Ca mulţi alţii, marinarii fără experienţă şi eu am sfidat aceste temeri iraţionale. In 1972, soţia mea şi cu mine călătoream prin "triunghi" pe o ambarcaţiune locală, cînd am fost prinşi de o furtună de gradul 9. Ne-am îndreptat spre sud, în afara furtunii, în faimoasa Mare a Sargaşelor. Acolo, unul din cazanele vasului s-a spart, lăsîndu-ne în derivă.

în liniştea aceea, soţia mea şi cu mine am auzit distinct un sunet ciudat, ca un bocet, care a durat toată ziua şi toată noaptea. La început am crezut că este vorba de un echipaj jamaican, dar, după ce am verificat, ne-am dat seama că nu era vorba de aşa ceva. Mai apoi, am găsit o revistă conţinînd reprezentări ale vechilor vase de sclavi care foloseau această rută. Din textele însoţitoare, am descoperit detalii asupra modului în care, aici, peste două milioane de sclavi au fost aruncaţi peste bord. Recent, cartea Rădăcini, scrisă de Arthur Hailey, a fost ecranizată la televiziune şi a relatat în mod dramatic despre mulţimea morţilor şi a viilor aruncaţi în mare în cursul acestor drumuri. Numărul sclavilor consideraţi nevandabili în Indiile de Vest şi America crescînd rapid pe măsură ce vasele se apropiau de destinaţie, date fiind condiţiile precare de viaţă de la bordul vaselor, condiţii care se agravau neîncetat, negustorii puteau încasa sume mai mari de pe urma ""sclavilor pierduţi" decît prin vînzarea celor bolnavi şi slăbiţi în Virginia. De aceea, vii sau morţi, îi aruncau în mare.

La întoarcerea noastră în Anglia, ne-am gîndit că nu degeaba am auzit bocetul de moarte. Poate că aveam o obligaţie ca să ne rugăm pentru acei nenorociţi, care muriseră fără a ff fost încredinţaţi lui Dumnezeu, în acest fel făcînd un act de căinţă

pentru aceia care, prin cruzimea lor, provocaseră acele crime. Aşa stînd lucrurile, în Iulie 1977, împreună cu cîţiva episcopi interesaţi de această problemă şi cu cîţiva membri ai Comunităţii Anglicane a învierii, a fost celebrată o Sfîntă Liturghie jubiliară în diferite locuri din Anglia pentru eliberarea sufletelor acelora care au murit în Triunghiul Bermudelor. Cîteva luni mai tîrziu, chiar în Bermude, Episcopul Anglican Anselm Ganders. şi Reverendul Donald Omand, un preot anglican din Devon, au făcut în acelaşi scop rugăciuni. Blestemul din acest loc temut a fost ridicat.

De la data-săvîrşirii Sfintei Liturghii jubiliare şi pînă acum - cinci ani - nu au mai fost semnalate nici un fel de accidente inexplicabile, cunoscute, în Triunghiul Bermudelor. Poate că forţele demonice încearcă să se ridice din nou în acel loc şi se pot întîmpla alte accidente sau dispariţii, dar noi sîntem siguri că rugăciunile reprezintă arma cu care putem nimici un astfel de rău şi să anihilăm astfel de forţe.

Multe sînt autorităţile convinse că există posibilitatea de a elibera locurile bîntuite de sufletele morţilor care nu-şi găsesc odihna. Donald Omand se roagă regulat în locurile unde s-au petrecut accidente inexplicabile sau neobişnuite, şi de fiecare dată blestemul este ridicat. în cursul cr^etării acestui fenomen pentru un film documentar, o echipă a Televiziunii Britanice a investigat întîmplările petrecute pe o porţiune de drum dintre Charmouth şi Morcombelake în Dorset, unde nu se identificaseră nici curbe periculoase, nici intersecţii neclare, prin care să poată fi explicate accidentele. Donald Omand a făcut rugăciuni în acel loc şi s-a constatat că, deşi cu şase luni mai înainte fuseseră înregistrate în acel loc şaptesprezece accidente, în următoarele 6 luni nu s-au mai petrecut nici un fel de accidente.

Cîteodată se pare că rugăciunea şi intenţia

mărturisită de a se oficia Sfînta Liturghie într-un anumit loc sînt de-ajuns spre a se elibera de fantome acel loc. Acest lucru s-a văzut cînd am fost invitat să vizitez un colegiu de pregătire a profesorilor, în sudul Angliei. Directoarea m-a rugat să vin pe ascuns, deoarece avea probleme cu unul din holurile clădirii, în care cursanţii refuzaseră să doarmă. Clădirea era considerată ca fiind bîntuită de stafii, căci în fiecare noapte se puteau auzi zgomote şi ţipete înspăimîntătoare. Potrivit legendei, aceste fapte se petreceau de trei sute de ani, şi directoarea însăşi susţinea că a auzit zgomote ciudate. Era preocupată de originea lor şi dorea să fac o rugăciune, în speranţa că va domoli spiritul care producea tulburarea.

Faptul că această clădire avea faima de a fi bîntuită de stafii făcuse din ea un fel de atracţie turistică a oraşului, aşa că uneori veneau vizitatori, care stăteau noaptea de veghe pentru a asculta eventualele zgomote. Această parte a colegiului, situată lîngă o catedrală, fusese construită pe locul unei foste mînăstiri de maici, şi pentru a accentua legătura dintre cele două construcţii un grup de cursanţi lipise afişe pe pereţi. Unele dintre ele înfăţişau subiecte religioase sau reprezentau chiar catedrala, dar altele înfăţişau lupte de tauri şi alte evenimente violente de demult. Toate erau foarte viu colorate, de aceeaşi mărime, fixate în acelaşi fel. Apoi studenţii au încuiat şi sigilat uşa dinspre clădire. A doua zi dimineaţa, au găsit afişele religioase smulse şi aruncate pe jos, în timp ce celelalte afişe se aflau la locul lor. Acest lucru se întîmpla ori de cîte ori afişele erau puse pe pereţi.

Patru dintre noi ne-a^n adunat într-o noapte în clădire, nu prea siguri de ce trebuia să facem. Am spus Tatăl Nostru şi am cerut îndrumare. Rezultatul a fost că am l.u<.t hotărîrea să formăm o echipă de preoţi care-să vină acJo şi să oficieze Sfînta Liturghie,

și peste trei săptămîni ne-am adunat în secret în acest scop. Totuși, cînd am ajuns acolo, directoarea ne-a spus că "nu mai era nevoie decît de o slujbă de laudă și mulțumiri lui Dumnezeu", deoarece zgomotele și țipetele nu au mai apărut de cînd ne rugaserăm acolo. Apoi am aflat ce determinase, în mod evident, prima noastră vizită. Unii dintre cursanții cei mai sceptici se hotărîseră să stea de veghe noaptea în clădire, aproape siguri că nu se va întîmpla nimic neobișnuit. Au fost uimiți să vadă o siluetă îmbrăcată în costum de cavaler, purtînd o pălărie cu boruri late ca în vremea lui Carol, și care ieșea prin ușa unui dulap în perete. Apoi a început zgomotul.

Au auzit neîncrezători țipete puternice, deoarece cavalerul părea că violează și că ucide o călugăriță, că-i aruncă trupul pe trei rînduri de trepte în jos cu un zgomot ca la azvîrlirea unei găleți de cărămizi și că i-l tîrăște apoi de-a lungul unui coridor pînă într-un punct în care zgomotul înceta brusc. Drama se sfîrșise. Cu toate acestea, în acest balamuc, cursanții înspăimîntați au îngenuncheat lîngă culcușurile lor improvizate și s-au rugat.

Am refăcut drumul cavalerului către locul în care, în mijlocul coridorului, zgomotul înceta - în acel punct, dușumeaua de piatra era înlocuită de bușteni de lemn. Intere sîndu-mă dacă auzise cineva vreodată de o ieșire secretă a clădirii, am dat la o parte covorul de cauciuc de pe pardoseală. Sub el, am dat peste o ușă secretă ruginită, care se deschidea către un rînd de trepte care, la rîndul lor, duceau în jos către pivniță. Nimeni din cei prezenți nu știa de existența ei.

Nu sînt sigur dacă vreodată un cavaler a violat și a omorît într-adevăr o călugăriță în acel loc. Ceea ce știu sigur este că înlănțuirea răului care era prezent acolo prin Tatăl Nostru și prin intenția mărturisită

de a sluji o Sfîntă Liturghie pentiu toţi cei care aveau nevoie de ajutor şi de eliberare a fost suficientă ca să facă să înceteze definitiv tulburarea produsă de stafii.

Nu este neobişnuit ca oamenii afectaţi de stafii nelămurite să fie etichetaţi schizofrenici. Maggie a avut acest diagnostic şi a fost trimisă la mine de medicul ei curant. Avea un prieten invizibil, Peter, cu care a conversat adesea. A pretins că el încerca întotdeauna să o ajute pe ea şi pe alţii în zona malului rîului. I-am verificat spusele şi am descoperit că mulţi alţii văzuseră o figură ciufulită acolo, de care se spunea că ar fi dispărut misterios în aer. I se spunea Peter vagabondul. Poate că fusese cu adevărat un vagabond care murise acolo de unul singur, şi încerca să-i ajute pe ceilalţi, în vreme ce aştepta ajutor pentru sine.,

De aceea, trei preoţi au ţinut o Sfîntă ^Liturghie pentru Peter, chiar acolo, pe malul rîului. In timpul slujbei, Maggie 1-a văzut din nou pe Peter, de această dată îmbrăcat în alb, ridicîndu-se din rîu şi mulţumind celor care se rugau pentru mîntuirea lui. Preoţii înşişi au avut un sentiment de pace, astfel încît fiecare dintre ei şi-a oferit disponibilitatea să mai ţină astfel de Sfinte Liturghii în viitor şi, într-adevăr, le-au celebrat de multe ori. De atunci, nici Maggie şi nici altcineva nu l-au mai văzut pe Peter.

Acum cîţiva ani, o familie cu trei băieţi şi două fete s-a mutat într-o frumoasă casă stil Tudor, din New Forest. Ea fusese construită pe nişte temelii foarte vechi, şi un rîu, peste care treceau două poduri rustice, traversa grădina. Exista chiar şi o aripă a casei bîntuită de stafii. "Nimeni nu poate dormi acolo", li s-a spus.

"Noaptea este îngrozitor.'" Părinţii au ignorat aceste - zvonuri, catalogîndu-le drept prostii. Au socotit că zgomotele sînt produse de bufniţe sau de lilieci; această parte a casei au destinat-o dormitoarelor ,: copiilor şi vizitatorilor,

Familia s-a mutat fericită în casă, neţinînd cont de poveştile cu "fantome" pe care le auziseră de la săteni, de la ţigăncile ce treceau pe acolo şi chiar de la poştaşul care doar lăsa scrisorile în cutia poştală de la poartă şi refuza să intre în casă. Majoritatea rudelor şi prietenilor care au vizitat noua lor locuinţă au găsit-o încîntătoare şi au avut un sentiment real de linişte.

Cu toate acestea, s-au întîmplat şi lucruri greu de explicat. O dată, o musafiră a fost trezită de un ! bărbat care o trăgea nerăbdător de mînă, altă dată o (soră medicală a auzit o voce repetînd: "Vă rog, se trezeşte cineva şi mă ajută?[5]', şi crezînd că cineva ,. din casă are probleme, ea s-a sculat şi a pornit pe coridor, în direcţia vocii. S-a dezmeticit imediat ce şi-a dat seama că vocea venea acum din spatele ei, că păşise prin ea! Cîteva luni mai tîrziu, unul din ; băieţi, cu o fire echilibrată, în vîrstă de zece ani, a ţipat în timpul nopţii, fiind speriat de zgomotul produs de o uşă glisantă a unui dulap în perete din camera sa, care se deschidea alunecînd uşor. Una din fete a fost de mai multe ori tulburată noaptea de forfoteaîa : de pe coridorul din afara camerei ei, pe care a descris-o ca fiind produsă de "cineva care suferea de gaze intestinale". în cele din urmiă, ea a lăsat un flacon cu tablete contra indigestiei, însoţit de un bilet: "Data viitoare, încercaţi asta!"

Uneori băieţii sau unul din tovarăşii lor de joacă ceruseră ca "să se spună bătrînului să plece; calcă pe trenuleţe, tîrîie picioarele; nu răstoarnă nimic şi este foarte liniştit, dar vine prin uşi şi ferestre închise

şi apare pe la colţuri". Ei se purtau firesc, aproape fără frică - era numai o pacoste. Tatăl lor rămînea sceptic, dar într-o seară, din dormitorul băieţilor care se afla deasupra camerei în care el stătea citind, s-a auzit foarte mult zgomot un şir de bătăi de ceasornic, dulapuri care se închid, paşi care aleargă pe podea şi voci. A dat fuga sus. în dormitor era întuneric şi linişte. Băieţii dormeau aiinu, liniştit, bine înveliţi, ca de .obicei. A fost zgnduit. în timp ce trecea prin hol în drum spre parter, a fost speriat de un neaşteptat zgomot puternic al candelabrului - dar nu-l atinsese nimeni şi nimic pe care să-l poată vedea. De Crăciun, Elspeth, fiica cea- mai mare, a venit pentru prima oară acasă. Era o studentă sensibilă, cu picioarele pe pămînt, care s-a amuzat teribil de ciudatele relatări ale familiei. Şi~a spus rugăciunile şi s-a dus cu încredere la culcare, fericită că se află acasă. A doua zi dimineaţa, la micui dejun, a menţionat în treacăt: "Am avut o lungă discuţie cu «prietenul» tău în tot timpul nopţii. Am crezut că eşti tu, tăticule, că umbli prin pod, căutînd ceva, aşa că am stat trează, intenţionînd să vin să te ajut." Dîndu-şi seama de cele spuse, s-a lovit cu mîna peste gură şi, pe jumătate rîzînd, a spus cu vehemenţă; "Este adevărat. Se plimba în sus şi în jos prin podul de deasupra mea, dar am putut totuşi să-l văd. Nu înţeleg cum. Era bătrîn şi înalt, cu mustaţă şi cu o mutră simpatică. Purta un costum gri, care îi era prea mare, şi papuci de casă. Mi-a spus că îl chema Conan Doyle, iar mie mi-a spus Elspeth. A spus: «îmi pare rău că te-am trezit, dar n-am vrut. îmi caut jurnalul, este din piele roşie, legat cu un elastic negru. L-am ascuns pe undeva şi soţia mea spune că trebuie găsit penttru memoriile mele. Te rog, ajmă-mă. îmi pare bine că aici unde au locuit si copii mei, locuieşte acum o familie cu copii. Culcă-te la loc. Promit să

nu mai vin, dar dacă îmi găseşti jurnalul, te rog să-l laşi în faţa uşii.» Apoi a dispărut."

Elspeth nu a fost tulburată de incident, dar familia ei a fost uimită. Tatăl ei s-a dus să vorbească cu preotul parohiei, un om care locuia pe acele meleaguri de multă vreme, şi a discutat cu el despre cele întîmplate. Preotul i-a spus că Conan Doyle locuise cîndva în acea casă şi că era îngropat în cimitirul local. A spus: "Am auzit atîtea despre fantoma din casa Dumneavoastră - acum ştiu despre cine este vorba. Cred că îi este ruşine de jurnalul pe care l-a ţinut mulţi ani. Ştiţi, Conan Doyle a fost creştin pînă cînd a început să se ocupe de ocultism, în numele spiritismului. A murit la şaptezeci de ani - în 1930. Am să vin acasă la Dumneavoastră şi am să mă rog ca el să-şi găsească, în sfîrşit, liniştea."

Mai mulţi membri ai familiei s-au adunat în camera de muzică, din care o parte fusese odinioară biroul lui Doyle. Preotul a făcut o rugăciune foarte scurtă, fără nici un alt ritual, şi l-a încredinţat pe scriitorul tulburat lui Dumnezeu. Din acea zi de acum douăzeci şi unu de ani, nu au mai avut loc nici un fel de manifestări, şi casa şi-a găsit liniştea. într-adevăr, sătenii au discutat despre noua stare de linişte care s-a răspîndit în întreaga zonă, inclusiv pe cărările de ţară în serile' întunecate. Un articol din presă comenta faptul că o săptămînă întreagă după săvîrşirea acelei rugăciuni liftul de la vechea sală de operaţii a dor^.iîui din Welbeck Street din Londra se oprise în faţa uşii lui, indiferent de butonul etajului pe care se apăsase. *Daily Mnil* anunţa că "Doamna Roberts, faimosul medium care locuieşte în Kent, primise în sfîrşit un mesaj de la Conan Doyle, care dorea să îşi ceara iertare pentru că indusese în eroare atîţia oameni în cursul vieţii sale " Jurnalul său n-a fost descoperit niciodată.

Multe fantome sînt pur şi simplu produsul imaginaţiei hiperactive, adesea, reprezentări a ceea ce o persoană nu vrea să privească în faţă. De exemplu, o fată bătrînă poate vedea în cadrul uşilor întunecate vagi figuri de bărbaţi care intenţionează s-o violeze, deoarece se teme pentru virginitatea ei, dar neagă existenţa acestei frici, pînă ce este pusă în evidenţă. Dacă vede stafii, şi acestea pot fi figuri nedesluşite, lascive. Pentru ea, vor fi foarte reale şi va împărtăşi aceasta experienţă doar acelora care o iau în serios. Indiferent dacă cineva crede sau nu în stafii reale, este necesar să facem rugăciuni pentru această categorie de oameni şi să le fim de ajutor. O modalitate de a face asta este de a oficia o Sfîntă Liturghie "pentru orice s-ar afla acolo", ajutînd astfel persona respectivă să renunţe la umbra Jung-iană care se proiectează şi să transfere concentrarea asupra propriei frici către Iisus Hrisîos, depăşind, astfel, acea frică. Stafiile pot fi la fel de subiective şi de nereale ca şi oamenii pe care îi vedem în vis, dar în amîndouă cazurile se dezvăluie marea bucurie încercată de persoana respectivă, care a luat contact cu iertarea şi iubirea lui Iisus Hristos.

Azi îmi petrec mai puţin timp încercînd să determin dacă stafiile sînt reale sau nu şi mai mult timp ca să descopăr de ce persoana în viaţă crede că mortul sau stafia are nevoie de rugăciuni sau împăcare. Pe măsură ce persoana în viaţă începe să se împace cu stafia, acea persoană începe a se împăca cu părţile ei reale, care se pot proiecta asupra stafiei. Astfel, pe măsură ce fata bătrînă îi iartă stafiei lascivitatea, ea începe să se reconcilieze cu pornirile ei sexuale şi să le îndrepte către Iisus Hristos, chiar dacă "stafiile" nu au avut o realitate obiectivă.

Nu ştim dacă aceste spirite care "bîntuie" sînt bune sau neutre sau rele, nici care ar putea fi legătura

dintre ele. Nu putem şti nici care este cel mai bun procedeu pentru a elibera case, drumuri, săli de clasă sau foste cîmpuri de luptă, de asemeni nu putem şti dacă răul se reîntoarce în locul de unde a fost izgonit, iar dacă se întoarce, cum poate fi împiedicat de a o face. Ştim cu siguranţă absolută că locurile şi oamenii se eliberează dacă în timp ce legăm spiritele rele, îi oferim şi o Sfîntă Liturghie pentru morţii care au nevoie de eliberare şi-i încredinţăm Domnului nostru [v]Iisus Hristos, Stăpînul a toate puterile (Romani 8, ? 38-39).

Dom Robert Petitpierre, călugăr benedictin şi exorcist al locurilor, foloseşte patru etape tradiţionale. Prima, o exorcizare generală pentru toate camerele din casă, folosind apa sfinţită; în al doilea rînd, săvîrşirea Sfintei Liturghii cu rugăciuni pentru morţi; în al treilea rînd, binecuvîntarea întregii clădiri şi a fiecărei camere; în al patrulea rînd, o altă celebrare a Sfintei Liturghii pentru patron sau pentru Sf. Arh. Mihail şi pentru toţi îngerii, încheindu-se cu Te Deum-ul sau Gloria. Casa se află atunci sub protecţia lui Dumnezeu.

Deşi în Anglia s-ar putea să sălăşluiască jumătate din stafiile lumii din prezent, credinţa că locurile au nevoie de eliberare şi protecţie este într-adevăr primitivă. În toate religiile lumii există o lungă tradiţie a pelerinajului la locuri sfinte.

De aproape două mii de ani, creştinii au mers în pelerinaj în Ţara Sfîntă, pentru a merge pe urmele paşilor lui lisus Hristos. Şi Biblia Creştină pomeneşte de pîngărirea locurilor, aşa cum s-a întîmplat cu sîngele vărsat de Cain (Gen. 4, 10). lisus a trecut adesea pe lîngă cîmpul gunoaielor din IerusrTlm, Gheena din Valea Hinom, care fusese pîngări prin sacrificiile păgîne ale copiilor. Acest loc puteau să-l facă pe un evreu "necurat". Răul existent acolo a

fost recunoscut de toată lumea, de aceea a devenit o imagine a iadului (Matei 5, 22). în mod asemănător, în Evul Mediu locurile profanate prin magie neagră era[1]: "necurate" pînă ce erau purificate prin sfinţire. r;i păstrează adesea vechiul obicei de sfinţire a cîmpurilor în zilele de rugăciune; vapoarele şi uMirile, pot'fl sfinţite cîrid se construiesc; bisericile sînt de asemeni sfinţite cînd se ridică. "O, Tată, fă *Su* se sfinţească aceste ziduri; Umple cu iubirea Ta goliciunea lor" (Whittier). Multe" astfel de tradiţii s-au pierdut, totuşi, fiindcă spiritualitatea lumii medievale este socotită desuetă, iar practicile acelor vremuri -superstiţii. De aceea, oamenii înclină să fie insensibili la capacitatea pe care o au unele locuri (de exemplu, Lourdes) de a-i deschide să primească duhul lui Hristos, în timp ce alte locuri îi pot deschide spiritelor morţilor sau celui rău.

Cîteodată, locurile au nevoie de a fi eliberate nu numai de influenţa morţilor, ci şi de aceea a activităţilor oculte. Un medic prieten susţinea că uneori auzea şi vedea un cîine negru făcînd trei salturi în sus şi în jos, noaptea, pe treptele casei sale. Deşi soţia sa nu l-a crezut, eu l-am crezut. Aşa că am legat răul, poruncindu-i să plece, şi ne-am rugat pentru oricine ar fi avut nevoie de rugăciune. Cîinele a încetat zbenguitul nocturn. Un an mai tîrziu, cînd doctorul a mutat un calorifer care fusese fixat în perete, a descoperit în spatele lui un cîine negru, desenat pe perete, şi urme de ceară de luminări, semne limpezi ale unor practici oculte vechi. Soţia lui s-a convins că doctorul nu îşi imaginase doar acele lucruri!

Acesta nu este un caz izolat. Dr. Kurt Koch este de acord că fantomele bîntuie acolo unde au existat practici oculte. El scrie: "Una din manifestările cele mai ciudate este aceea a fenomenelor fantomei în locul acţiunii sau în casele ocultiştilor, nu numai cît

ei sînt în viaţă, dar şi după moartea lor. Atîta' timp cît practicantul ocultismului este în viaţă, fenomenul stafiei poate fi înţeles prin teoria lui Bender, a existenţei separate a puterilor psihice disociate. Persistenţa fenomenelor şi după moartea practicantului este, totuşi, dincolo de explicaţia raţională. Aici trebuie să recurgem la o explicaţie transcendentală, pînă cînd cercetările ştiinţifice psihice ne vor furniza cheia misterului."'

într-adevăr, pînă cînd nu vom avea o explicaţie ştiinţifică mai bună, va trebui să folosim toate mijloacele pe care le avem la îndemînă pentru a readuce pacea într-un loc tulburat. în primul rînd, să renunţăm la toate implicaţiile oculte şi să legăm răul, poruncindu-i să plece, amintindu-ne să îndepărtăm obiectele oculte şi spiritualiste, care atrag spiritele în acele locuri. în al doilea rînd, să descoperim, dacă este posibil, persoana căreia îi aparţine stafia care "bîntuie" şi să o eliberăm prin rugăciune, Sfînta Liturghie fiind cea mai eficientă. Dacă identitatea ei nu poate fi stabilită, atunci rugăciunile trebuie făcute pentru cineva care ar avea nevoie de ele, inclusiv pentru cei care au de suferit de pe urma celui mort. In al treilea rînd, să cerem tuturor celor prezenţi să se încredinţeze Domnului şi protecţiei îngerilor Lui, în aşa fel încît prezenţa Lui să umple tot locul, ca să nu mai fie loc pentru cel rău.

7 LUMEA ÎNTUNECATĂ

în 1964, Episcopul Mortimer, pe atunci Episcop de Exeter, m-a invitat să fac parte din Comisia de Exorcism din Exeter, nou înfiinţată. Deşi aveam în psihiatrie o practică personală de numai un an, aveam deja douăsprezece cazuri pe care să le prezint comisiei, deoarece o serie de doctori îmi trimiseseră pacienţi careofuseseră vătămaţi-de practicile oculte.

Activitatea Comisiei a crescut de la prima întîlnire, cînd numai doi episcopi anglicani au răspuns invitaţiei, pînă în acest moment, cînd t/eizeci şi opt de episcopi sînt reprezentaţi. Azi, fiecare dioceză din Anglia are prevăzut un.exorcist. Biserica începe să îşi dea seama de pericoleh, ocultismului. Dar eu nu vreau să exagerez prevalenţa implicării demonice, care în cazurile tratate de mine în spitale şi clinici reprezintă doar patru la sută. Procentajul acestor cazuri care mi se trimit acum este în creştere, iar pacienţii fac parte din categoria celor care nu au răspuns la un alt tratament psihiatric. Mulţi oameni, la care tratamentul obişnuit nu a dat ani de zile rezultat, au putut fi vindecaţi prin rugăciune, chiar şi în cazul în care nu ştiau că se fac rugăciuni pentru ei.

Cînd se bănuieşte că forţele oculte acţionează asupra vieţii unei persoaie, un examen medical complet este obligatoriu pentru orice tratament ulterior. Cineva suspectat de a se afla sub control demonic poate, de fapt, să sufere de psihoză depresivă, de schizofrenie sau să prezinte efecte ale altor psihoze organice. Persoana poate fi acut nevrotică, cauza bolii

putînd- fi o imagine care se ridică din adîncul subconştientului sau aspecte ascunse ale personalităţii sale. Deşi toate aceste diagnostice trebuie tratate ca tulburări psihice, ele nu exclud controlul demonic.

Poate fi vorba de o boală doar de natură mintală; poate fi o boală mintală combinată cu control demonic; poate fi numai un control demonic. Dovada pentru asta nu este prezenţa sau absenţa bolii mintale, ci mai degrabă dacă există un răspuns la rugăciune şi la Sfînta Liturghie. Diagnosticul trebuie să fie cît mai exact cu putinţă.

Muriel, o femeie trecută de treizeci de ani, pretindea că era "posedată" şi că vedea diavoli dansînd în faţa ei. Preotul ei romano - catolic mi-a trimis-o pentru un control psihiatric, sperînd ca, dacă povestea ei era adevărată, să pot idenntifica "diavolii", astfel încît să poată fi exorcizaţi. Muriel părea îîntr-adevăr deprimată şi confuză. Era şi foarte palidă. îşi descria "diavolii" ca pe nişte mici chestii negre care dansau în faţa ochilor ei ori de cîte ori se scula brusc din pat sau din fotoliu. O simplă numărătoare a globulelor roşii a arătat un grad avansat de anemie şi avea şi tensiunea arterială foarte scăzută. Cu toate acestea, am avut o convingere clară, care mi-a apărut în momentele de meditaţie şi de linişte din cursul dimineţii, că problema ei era parţial legată de un baston de un anumit tip.

La următoarea ei vizită i-am prescris lui Muriel o medicaţie pentru anemie şi, cînd era gata să plece, am întrebat-o despre baston. A roşit şi a mormăit: "Ce vreţi să spuneţi?" I-am răspuns că nu ştiu exact ce vreau să spun, dar am întrebat-o din nou despre baston. în cele din urmă, mi-a povestit despre un baston încrustat cu pietre scumpe, care fusese furat de unul dintre strămoşii ei. Se afla ascuns sub

duşumeaua casei familiei de cîteva generaţii. După oarecari investigaţii, ea a fost ajutată să restituie obiectul descendentului de drept. In două săptămîni, Muriel s-a transformat, devenind o femeie liberă şi fericită.

Acum mă concentrez mai puţin asupra pacienţilor "posedaţi", ca Muriel, care au nevoie mai ales de tratament medical, şi mai mult asupra pacienţilor care sînt realmente legaţi prin practici oculte. Acestea sunt cele care caută putere sau cunoaştere dintr-o sursă potrivnică învăţăturilor lui Dumnezeu (Deut. 5, 6-10; 18, 10-12). De exemplu, astrologia, spiritismul, scrisul automat, horoscoapele, aflarea norocului, ghicitul, şedinţele oculte, cărţile de tarot, vrăjitoria şi meditaţia transcendentală[1] sînt, toate, unelte ale celui rău. Ele pot fi practicate la început cu nevinovăţie şi numai din amuzament, dar ele îndepărtează de Dumnezeu. Psihiatria confirmă faptul că ocultismul deschide uşa lumii spiritului rău. Cercetătorii psihiatri confirmă unele vindecări, cum ar fi: schimbarea orientării sexuale, produsă prin rugăciunea de exorcizare şi aducînd libertate~ şi eliberare de acea lume. într-un articol din jurnalul medical britanic *The Practitioner* (Martie 1974), Dr. Richard Mackarness (asistent psihiatru la Park Prewett Hospital, Basingstoke, din Hampshire) a arătat cum exorcismul a ajutat un pacient care suferea de o boală schizoidă.

"În ultimii zece- ani, în această ţară a fost o explozie de interes pentru ocultism, mai ales printre cei tineri. Acest interes crescut a coincis cu abuzul crescut de droguri "slabe şi "tari", iar aceste două lucruri pot avea legătură între ele. Inevitabil, pe măsură ce psihiatrii consultă tot mai mulţi oameni pentru abuz de droguri, tot mai mulţi pacienţi implicaţi în practici oculte sosesc la spitalele de boli mintale. O parte din ei au tulburări grave şi nu răspund bine tratamentului psihiatric

«ortodox» cu terapie electroconvulsivă şi medicamente psihotrope. In unele cazuri, numai exorcismul şi rugăciunea îi ajută."

După ce a încercat folosirea medicamentelor obişnuite pentru astfel de pacienţi, cu rezultate negative, Dr. Mackarness conchide: "Ajungînd la capătul resurselor terapeutice «ortodoxe», am început să bănuiesc că am de-a face cu un caz de sindrom de posesie. Un coleg, Dr. Kenneth McAll, a publicat recent un articol despre acest subiect, aşa că am hotărît să-l chem să consulte pacientul şi să discutăm despre exorcism. Eu am adus un crucifix de acasă şi, împreună cu o soră pe care a adus^o ca însoţitoare, am făcut slujba. Rezultatul a fost spectaculos. Pacienta a spus imediat că se simte mai bine, după care şi-a revenit definitiv. Medicaţia a fost suprimată, nemaifiind deloc folosită."

Pacienta tratată de Dr. Mackarness era o femeie de treizeci şi opt de ani, muncitoare în fabrică, şi spitalizată ca "schizofrenică". Răspundea la telefoane imaginare, date de tatăl ei mort, şi putea "vedea urme de paşi" pe duşumea. Intuiţia îi era slabă, era confuză în gîndire şi limitată în vorbire, avînd un Q.I. redus. Fizic nu avea nimic, cu excepţia faptului că uneori dormea rău. Era o femeie mică, speriată, conştientă, care nu mai avusese cazuri de tulburări mintale în familie.

Cînd am fost chemat să o consult pentru a doua oară, această femeie mi-a spus că în urmă cu cinci luni vizitase un cuplu spiritist pentru vindecare. Le ceruse ajutor pentru că socotise că este "dependentă de medicamente", în ciuda faptului că lua doar un calmant uşor. Cuplul şi-ă trecut mîinile în jurul ei, iar ea, speriindu-se, s-a întors repede acasă. După care a început să aibă halucinaţii, imaginîndu-şi că vindecătorul este "în casa ei şi în grădină" şi că îi

aude vocea la telefon. A fost internată în spital pentru insomnie şi stare de anxietate.

Motivul suferinţei ei părea a fi o forţă ocultă, aşa că am hotărît să ne rugăm în timpul ce bolnava se găsea în starea aceea. Ne-am rugat pur şi simplu lui Dumnezeu pentru îndrumare şi protecţie, în numele lui Iisus Hristos, am spus Tatăl Nostru şi am poruncit răului să plece de bunăvoie. Nu a fost nevoie de alt tratament. Pacienta a fost vindecată din acel moment şi s-ă întors, peste două zile, la soţul şi la fiul ei în vîrstă de zece an; Cinci ani mai tîrziu, femeia nu şi-a mai amintit- Je întîmplare.[2]

Am aflat de la. personalul spitalului că acolo erau şi alţi pacienţi internaţi în urma aceloraşi activităţi spiritiste. L-am vizitat pe spirit şi mi-a mărturisit că provocase şi alte dezastre. A hotărît să nu se mai amestece, ci să înveţe despre viaţa lui Iisus Hristos din Biblie, o carte pe care nu îndrăznise niciodată să o citească.

Nu este neobişnuit ca aceia care au nevoie să fie eliberaţi de cel rău să reacţioneze împotriva lucrurilor sfinte şi a rugăciunii. Chiar şi înălţarea unei rugăciuni în tăcere (care elimină posibilitatea sugestiei) îi poate tulbura, şi comportamentul lor ciudat poate fi declanşat sau oprit în funcţie de începerea sau sistarea rugăciunii. Acest lucru poate ajuta considerabil la punerea diagnosticului.

O fată de optsprezece ani s-a dus să vadă un film despre diavol şi ocultism. Puternic zdruncinată de cele văzute., s-a gîndit că astfel de amintiri se şterg cu timpul. în cazul ei, totuşi, a ajuns să fie tot mai bîntuită de viziuni ale diavolului şi de voci care îi spuneau să se distrugă. A trebuit să-şi lase lucrul şi a început să ia droguri, devenind dependentă de ele. După nouă luni, a venit la mine să o consult,

acuzîndu-se în primul rind că se dusese să vadă acel film. Era evident ca a-i prescrie calmante ar fi echivalat cu o cataplasmă la un picior rupt, astfel încît i-am propus să ne rugăm împreună. Fata a fost imediat de acord. Pur şi simplu ne-am rugat în numele lui Iisus Hristos ca această forţă malefică să-şi piardă puterea asupra vieţii ei. Din acel moment, nu a mai avut viziuni, nu a mai auzit voci, nu a mai luat droguri.

Un cadru medical al Colegiului pentru Studiul Bibliei mi l-a trimis pe Brian. Era un student divorţat, în vîrstă de aproape treizeci de ani, al cărui comportament tulbura viaţa Colegiului. Nu putea dormi şi era cuprins de frici inexplicabile.

Brian mi-a spus că în copilăria sa părinţii se certau neîncetat, în cele din urmă divorţînd, şi că el a plecat de acasă cît mai curînd posibil ca să se înroleze în - Forţele Aeriene Regale. Prietenii pe care şi i-a făcut acolo l-au introdus în spiritism, magia numerelor şi a cărţilor de ghicit. A ajuns să fie implicat în astrologie, a intrat în tagma vrăjitorilor, dar s-a alarmat atunci cînd, după ce a învăţat scrisul automat, s-a trezit repetînd mereu şi necontrolat cuvintele "crimă germană".

Consultînd o femeie-medium, care folosea fotografii de familie pentru a primi mesaje de la morţi, lui Brian i s-a spus că semăna cu un unchi care fusese omorît în război. Femeia fusese cîndva o membră pasionată a unei biserici nonconformiste, dar, după ce şi-a descoperit "puterile", simpla menţiune a numelui lui Iisus Hristos era suficientă ca s-o împiedice să lucreze ca medium.

Brian şi-a manifestat fierbintea dorinţă de a ajunge să aibă o credinţă creştină personală şi, pînă la urmă, s-a înscris la cursurile Colegiului. Nu putea să-şi uite

vechile activităţi, era bîntuit din ce în ce mai mult de aceleaşi cuvinte.

Cînd i-am întocmit Arborele Genealogic, am aflat că fratele bunicului lui, despre care vorbise mediumul, fusese omorît de o mină germană în timpul războiului şi nu avusese parte de slujba de încredinţare lui Dumnezeu, aşa cum s-ar fi cuvenit. Am oficiat o slujbă pentru el, după care Brian şi-a cerut iertare pentru tot răul făcut, pentru comportamentul lui în legătură cu practicile oculte pe care le împlinise. A primit iertarea şi eliberarea, terminînd cursurile fără probleme.

Iertarea şi renunţarea

Nu este nevoie să fii direct implicat în practicile oculte ca să ajungPsă fii vătămat de forţele oculte. Prin faptul că unii părinţi se implică în astfel de activităţi, ei îşi pot vătăma copiii. John avea patru ani şi făcea crize de epilepsie tot mai dese şi atît de puternice, încît era nevoie să fie ţinut de trei adulţi. De asemeni, trebuiau îndepărtate toate obiectele casahi.e din jurul lui şi nu putea fi lăsat singur în tirrpul unei crize. Cînd l-am vizitat, am petrecut timpul împreună în mod plăcut şi^ în perfectă linişte, jucîndu-ne cu nişte trenuleţe. în cele din urmă, am renunţat să mai încerc să aflu ceva de la el şi m-am dus să discut cu tatăl lui.

In timp ce eram închişi în birou spre a nu fi deranjaţi de copil, m-am rugat în taină pentru a primi o dezlegare a situaţiei. Am fost surprins să văd multă literatură spiritistă pe unul din rafturile bibliotecii, iar tatăl m-a uimit spunîndu-mi că experimentase cu ajutorul "radionicii" şi că un medium spiritist fusese "prietenul lui cel mai bun" în ultimii cincisprezece ani. Imediat şi fără să mă gîndesc am rostit: "Cînd veţi căuta iertarea lui Dumnezeu şi veţi arde aceste

cărţi, copilul dumneavoastră va fi eliberat. Dumneavoastră, un pastor metodist, încălcaţi legile lui Dumnezeu!" Omul a reacţionat cu furie şi m-a dat afară din casa lui, fără alte discuţii.

Puţin mai tîrziu, John a avut o criză care a durat, cu întreruperi, treizeci şi şase de ore. Părinţii şi prietenii care-l ajutau erau epuizaţi, dar copilul nu. Disperat, tatăl a cerut ajutorul unui vicar anglican din vecinătate. Amîndoi s-au dus la biserica parohială şi, la altar, tatăl a cerut iertare lui Dumnezeu pentru răul făcut de el prin ocultism. După aceea, a ars toate cărţile de ocultism şi s-a simţit curăţit. De atunci, John nu a mai avut nici o "criză". Profesorul de la şcoala ajutătoare pe care o frecventa copilul a fost uimit de schimbarea petrecută. Copilul este acum la o şcoală obişnuită şi învaţă bine. Iar tatăl său ţine regulat la biserica lui slujbe de vindecare.

Poate părea nedrept ca un copil să aibă de suferit de pe urma practicilor oculte ale tatălui său, dar diavolul provoacă suferinţă şi tulburare oricui moşteneşte acea influenţă, chiar fără să ştie. Dumnezeu ne porunceşte să nu venerăm idoli. El spune: "Eu, Domnul Dumnezeu! tău, sînt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor care Mă urăsc pe Mine, pînă la al treilea şi al patrulea neam" (Ieşirea 20, 5).

Astfel, unii pastori care fac dezlegări, cum ar fi Reverendul Pat Brooks,[3] cer chiar ca persoana "posedată" să renunţe la un şir de ofense oculte pe care le-ar fi putut comite strămoşii lui. "Atunci îşi vor mănurisi fărădelegile lor şi fărădelegile părinţilor lor..." (Leviticul 26, 40). El spune: "'Deoarece o parte însemnată a serviciului divin constă în ruperea moştenirii demonice din spiţa familiei, noi repetăm cu toţii cu voce tare toată lista de ofense. După această mărturisire, vine lepădarea: «Rup acum în

numele lui Iisus Hristos toată moştenirea psihică şi orice legătură demonică care este asupra familiei mele, ca rezultat al nesupunerii oricăruia dintre strămoşii mei.»"

. Aceiaşi accent pus pe lepădarea de legătura moştenită vine şi de ia Dr. Kurt Koch[43], a cărui declaraţie în legătură cu cei legaţi este următoarea: "în numele lui Iisus Hristos, mă lepăd de toate faptele diavolului şi de practicile oculte ale strămoşilor mei, mă supun lui Iisus Hristos, Domnul şi Mîntuitorul meu, acum şi în vecii vecilor." Dr. Koch foloseşte această formulă pentru că,,s-a ocupat de mai mult de zece mii de cazuri de legături oculte şi a regăsit urme ale acestor nenorociri moştenite de-a lungul cîtorva generaţii. El scrie:

"în familiile de «vrăjitori» a căror istorie pot să o urmăresc pe trei sau patru generaţii, găsim urmări ca moartea într-un ospiciu, melancolie, sinucidere şi accidente mortale care sînt modele normale şi care, deci, reapar în mod constant... Simptomele de acest fel care apar în aproape fiecare familie de «vrăjitori» sînt pentru mine un semnal "de alarmă al unei implicări oculte,'

De asemeni, Dr.. Koch recomandă eliberarea prin .procedeele pe care le folosesc şi eu, adică: diagnostic precis, lepădata, mărturisirea păcatelor şi obţinerea iertării lor, rugăciunea de izgonire şi, ceea ce este important, rezidirea printr-o viaţă nouă dusă în iubire, cu rugăciune, ascultînd cuvîntul lui Dumnezeu şi, mai ales, Sfinta Liturghie, toate în cadrul comunităţii creştine. Deseori, Domnul scurtează acest proces. în cazul pacientului schizofrenic al Doctorului Mackarnes:, rugăciunea de izbăvire a fost rostită imediat. Nu rareori rugăciunea de izbăvire trebuie amînată pînă cînd persoana poate cere iertarea şi se leapădă de bunăvoie de practicile oculte, ca în cazul tatălui lui John.

Rugăciune de izbăvire[6]

Spre deosebire de aceste situaţii, în care persoanele implicate au fost prezente, izbăvirea poate avea loc şi prin rugăciuni făcute la distanţă. Aceast rugăciune ajută mai ales atunci cînd persoana care are nevoie de izbăvire refuză ajutorul sau nu este indeajuns de liberă ca să se lepede total de implicarea sa în practicile oculte sau este victima unei implicări involuntare.

O femeie bogată, căsătorită, învîrstă de patruzeci şi cinci ue ani, a fost trimisă la mine de psihiatrul ei. Era alcoolică de mai mulţi ani, dar, surprinzător, cît a rămas la noi în casă s-a comportat perfect normal şi aparent nu avea nici o înclinaţie spre băutură, în timp ce la' ea acasă băutura îi distrusese viaţa de familie. Mama acestei femei era adînc implicată în spiritism, şi încerca să intre în contact spiritist cu soţul ei mort. Interogînd-o, am aflat că excesele ei de băutură se datorau blestemului mamei ei pentru că refuzase să semneze nişte documente legale fără să fie în stare să le citească mai întîi.

Mai mulţi dintre noi ne-am hotărît ca, fără ştirea familiei ei, să facem în fiece Joi după-amiaza rugăciuni, mai ales de către preoţi, în diferite părţi ale ţării. Am rupt blestemul ce exista asupra acestei femei şi am pus-o sub protecţia milei Domnului şi a îngerilor ei. Chiar dacă pacienta nu a ştiut de cercul nostru de rugăciuni, nu a mai băut din prima Joi, fără a fi prevenită şi, peste cîteva săptămîni, ea şi familia ei au sărbătorit primul Crăciun fără alcool, după mulţi ani. Soţul ei încîntat de acest lucru a început să meargă regulat la biserică şi, în cele din urmă, a ajuns epitrop. Chiar relaţiile furtunoase din sînul familiilor celor doi fii s-au rezolvat în cîteva luni.

Rezidirea vieții

Oricît- ar fi de eficientă rugăciunea de izbăvire, ea poate fi mai tîrziu blocată, dacă persoana respectivă nu folosesc libertatea dobîndită pentru a-l izgoni pe Sat,an penîru a-i cere lui Hristos să îi ia locul. O doamnă care avea o legătură lesbiană se distra invitînd oameni, inclusiv pe mine, să ne rugăm pentru izbăvirea ei. După care, totuși, a continuat să ducă același fel de viață și nu a folosit, libertatea căpătată pentru ca să se poată încredința Domnului lisus Hristos. Am refuzat să o mai vizitez și i-am spus că voi reveni numai dacă va voi cu adevărat să-și îndrepte viața. Dacă libertatea de după rugăciunea de izbăvire este folosită spre a-i îngădui celui rău să rămînă (prin obiceiuri păcătoase, prin invidie sau prin continuarea practicilor oculte), acea libertate este, de obicei, repede pierdută.

Dimpotrivă, dacă o persoană folosește acea libertate ca să-l invite pe lisus Hristos să fie centrul vieții sale, cel rău nu poate rămîne. Deoarece rezidirea spirituală are o însemnătate vitală, cîteodată am luat la mine acasă persoane care aveau nevoie de izbăvire, asigurîndu-le posibilitatea de a trăi într-o comunitate creștină, în iubire. Pe măsură ce se simt iubite de noi și de Dumnezeu, ele primesc vindecarea lăuntrică a legăturilor sau a evenimentelor vătămătoare din trecut. Dacă au fost făcute să sufere de către un tată, de exemplu, vor crește cunoscîndu-l pe Dumnezeu drept Tată, astfel încît suferința l-a chemat pe Dumnezeu, și nu pe cel rău.

Dacă suferința nu este vindecată prin sfat, comuniune și rugăciune, ea devine o ușă deschisă pentru întoarcerea celui rău. Pentru ca să-i ajutăm pe oameni să' închidă ușile subconștientului pentru oricine. în afara de Dumnezeu, îi învățăm și cum să-și asculte cu o minte limpede gîndurile stîrnite. Cu cît o

persoană va putea să-şi îndrepteze mai mult atenţia asupra relaţiei de încredinţare lui Iisus Hristos, cu atît îi va fi mai uşor să se elibereze pentru totdeauna de sub puterea celui rău. în fapt, numai căinţa adevărată aduce izbăvirea, prin aceea că omul se umple de puterea şi iertarea lui Iisus, ceea ce nu mai permite răului să rămînă în el, pe cîhd în cazul în care totul se reduce numai la rugăciunea de izbăvire, omul continuă să fie plin de rău. In prima eventualitate, avem de a face cu o participare activă a celui implicat, în al doilea caz, individul primeşte din afară ceva pentru care el nu s-a străduit.

Timp de douăzeci de ani, medicii ş-au străduit să trateze un inginer în vîrstă de patruzeci şi unu de ani care suferea de dureri gastrice şi tensiune. In plus, de curînd a început să se plîngă de un "cerc" în jurul capului, a ajuns tot mai deprimat şi nu mai putea lucra. Investigaţiile specialiştilor din spital au fost, toate, fără rezultat, el nu a răspuns la nici un tratament. Avea insomnii şi pofta de mîncare îi scăzuse, în ciuda dozelor sporite de medicamente, pînă cînd, în cele cHri urmă, a ajuns să se gîndească la sinucidere. Atunci mi-a fost trimis mie.

Părea să sufere de o depresiune autoindusă, după modelul tipic al trezirii timpurii. îşi amintea visele, şi acestea se refereau mai ales la discuţii agitate cu prieteni morţi. L-am întrebat cu grijă despre credinţa şi atitudinea lui religioasă. El şi familia lui fuseseră iniţial anglicani, dar de cîţiva ani cunoscuseră o femeie care se recomandase drept psiholog. De fapt, era o ghicitoare în globul de cristal, aşa că el şi familia lui ajunseseră să se bizuie din ce în ce mai mult pe sfatul ei.

După ce am făcut unele uşoare schimbări în medicaţia lui, adăugîndu-i o serie de vitamine, i-am

prezentat şi ideea rugăciunii speciale.[7] Aceasta punea în mod special accentul pe nota'ea tuturor gîndurilor care îi veneau în minte în timpul meditaţiei individul'e din zorii zilei. Peste zece zile, mi-a adus o listă a acestor gînduri, toate fiind relevante şi folositoare. Unul sugera că durerile sale de cap erau în bună măsură datorate lipsei de aer curat şi de exerciţii fizice; altul că în timpul săptămînii ar trebui să meargă la Sfînta Liturghie şi să se angajeze în viaţa bisericii locale. îşi dădea seama şi că trebuie să devină conştient de răul care~l ţinea sub stăpînire, în asociaţie cu ghicitul în cristal, şi că ar fi trebuit să facă rugăciuni de lepădare şi izbăvire.

Asta a făcut-o pur şi simplu, ţinînd în mînă Biblia şi spunînd cu hotărîre: "Satan, ieşi afară!" Schimbarea lui a fost rapidă şi marcantă. A devenit liniştit şi relaxat şi a început să doarmă normal. Energia i-a revenit şi acum, după patru aniT a căpătat o reputaţie internaţională în domeniul ingineriei, în care lucra.

Deşi soţia lui a fost încîntată că soţul ei îşi revenise, nu a fost întru totul de acord cu noua lui concepţie despre Iisus Hristos. Ea fusese considerată "stîlpul casei şi avea întotdeauna dreptate". Din proprie iniţiativă, s-a dus din nou s-o consulte pe ghicitoarea în globul de cristal. Cînd s-a întors acasă, era dezorientată, zgomotoasă şi deprimată, avînd ideea paranoică potrivit căreia vecinii ar vrea să o chinuiască.

A fost chemat doctorul ei şi a fost programată pentru o imediată internare în spital. In timp'"ce aşteptam cu toţii în aceeaşi cameră, soţul ei şi cu mine am rostit rugăciunea de exorcizare, dar ea nu părea a fi de vreun folos.

A doua zi dimineaţa, cînd s-a trezit la spital, s-a simţit bine şi s-a comportat aproape normal. După cîteva zile, a fost trimisă acasă şi nu a mai avut necazuri; nimeni din familie nu a mai consultat ghicitoarea în globul de cristal.

Acest bărbat a reuşit să se elibereze prin propriile eforturi, dar îngrijirea din partea unei comunităţi creştine este esenţială pentru cazurile mai severe, de posedare pe termen lung, fiindcă este necesar ca izbăvitul să-şi formeze noile deprinderi.

Un exemplu neobişnuit şi riguros pentru aceasta a fost cazul unei doamne în jur de şaizeci şi cinci de ani, care venea din Australia. Timp de cincizeci de ani, auzise mereu "voci" cu care conversa, chemîndu-le pe nume, şi în toţi aceşti ani nici un tratament medical nu o ajutase. Deseori, sfatul "vocilor" ei era dezastruos, dar nu putea să scape de sub influenţa lor. "Vocile" îşi spuneau "Cele Trei Fiare" şi o luaseră în stăpînire, atunci cînd, la vîrsta de şaisprezece ani, necreştină, fusese anesteziată pentru o operaţie de apendicită. Deoarece puterea rugăciunii şi discernă-mîntul sînt mai mari atunci cînd ne rugăm mai mulţi, patru dintre noi ne-am adunat spre a ne ruga pentru izbăvirea şi eliberarea ei. Am avut succes, "vocile", care o bîntuiseră timp de cincizeci de ani, au încetat.

Cu toate acestea, în aceeaşi seară a descoperit, spre stupoarea ei, că nu mai avea .voinţă proprie, după ce fusese atîta timp sub altă putere. Nu ştia cum să folosească furculiţa şi nici cum să se spele. Abia după nouă luni de reînvaţare a noilor obiceiuri şi a recîştigării încrederii în ea însăşi a putut să se reîntoarcă singură în Australia.

Personal, nu pot că ofer o supraveghere continuă pacienţilor mei, aşa că adesea cer ca persoana care are nevoie de rugăciunea de izbăvire să fie însoţită de un prieten care, ulterior, să continue îngrijirea, în cazul că aceasta se vădeşte a fi necesară. Izbăvirea nu este o vindecare cu o singură etapă, ci aduce cu ea o nouă libertate care-şi alege căi noi. Motivul că "Diavolul m-a făcut să fac asta" trebuie abandonat

şl înlocuit cu intuiţia şi cu înţelegerea a ceea ce s-ar întîmpla dacă n-ar exista alegerea liberă a noilor căi de urmat în viaţă. Trebuie dusă o luptă cu vechile obiceiuri rele care durează de multă vreme, ca ele să fie învinse pentru a se putea forma obiceiuri noi, bune. Este mai uşor să fie îndepărtate spiritele rele prin rugăciuni de izbăvire decît să le ţii departe printr-o viaţă echilibrată cu rugăciuni şi Sfinta Liturghie, pentru ca să zideşti în tine influenţa lui Iisus Hristos. Este extrem de important ca izbăvirea să fie urmată de o concentrare pe puterea lui Iisus Hristos, şi nu pe prezenţa demonilor. Foarte des, ea este urmată de o perioadă de ispită, în care cel rău încearcă să se întoarcă, făcînd ca persoana eliberată să se îndoiască de noua sa libertate. Persoanele se pot trezi în miezul nopţii, simţind o prezenţă negativă, sau pot trăi simţind această' forţă negativă şi să se gîndească că ea este demonică. Ele trebuie să înveţe să considere acest lucru ca pe un simplu obicei rău, pe care acum îl pot schimba în mod liber, cu ajutorul continuu al disciplinei creştine.

Cînd apar aceste perioade de ispită, persoana respectivă trebuie să îşi concentreze atenţia asupra puterii lui Iisus Hristos şi să afirme cu calm, ştiind că cel rău nu mai are nici un drept, afară de cazul în care îndoiala sau păcatul repetat îl cheamă înapoi. "Dacă Fiul vă va face liberi, liberi veţi fi într-adevăr" (loan S, 36). Cînd sînt consultat de un pacient în legătu*ă cu o criză care revine după ce a fost eliberat, îi recmand de obicei să spună Tatăl Nostru şi să şi-l închipuie (să şi-l aducă în faţa ochilor) pe Tatăl, cum îşi trimite îngerii spre a-l ocroti. Dacă acest lucru se face cu convingere, de obicei nu este nevoie de mai mult, mai ales atunci cînd pacientul se mută dintr-un mediu rău într-o comunitate creştină, plină de iubire, şi continuă să fie plin de viaţa ocrotitoare

, a lui Iisus, promisă lui la Sfînta Liturghie. Dacă crizele continuă, trebuie să mă străduiesc să descopăr de ce pacientul nu-l poate lăsa pe cel rău să plece, şi să încerc să continui procesul de vindecare interioară a traumelor care blochează stabilirea unei legături totale cu Iisus.

Ruth era o femeie inteligentă, deşi foarte subţire şi fricoasă. A venit cu soţul ei la mine din cauza unor frecvente accese de violenţă, care erau însoţite de dureri ascuţite. între 1946 şi 1972 făcuse numeroase investigaţii în spital, şi mai multe intervenţii chirurgicale exploratorii. Nimic n-o ajutase.

I-am făcut un examen fizic de rutină, dar n-am găsit decît o singură anomalie - rinichiul drept părea că se mişcă în abdomen. Cînd le-am spus mai tîrziu acest lucru celor doi, soţul lui Ruth s-a înfuriat. A insistat că se făcuse din punct de vedere medical tot ceea ce fusese posibil şi că am fost consultat în calitatea mea de psihiatru, aşa că ar fi fost bine să îmi văd de treaba mea! Fără alte vorbe, şi-a luat soţia de mînă şi a ieşit furios din casă.

Mirat de această atitudine neobişnuită, am fost la fel de surprins cînd Ruth a revenit singură să mă vadă, peste cîteva luni. Nu făcuse nici un progres. Am trimis-o la serviciul radiologie al spitalului din localitate, pentru a investiga mobilitatea aparentă a rinichiului ei, dar nici *el* nici Ruth nu păreau să fi auzit de rinichi mobil. In disperare de cauză, am cerut ajutorul unui radiolog particular, care a efectuat testul necesar. Radiografia' a confirmat bănuiala mea că rinichiul se deplasase cu 6 cm între poziţia culcată şi cea verticală, indicaţie precisă a necesităţii operaţiei.

Doi chirurgi au refuzat să execute intervenţia, iar al treilea a acceptat cu greutate să o facă, numai după ce m-am oferit să-l ajut, avînd în vedere că, în urmă cu mai mulţi ani, eu însumi suferisem trei

operaţii pentru aceeaşi suferinţă. Operaţia lui Ruth a dezvăluit că rinichiul ei era mobil atît în plan vertical, cît şi transversal, şi că o simplă operaţie de fixare îi asigura poziţia corectă. După operaţie, am presupus că, o dată rezolvată problema suferinţei fizice, trebuia să încep vindecarea crizelor de violenţă. Numai că, din ziua operaţiei, ea nu a mai avut nici o izbucnire, şi Ruth, după douăzeci şi şase de ani, a devenit o femeie normală, echilibrată. Nu avusese nevoie nici de rugăciuni de eliberare, nici de căinţă; ea avusese nevoie doar de o operaţie corectă de rinichi!

Deoarece este de o importanţă vitală ca persoana eliberată să-l primească, în locul rămas gol, pe Iisus Hristos, prefer ca ori de cîte ori este posibil să fac eliberarea prin Sfîntq Liturghie.[8] Dacă o persoană'îşi trăieşte noua liberia'- mai mult prin Sfînta Liturghie decît prin rugăciuni de izbăvire personale, este mult mai bine ca ea să continue regulat Sfînta împărtăşanie, căci în acest fel se va concentra mai mult să primească legătura cu Iisus Hristos decît pe aceea cu mine. Deoarece spiritele rele se tem de această putere, deseori ele încearcă să o împiedice pe acea persoană să primească Sfînta împărtăşanie. (într-adevăr, vrăjitoarele ştiu că duşmanul lor principal este puterea iertătoare a Cfintei împărtăşanii, aşa că profanarea lor ultimă constă în săvîrşirea Liturghiei negre.)

Sfînta Liturghie poate vindeca şi cele mai dificile cazuri, şi anume cele care sînt adînc implicate în practicile oculte. Prietenii mi-au adus o fată de nouăsprezece ani, care suferea de halucinaţii. Era vestită pentru rezultatele ei în magia neagră, pe care o învăţase de- la bunica ei, înainte de a muri. Fata a fos. convinsă să-şi ardă toate cărţile de vrăjitorie şi apoi a participat la o slujbă evanghelică, a Cinei Domnului, pentru curăţirea ei. în timpul acestei slujbe, bunica ei a fost reîncredinţată Domnului. Chiar de a

doua zi dimineață, fata s-a simțit eliberată de halucinații și foarte fericită.

în Duminica următoare, s-a ridicat în biserică în picioare și a mărturisit întregii adunări noua ei stare de libertate. Că slujba se numește Liturghia învierii, Liturghia pentru morți, Cina Domnului, Frîngerea Pîinii, Sfînta împărtășanie sau Parastas, nu contează. Efectul copleșitor al puterii pe care o generează este atotcuprinzător.

Deși la slujba Sfintei Liturghii de izbăvire se poate lega orice comportament (frică, oboseală, depresiune etc.) care poate împiedica persoana respectivă să participe în mod total la Sfînta Liturghie, au fost cazuri în care numai o simplă Sfînta Liturghie, neînsoțită de rugăciuni suplimentare, să fie suficientă pentru a-i elibera pe cei aflați în stăpînirea celui rău.

Nancy, o adolescentă care locuia în Hampshire, suferea de agorafobie. Numai gîndul de a" ieși undevi afară o îmbolnăvea. De aceea, avea dureri de stomac și nu putea merge la școală. Teribila ei anomalie, totuși, era că îl vedea neîncetat pe bunicul ei mort plimbîndu-se peste tot la etajul casei ei, făcîndu-i semn cu mîna, de la fereastră, și cu ochiul, din fotografia lui din perete. Bunica ei și cele două mătuși cu care locuia au pretins că și ele îl văzuseră. Una din mătușile ei mi-a spus că Nancy stătea ca în transă, trasînd cu rapiditate rînduri drepte pe o foaie de hîrtie. La examinarea aceltor rînduri cu lupa, ele s-au dovedit a fi cuvinte. Erau "conversațiile" pe care le avea cu bunicul ei.

Un exorcist care a fost consultat ; spus că era vorba de scris automat și că Nancy era sub influența stăpînirii diavolului. Vicarul local a fost rugat să oficieze o Sfînta Liturghie acasă la Nancy. M-am așteptat ca el să spună și o rugăciune de eliberare

pentru Nancy, şi rugăciunile de încredinţare pentru bunicul ei. El a oficiat aşa cum trebuie Sfînta Liturghie, dar a omis, atît înainte, cît şi în timpul slujbei, să se roage în aceste două scopuri specifice.

Am fost mirat să constat că numai Sfînta Liturghie a fost de ajuns ca să-l alunge pe strămoşul supărător pentru totdeauna. El nu i s-a mai arătat lui Nancy, şi "conversaţiile" lor scrise au încetat. Agorafobia fetei a fost imediat învinsă, şi ea s-a schimbat aşa de mult, încît cele două mătuşi s-au convertit la Hristos.

Domnul pare că foloseşte stîngăciile şi greşelile noastre, şi chiar bunele noastre intenţii pentru a eliberă oanenii, el doreşh mai mult să avem încredere în El, decît să-i prezentăm un ritual împlinit la perfecţiune. Eu am fost prea preocupat să ajung să-mi dau seama dacă ne rugam pentru eliberarea unui -strămoş, cum e un bunic, sau pentru eliberarea generală de puterea spiritelor rele, prin rugăciunea de izbăvire de sub stăpînire. în cazul în care strămoşii ni se arată, am crezut că ei ne produc suferinţa, spre a atrage atenţia celor vii, ca să ajungă să fie eliberaţi.

Cîteodată, totuşi, în timp ce mă confrunt cu cel rău, ajung să cred că, de fapt, suferinţa celor vii este opera celui rău. Acesta poate încerca să ne tortureze prin boli fizice şi mintale, prin care reuşeşte să ne facă să ne concentrăm asupra noastră, şi să uităm să-i ajutăm pe cei n orţi. Simptomele răului care duc inevitabil la dispe '.rea care conduce la sinucidere poartă semnul celui rău, care-i chinuie pe cei care sînt sensibili faţă de morţii neîncredinţaţi. Poate că aceasta este un act din marea dramă descrisă în Biblie: "Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sîngelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpîniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sînt în văzduhuri" (Efeseni *6.*, 32).

Pe măsură ce aflăm mai multe despre taina subconştientului colectiv, cu împărăţia sa de arhetipuri şi spirite, vom înţelege cu exactitate cine îi face să sufere pe cei vii. Pînă atunci, trebuie să continuăm să ne rugăm ca atît morţii, cît şi cei vii să se umple de iubirea lui Iisus şi, prin Sfînta Liturghie, să putem distruge tot ceea ce atrage spiritele rele. In cazul lui Nancy, prin scrierea automată a scrisorilor către bunicul ei mort spiritele rele au putut să obţină controlul, pînă cînd, la Sfînta Liturghie, Iisus a umplut golul din sufletul lui Nancy şi al bunicului ei, astfel încît spiritele rele au trebuit să plece, chiar şi fără să li se poruncească. Cel rău nu poate să rămînă într-o legătură care se umple de Iisus Hristos.

8 "ÎN RUGĂCIUNE CĂTRE DOMNUL"

Dumnezeul meu este un Dumnezeu al iubirii. Am dreptul, răscumpărat de Iisus Hristos şi dat mie liber, să îi aduc prin rugăciune pe oricine, viu sau mort, în orice situaţie sau în orice împrejurare pe care o aleg. Credinţa mă asigură şi experienţa mă convinge că vindecarea Lui are putere dincolo "de tot ceea ce cer sau doresc." Nu înţeleg şi nu pot să înţeleg ci m se petrece acest lucru, dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că se întîmplă. Preoţia creştină nu se bîzuie pe interpretarea noastră asupra a ceea ce se întîmplă, ci pe rezultatele evidente ale vindecării.

Intr-o anumită etapă a vieţii mele creştinei am simţit că nu ne puteam ruga pentru morţi, întrucît judecata venea imediat după moarte. "Şi precum este rînduit oamen'"or o dată să moară, iar după aceea să fie judecata, tot aşa şi Hristos, după ce a fost adus o dată jertfă, ca să ridice păcatele multora, a doua oară fără de păcat se va arăta..." (Evrei 9, 27-28). Aceste cuvinte nu specifică cînd va avea loc judecata poate fi luată ca. avînd loc în paralel cu a doua venire a lui Hristos. Vechiul Testament* interzice consultarea morţilor şi primire" de îndrumări de la ei prin spiritism (Deut. 18, *")» dar ™ interzice să ne rugăm pentru .iiorţi. Noul Testament este în mare măsură la fel le tăcut asupra acestei probleme ca şi asupra primilor treizeci de ani din viaţa lui Iisus sau a felului în care au fost înrnormîntaţi părinţii lui pămînteşti, Iosif şi Măria

(Apostolul loan conchide că mai sînt şi alte părţi ale vieţii.lui Iisus care nu sînt menţionate (loan 21, 25)). Dumnezeul nostru cel iubitor vrea atît de mult să ne miluiască, încît l-a trimis pe Fiul Său ca să moară pentru noi, pentru iertarea păcatelor noastre, şi ne spune că nici măcar moartea nu ne poate despărţi de iubirea Lui (Romani 8, 38-39). Chiar dacă îi întoarcem spatele, iubirea şi mila Lui pentru noi nu încetează niciodată (I Cor. ,13). Ne putem ajuta unul pe altul pentru că prin botez devenim cu toţii mădulare ale trupului lui Hristos, Botezul nostru este atît de puternic, încît şterge orice deosebire dintre evreu şi grec, bărbat şi femeie, sclav şi stăpîn, pînă ce devenim cu toţii egali înaintea lui Hristos. Primii creştini şi-au dat seama că această înţelegere trece dincolo de moarte şi îi leagă pe cei vii şi pe cei morţi într-o "comunitate de sfinţi". Deoarece atît cei vii, cît şi cei morţi sînt mădulare ale trupului lui Hristos (I Cor. 15-29), putem să-L rugăm pe Hristos să ajute pe cei morţi să primească iubirea şi iertarea Lui, aşa cum le oferă prin Sfînta împărtăşanie.

Modul exact în care Iisus îi influenţează pe morţii pe care îi aducem la El este o taină pe care o vom înţelege numai atunci cînd vom fi cu El în Rai. Ştim că, pe măsură ce ne rugăm pentru morţi, iar ei îşi închină vieţile lui Iisus Hristos şi voinţei Lui, oamenii se vindecă. Există o alegere între a fi ca fariseii, care nu credeau decît în ceea ce se putea explica logic, libertatea de a alege, şi a păşi în creunţă asemenea orbului care, deşi nu înţelegea pe deplin totuşi adeverea: "Un lucru ştiu, că fiind orb, acum văd" (loan 9, 25). Există o lungă tradiţie creştină de a te ruga pentru morţi. Importanţa iubirii şi iertării celor morţi prin rugăciune este arătată de unii dintre primii părinţi[1], ca Terţul ian, Origen, Efrem, Ciprian, Ambrozie, Augustin, Vasile, Grigore de Nisa, Grigor^.

de Nazianz, Grigore cel Mare şi de Martin Luther. Accentul pe care îl pun aceştia pe a cere ca morţii să primească iertare şi viaţă veşnică ne conduce la atitudinea evreilor din secolul al II-lea înainte de Hristos, care lăudau pe Iuda Macabeul pentru că acesta se ruga pentru soldaţii morţi "ca să fie eliberaţi din păcat", avînd în vedere "învierea morţilor".

"Şi strîngînd bani după numărul bărbaţilor care erau cu el, două mii de drahme de argint a trimis (Iuda Macabeul) în Ierusalim, să se aducă jertfă pentru păcat. Foarte bun şi cuvios lucru pentru socotinţa învierii morţilor! Că de n-ar fi avut nădejde că vor învia cei care mai înainte au'căzut, deşert şi de rîs lucru ar fi a se ruga pentru cei morţi. Şi a văzut că celor care cu bună cucernicie au adormit, foarte bun dar le este pus. Drept aceea, sfînt şi cucernic gînd a fost. că a adus jertfă de curăţie pentru cei morţi, ca să se slobozească de păcat" (II Macabei 12, 43-46).

Promptitudinea cu care s-a făcut propunerea de rugăciune pentru soldaţii păcătoşi, colecta generoasă făcută pe întreaga armată şi presupunerea că preoţii de la Ierusalim vor accepta această colectă, ne îndrituieşte să socotim că toate acestea nu reprezentau o inovaţie, ci făceau parte din viaţa religioasă iudaică a acelor vremuri.

Traducerile care urmăresc Vechiul Testament ebraic, şi nu pe cel grecesc (Septuaginta), nu conţin întotdeauna acest pasaj despre Iuda Macabeul. Biserica primară din vremea Sfîntului Pavel era totuşi o Biserică vorbitoare de limba greacă, care credea că Septuaginta, care conţinea acest pasaj, era Cuvîntul lui Dumnezeu. Biserica din Corint a Sfîntului Pavel urma un ritual misterios, de folosire a rugăciunilor de la botez spre a-i ajuta pe cei morţi (I Cor. 15, 29) pe care Sfîntul nu îl condamnă ca erezie, nici măcar în acea scrisoare în care e gata să condamne

atîtea lucruri. El menţionează aproape în treacăt, şi astfel îl aproba tacit, ritualul din Biserica Corinteniîor, pentru a-i trage pe morţi spre lumina lui Hristos, prin rugăciune. Sfîntul Pavel (sau autorul II Tim. 1, 18) se roagă chiar pentru mortul Onisifor, spre a afla iertare.

Una dintre cele mai evidente indicaţii că rugăciunea pentru cei morţi este acceptată, vine de la Daniel, care a cerut iertarea lui Dumnezeu pentru păcatul de atunci şi pentru păcatul strămoşilor săi:

"...mă rugam şi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel..."(Daniel 9, 20). Domnului i-a plăcut a'tît de mult rugăciunea lui Daniel, încît 1-a trimis pe Arhanghelul Gabriel cu un răspuns de iertare pentru păcatele prezente şi trecute care fuseseră mărturisite: "Şaptezeci de săptămîni sînt hotărite pentru poporul tău şi pentru cetatea ta cea sfîntă pînă ce fărădelegea va trece peste margini şi se va pecetlui păcatul şi se va ispăşi nelegiuirea (Daniel 9, 24).

În aceeaşi tradiţie ca şi Daniel, Baruh 1:2 roagă ca Yahve să ierte şi "să nu-şi aducă aminte de nedreptăţile părinţilor noştri" (Baaih 3, 1-8). Deci, 111 Vechiul Testament exista conştiinţa specifică că prin rugăciune putem cere şi primi iertarea lui Dumnezeu pentru morţi.. Nedreptatea'indiscutabilă a "păcatelor părinţilor" fiind pedepsită pînă la treia şi a patra generaţie, este îndreptată atunci cînd se înţelege că, de fapt, Dumnezeu îi încurajează pe cei vii să-i ajute pe părinţii lor păcătoşi. prin rugăciune, cerînd din partea lor iertare de la El.

Noul Testament, scris de primii creştini, a constituit. baza învăţăturii pentru cei care i-au urmat pe Apostoli. Ştim că aceia care au fost cei mai apropiaţi în timp de evenimentele relatate în Noul Testament se rugau pentru morţii lor. în timpul persecuţiilor, ei s-au ascuns în catacombe, unde şi-au îngropat morţii şi au scris pe mormintele lor cereri de rugăciune. De exemplu,

pe o piatră funerară dintr-o catacombă (acum aflată la Muzeul Lateran din Roma) soţul afirma că a pus inscripţia pentru iubita lui soţie Lucifera "pentru ca toţi fraţii care citesc să se poată ruga pentru ea, ca să poată ajunge la Dumnezeu".

Alte inscripţii,[1] din cel de-al doilea şi al treilea secol, cer pace, pomenire sau admitere în rîndul sfinţilor. O autoritate din domeniu[2] ne aţaîă cum imaginile ce însoţesc textul sînt legate de aceeaşi temă: "Credincioşii s-au rugat pentru morţi,, cerînd lui Dumnezeu să le ocrotească sufletele, aşa cum L-a apărat pe Daniel în groapa cu lei, pe cei trei tineri în cuptor, pe Suzana împotriva celor doi bătrîni. Cu aceeaşi intenţie şi ca să-i roage, pe vizitatorii acestor cimitire subterane să se roage pentru morţi, aceste Figuri biblice au fost înfăţişate lîngă morminte - Daniel şi Noe în cavoul Flaviilor încă din secolul I, şi toţi patru la începutul secolului al II-lea la Capella Greca."

Astfel, creştinii "încă din secolul I" erau conştienţi că era de datoria îor să nu-şi abandoneze morţii, ci să continue a-i ajuta înaintea lui Dumnezeu. Ei săvîrşeau Sfinta Liturghie pe mormintele martirilor lor şi la aniversări se rugau "pentru morţii mai puţin vestiţi" înmormîntaţi în jurul lor. In Răsărit, Sf. loan Crisostormul[3], şi în Apus, Sf. Ciprian (245 după Hristos) socoteau, că acest obicei îşi are obîrşia în învăţăturile apostolilor.

Jungmann în *Liturghia Ritului Roman* [4] merge pe urmele dezvoltării ritualului oferirii Sfintei Liturghii în memoria morţilor şi afirmă că rădăcinile ei sînt la fel de vechi ca şi ospăţul oferit lîngă mormînt *(refrigerium)* şi sacrificiile. Liturghiile timpurii, cum sînt cele enunţate în Faptele Apocrife ale *Sf.* loan fi70 după Hristos), au fost adeseori săvîrşite la mormînt sau a treia zi după mmormîntare sau la un

an după moarte, aşa cum s-a întîmplat cu Sfînta Liturghie de la Smirna în memoria Sf. Policarp (155 după Hristos). Prin secolul al treilea era un obicei să te rogi pentru morţi în ziua morţii lor.

Tertulian[5] scrie: "Soţia credincioasă să se roage pentru sufletul soţului ei decedat, mai ales în ziua de aniversare a adormirii lui. Şi dacă ea nu face acest lucru, înseamnează că îşi repudiază soţul, ca şi legătura cu el." El sfătuieşte văduva să nu se recăsătorească, pentru că se va afla în situaţia dificilă de a se ruga încă pentru primul soţ.

Oferirea unor astfel de rugăciuni nu reprezenta numai o practică individuală, particulară. In 337 după Hristos, împăratul Constantin a murit şi trupul lui a fost aşezat în faţa altarului, în timp ce preoţii şi credincioşii se rugau pentru sufletul lui. De asemeni, prin secolul al patrulea era obiceiul să se ţină Sfinte Liturghii de pomenire, mai ales în a treia, a şaptea, a noua, a treizecea şi a patruzecea zi.de la moartea persoanei respective; două sute de ani mai tîrziu. preoţii ofereau Sfinte Liturghii nu numai în a treia zi, ci într-o serie de zile consecutive, între trei şi patruzeci de zile. Din nefericire, acest sfînt ritual a decăzut în Evul Mediu pînă la un talmeş-balmeş magic care promitea rezultate sigure prin repetarea unui număr fixat de slujbe făcute în grabă. Reformatorii au respins pe drept cuvînt acest abuz, numai că, respingînd "magicul", au respins şi o tradiţie creştină adînc înrădăcinată.

Jungmann[7] trasează de asemenea istoria textelor liturgice care reflectă preocuparea creştină primitivă pentru rugăciunea pentru morţi. Canonul Sf. Hipolit (33: 1, 169), reflectînd, probabil, obiceiurile secolului al treilea, menţionează în mod explicit rugăciunile pentru morţi. Constituţia Apostolică[8] conţine formularea: "Să ne rugăm pentru fraţii noştri care

dorm întru Hristos; pentru ca DomnuJ, care în iubirea Lui pentru oameni a primit iubirea celui plecat dintre noi, să-i poată ierta lui orice greşeală şi în milă şi îndurare să-l primească pe el la sîriul lui Avram, împreună cu cei care, în această viaţă, L-au bucurat pe Dumnezeu". In secolul al cincilea, creştinii pomeneau morţii la *Kyrie* (Doamne, miluieşte), mai ales în timpul săptămînii. Astfel, slujba timpurie zilnică Bobbio Missal (700 după Hristos), folosită în mănăstirile irlandeze, conţine o rugăciune specială pentru morţi. Aceasta este menţinută în Ritul Roman. La sfîrşitul secolului al optulea, în timpul rugăciunilor Sfintei Liturghii, canonicul citea din diptic (registru scris pe două panouri ce se închideau ca o carte) numele autorităţilor decedate civile şi bisericeşti proeminente, în aşa fel încît toată lumea să se poată ruga pentru ei.

O puternică tradiţie de a face de rugăciuni pentru morţi există şi în afara Ritului Roman. Sf. Ioan Gură de Aur spunea[9]: '"Cînd acea jertfă care inspiră veneraţie se află expusă pe altar, cum să triumfăm împreună cu Domnul prin rugăciunile noastre fierbinţi pentru morţi?" Formula cea mai veche, a Egiptului, Serapionul, are o rugăciune pentru morţi: "Sfinţeşte-i pe. toţi care au murit întru Domnul, şi prenumără-i pe ei printre cetele sfinţilor şi dăruieşte-le pace şi sălaş în împărăţia Ta". Deci, creştinii şi din Răsărit, şi din Apus s-au rugat de-a lungul veacurilor pentru morţii lor, continuînd a o face şi azi.

Primii creştini, atît în Răsărit, cît şi în Apus, acordau o mare importanţă tîlcuirilor Sfinţilor care i-au ajutat pe morţi prin rugăciunile lor[10]. Dintr-o astfel de relatare aflăm cum'Sfinta Perpetua, care a murit la anul 203 după Hristos, era în închisoare cînd fratele ei mort, Denocrates, i-a apărut într-o viziune. Arăta rănit şi incapabil să bea apă dintr-o

fintînă. Din aceasta, Sfinta Perpetua a înțeles că el avea nevoie de rugăciuni. Ea s-a rugat zilnic pentru ca el să fie luat în Rai și a fost răsplătită cu o altă viziune, în care l-a văzut fericit, vindecat și capabil să bea din fintîna eternă.

Această tradiție a Sfinților care-i ajută pe cei adormiți continuă și astăzi în Bisericile Ortodoxă și Romano-Catolică. Aceasta din urmă dedică în mod special Sfinților luna "Noiembrie. Pe 2 Noiembrie, se sărbătorește Ziua Tuturor Sfinților prin celebrarea Sfintei Liturghii și prin înălțarea de rugăciuni pentru ei. Sfinte și Sfinți ca Tereza de Avila, Caterina de Bologna și Părintele Jean Viamney din Ars au fost venerați pentru devotamentul lor în a se ruga pentru sufletele celor mutați de aici, iar Conciliul de la Viena din 1858 a întărit credința că și cei de dincolo pot interveni asupra celor vii. Părintele din Ars a explicat: "Trebuie să ne rugăm mult pentru ei ca și ei să se poată ruga mult pentru noi."

De asemenea, Biserica Ortodoxă ne învață: întrucît atît drepții, cît și păcătoșii lasă urme prin trecerea lor pămîntească, unii spre "binele și progresul omenirii", alții spre răul și regresul ei, trecerea lor le produce dincolo fie mîngîiere, fie mustrări de conștiință "ca un vierme neadormit". De aceea se și gîndesc ei la cei care au rămas în urma lor pe pămînt. Bogatul nemilostiv din Evanghelie îl roagă pe Avraam să-l trimită pe Lazăr la tatăl si la frații lui, ca să-i trezească la adevăr și virtute, pentru a nu ajunge și ei în acel "loc de chin". Iar dacă intervenția lui e fără de folos, Biserica luptătoare de pe Pamînt vine în ajutorul celor de dincolo "spre a le ușura chinurile și chiar spre a-i scăpa de ele". Iar aceasta o face pentru cei repauzați prin rugăciuni, milostenie și jertfă euharistică.

Biserica Anglicană sărbătorește Ziua Tuturor

Sfinţilor. Aşa cum o exprimă simplu un preot anglican, "De secole oamenii au comemorat înmormîntările, de obicei la cîteva zile după moarte. Dacă ne putem ruga pentru o persoană la trei zile de la moartea ei, cu siguranţă că putem continua să ne rugăm pentru ea." Un pastor baptist irlandez, cunoştinţă de-a mea, a făcut obiecţii acestei teorii. Pînă la urmă, totuşi, ne-a împărtăşit faptul că la naştere a avut un frate geamăn care, aflîndu-se în starea de făt putrezit, a fost aruncat fără nici o ceremonie. "Poate că eu l-am omorît", a spus el. "Trebuie să ne rugăm pentru el diseară."

Un vicar anglican mi-a scris: "Am avut mari rezerve în legătură cu ideile Dumneavoastră asupra rugăciunilor pentru morţi, dar recent am descoperit multe pasaje, în special în Evrei, Efeseni şi Ioan, care ne spun că sînt multe locuri în ceruri. "In casa Tatălui Meu multe locaşuri sînt'[5] (Ioan 14, 2).'Se pare că există un loc în care mulţi oameni pare-se îşi croiesc drum către Domnul, învăţînd şi primind îndreptare. Aceşti oameni depind de slujbele noastre." Cîteva săptămîni mai tîrziu, am primit o carte poştală de la el, cu un citat din Ioan 5, 25: "...cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu.. "A De atunci, acest vicar oficiază Sfînta Liturghie a învierii,- atît pentru familia lui, cît şi pentru alţii, şi a arătat, ca rezultat, că au loc multe vindecări.

Cartea Doctorului Raymond Moody, *Viaţă după viaţă,*"[12], care descrie experienţele pacienţilor întorşi la viaţă, susţine părerea că după moarte ar exista o perioadă de punere la punct pentru învăţare şi îndreptare. Unii dintre aceşti pacienţi descriu existenţa unui "tărîm cu spirite tulburate", în care cei morţi sînt prinşi ca într-o capcană şi de unde ei încearcă să comunice cu rudele lor aflate în viaţă, în speranţa de a se strămuta în ceruri. Deoarece în veşnicie nu

există timp, aceasta poate fi etapa în care rugăciunile celor în viaţă sînt folosite de Iisus Hristos pentru a-i învăţa pe cei morţi cum să iubească şi să primească iubire.

Cu siguranţă că trebuie să existe un aspect academic al problemei pe care o pune întrebarea, în ce măsură rugăciunile pot sau nu să-i ajute pe cei cu păcate grele, cum sînt sinucigaşii. Chiar dacă sînt condamnaţi la iad şi nu pot înţelege iubirea, este cu siguranţă bine ca cei vii să încerce să li-l aducă pe Iisus Hristos prin rugăciune, deoarece prezenţa Lui leagă tot răul. Biserica Ortodoxă Răsăriteană[13] crede că rugăciunea pentru cei din "Iad" le dă acestora încă un prilej ca să fie salvaţi prin mila lui Iisus Hristos.

După ce au ascultat nenumăraţi bolnavi care fuseseră pe punctul de a se sinucide, mulţi psihiatri au dedus că apăsările cărora le fac faţă aceşti oameni sînt aşa de mari, încît cei mai mulţi dintre ei sînt împinşi să comită actul final, şi nu îl săvîrşesc în mod deliberat. Situaţia acestora se poate asemăna cu aceea a unui om care este silit să iasă dintr-o clădire incendiată şi care, în disperare, se agaţă de cornişe pînă cînd propria-i slăbiciune şi forţa gravitaţiei îl împing spre moarte. Unii pacienţi se gîndesc şi vorbesc despre "sinucidere" doar pentru că sînt folosiţi de vocea posesivă a unui strămoş care, trecînd prin trauma sinuciderii, a rămas cu păcatul neispăşit. Astfel, ei nu sînt cu totul de condamnat dacă, de fapt, comit actul şi se poate argumenta că e nedrept că unele Biserici refuză să-i îngroape pe aceşti oameni în pămînt sfinţit sau să le facă întreaga slujbă. Nu noi sîntem chemaţi să-i judecăm pe cei care se sinucid sau care fac alte rele, ci doar să îi lăsăm în mila lui Dumnezeu (Romani 14, 10). Noi trimitem în iad mai mulţi oameni decît ar găsi vinovaţi Iisus Hristos.

Un număr tot mai mare în anglicani recunosc că există şi că este absolută nevoie de rugăciunea Bisericii de acest stadiu intermediar dintre moarte şi înviere. Poate că această etapă este cea descrisă în I Petru 3, 19-20,.cînd Iisus Hristos "S-a coborît şi a propovăduit şi duhurilor ţinute în închisoare, care fuseseră neascultătoare altădată". "Adică, păcătosul murind, el nu mai este în trup, ci rămîne în duhul cărnii. Este încă foarte legat de pămînt, păstrîndu-şi toate dorinţele şi poftele; nu este liber în lumea spirituală. Acolo, spiritele tulburate duc cu ele toate luptele nerezolvate pe pămînt ale cărnii. Ele nu cunosc vreo ieşire. Se poate înfîmpla să apeleze la cei vii, dar fie că noi nu-i ascultăm, fie că nu-i înţelegem, fie că tratăm zoritele lor stăruinţe ca pe nişte boli. A.flăm despre fantome care "bîntuie" în anumite locuri, recunoaştem "posesiile rele" în unii oameni, ne dăm seama de "influenţa strămoşilor" din cine ştie ce comportament. In I Petru 4, 6 se repetă aceeaşi idee, dar în originalul grecesc se foloseşte un termen mai dur - "spre aceasta s-a binevestit morţilor" - de unde putem presupune că se aştepta o schimbare.

C.E.B. Cranfield,[I"1] cărturar al Bibliei, comentează: "...acel interval (dintre moarte şi înviere) nu este lipsit de importanţă, căci în cadrul lui, Iisus Hristos acţionează ca Mîntuitor al' lumii, iar domeniul activităţii Lui salvatoare este în aşa fel încît nu îndrăznim să îi fixăm limite." Deoarece sufletele neliniştite sînt incapabile să se elibereze singure, mai ales dacă în viaţa terestră nu au ales şi nu au cunoscut calea lui Dumnezeu, este clar că cineva trebuie să mijlocească pentru ele. Un grup de teologi anglicani, în raportul către Comisia Arhiepiscopală de Doctrină Creştină[15], descrie felul în care cei vii se pot ruga cu folos pentru morţi, prin Iisus Hristos, şi ca prin aceasta ei să capete o adîncire a caracterului şi o mai. mare

maturizare a personalităţii". Cînd sînt gata de a dărui şi de a primi pe deplin iubirea şi pot ajunge să fie chipul lui Iisus Hristos, ei pot înainta către nemuritoarea "viziune fericită".

Am fost la sute de muribunzi în ultimii cincizeci de ani. Mulţi au murit în mizerie şi cu teamă, dar foarte mulţi alţii au murit cu încîntare, văzînd cu limpezime ceva fericit şi emoţionant în aventura pe care tocmai o începeau. Un om de şaptezeci şi opt de ani, care toată viaţa fusese surdo-mut, s-a ridicat dintr-o dată în capul oaselor, cu faţa lui de obicei fără zîmbet iluminată de fericire, a ridicat ambele braţe şi cu o ultimă suflare a strigat: "Tată". Cu trei zile înainte ca tatăl meu să moară, ne-a spus că i-au apărut "mulţi prieteni care i-au spus că la o anumită oră se vor întoarce să îl ia. A fost încîntat de viziune şi, într-adevăr, a murit la ceasul prezis. "Pierderea" noastră s-a transformat în bucurie: n-a fost nevoie să vărsăm lacrimi. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru viaţa de aici a tatălui meu - viaţa de chirurg, cei treizeci şi şapte de ani petrecuţi pentru crearea literaturii medicale şi ştiinţifice din China - şi am ştiut că era activ şi fericit, continuînd a îndeplini undeva lucrarea lui Dumnezeu. Pentru aceia care în viaţa pămîntească nu au ştiut cum sau nu'au vrut să-l urmeze pe Domnul, şi care nu mai au voinţă liberă, se pare că noi, cei vii, avem o responsabilitate, o autoritate în conformitate cu starea noastră de har, ca să cerem iertare pentru păcatele, greşelile şi ignoranţa lor, astfel încît măcar acum să li se arate calea spre Dumnezeu. Nu este îngăduit, totuşi, să luăm direct legătura cu ei. Ni se spune în mod expres că făcînd astfel contravenim legii lui Dumnezeu. Nu putem să ne rugăm morţilor; ni se cere să ne rugăm pentru morţi. Trebuie să acţionăm ca şi cum ei ar fi la persoana

a treia şi să-i trimitem Domnului, ca Bl să se ocupe de ei. Este egoist şi crud să încercăm să ne "agăţăm de ei" sau să îi "chemăm înapoi". Ei aşteaptă eliberare, şi nu limitare la lucruri şi fiinţe*pămînteşti.

RUGĂCIUNI

In paginile următoare am încercat să pun pe hîrtie imagini şi cuvinte care mi-au apărut într-o viziune. Viziunea era la fel de clară ca şi cuvintele rostite, astfel că m-am rugat ca să pot să schiţez viziunea aşa cum am văzut-o. Ea este exact aşa cum mi-a ieşit din pensulă, fără nici o corecţie, şi cuvintele sînt exact cele auzite.Iisus a spus: "Rugaţi-vă în acest fel". Este important ca noi să ţinem cont ca aceasta să nu fie doar o repetiţie inutilă. Ne pierdem timpul recitînd în grabă..,., iar unii creştini refuză chiar a spune această rugăciune. Succesiunea din Tatăl Nostru urmează propriei dezvoltări a omului şi creşterii intuiţiei în decursul pelerinajului spiritual. în viziunea mea, El şi-a folosii trupul ca indicator. Sfiruu] Duîi a făcut ca acest lucru sa fie rea! pentru ucenici după Rusalii.

TATĂL NOSTRU
CARE EŞTI ÎN
CERURI

SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU
VIE ÎMPĂRĂŢIA TA
FACĂ-SE VOIA TA
PRECUM ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT
PÂINEA NOASTRĂ CEA SPRE
FIINŢĂ
DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI
ŞI NE IARTĂ NOUĂ GREŞEALELE
NOASTRE
PRECUM ŞI NOI IERTĂM
GREŞIŢILOR NOŞTRI
ŞI NU NE DUCE PE NOI ÎN
ISPITĂ
ŞI NE IZBĂVEŞTE
DE CEL RĂU
TATĂL NOSTRU
CARE EŞTI ÎN CERURI
SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU

Tatăl nostru care eşti în Ceruri
Sfinţească-se numele Tău

Imaginează-ţi braţele Lui Iisus
Deasupra capului Său

TATĂL NOSTRU
Nu al MEU ci al NOSTRU
Câtă smerenie – pe acelaşi nivel cu noi!

TATĂ AVVA " TĂTICULE"
Nu mai este vorba de o zeitate
Îndepărtată care care aruncă sunete.

Înrudirea noastră – punctul cel mai înalt
al Legăturii noastre deasupra capetelor
celor mai mulţi dintre noi.

Braţele ridicate într-o atitudine
De supunere.

Braţele ridicate arată
Către Cerul spre care nădăjduim
Şi pe care începem să-L simţim
Acum în prezenţa Lui

Îi vom respecta numele şi menirea.

VIE ÎMPĂRĂŢIA TA

Asta urmează să faci tu
Vie Împărăţia Ta
Vrem să vină Împărăţia Ta
Acesta este produsul mâinilor noastre
Noi Te reprezentăm aici pe pământ.
În măsura în care facem aşa, începem să
Facem parte din Împărăţia Ta cea veşnică
În inimile noastre.
Mâna dreaptă a lui Isus este întinsă cu palma înainte.

FACĂ-SE VOIA TA

Aceasta este îndrumarea
De care trebuie să o primeşti
FACĂ-SE VOIA TA

Avem nevoie de îndrumarea TA
Vom petrece timpul în Linişte,
Ascultând şi privind.
Noi primim cu o mână întoarsă cu faţa
în sus şi vom scie cu cealaltă mână.
Am fost crescut după chipul Tău-
Scopul Tău creator, o persoană cu
care Tu doreşti să comunici.

PRECUM ÎN CER ŞI PE PĂMÂNT

Pe umerii tăi
Precum în cer aşa şi pe pământ.
Cu mâna Sa stângă pe umărul Său
EL spune:
Pe pământ.

Purtăm mâna Lui pe umerii noştri.
Responsabilitatea de a vedea voia Lui
împlinită cade asupra noastră. Avem
Libertatea de a alegecalea pe care o
luăm – de a-i ajuta pe ceilalţi să aleagă
de a-i dirija pe calea Ta.

Cu mânăa dreaptă în susel spune:
Precum în cer.

Iar noi ne imaginăm totul,
După conceperea noastră despre Cer –
Bucurie, pace, Lumină, căldură
Şi mai presus de toate iubire.
Fiindcă acum relaţia noastră
Cu Dumnezeu este bine stabilită,
ne întoarcem La noi,
şi La nevoile noastre.

PÎINEA NOASTRĂ CEA SPRE FIINȚĂ DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI

Și dă-ne tot ce ne trebuie
Pîinea noastră cea spre ființă
și tot ceea ce ne trebuie
dă-ne nouă astăzi

Cu mîna Sa dreaptă,
El scoate hrană și veșminte.

Pîinea noastră cea spre ființă
și tot ce ne trebuie
pentru trupurile noastre...
hrană
veșminte
adăpost.

"Păsările cerului nici nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare... florile cîmpului nici nu ostenesc, nici nu torc..."

Grija Lui este pentru toate nevoile noastre, și pentru sănătate și vindecare.

"E de ajuns pentru toate nevoile, dar nu pentru toate lăcomiile".

Nu risipiți - doriți mai puțin.

1

ŞI NE IARTĂ NOUĂ GREŞEALELE NOASTRE

Şi ne iartă nouă greşealele noastre
Apoi îşi pune mîna stîngă pe inimă.
Noi primim cu mîna stîngă şi ducem la inimă.
Iertare - ca nu mai trebuie cîştigată, ci acceptată - un dar de la Dumnezeu, p jertfa Sa ultimă, hotărîtoare, prin vărsare sîngelui nevinovat al Fiului Său celui iubit. Prin urmare, nu vor mai fi niciodată jertfe de sînge.

PRECUM ŞI NOI IERTĂM GREŞIŢILOR NOŞTRI

Inclusiv pe strămoşii noştri
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri
El îşi duce către plexul Său solar mîna dreaptă strînsă.
Aici apare un nou element, total neaşteptat.
Ideea că trebuie să-i iertăm pe ceilalţi, chiar şi pe vrăjmaşii noştri, pe cei care ne ar răni sau ne-ar distruge.
Este ceea ce ai făcut Tu, Doamne Iisuse
Tu chiar ai suferit o moarte înspăimîntătoare şi ai biruit-o, făcînd ca moartea să nu mai fie acum de temut, ci binevenită.
Şi deschide porţile raiului şi acelora care au murit.
Numai dacă iertăm putem fi iertaţi.

ȘI NU NE DUCE PE NOI ÎN ISPITĂ

Și nu ne duce pe noi în ispită
își așează ambele mîini pe coapse.

El este cu noi atunci cînd sîntem ispitiți
de bani
de sex
sau de calea pe care pășim în viață.

El nu ne ispitește –

El este chiar opusul ispitirii.

Așa că noi spunem: "Amintește-ne de existența Ta cînd sîntem ispitiți și dă-ne puterea să ocolim ispita".

A urmat o pauză.

A doua etapă este încheiată.
Ne-am ocupat personal de asta,
și totul e în ordine.

Relația noastră cu Dumnezeu
și cu semenii noștri este corectă.

Acum sîntem în sfîrșit pregătiți
să facem rugăciunea
prin care să fim izbăviți de rău.

CI NE IZBĂVEȘTE DE CEL RĂU

Călcat în picioare - aceasta este toată atenția
de care se bucură Satan
Ci ne izbăvește de cel Rău
Degetul lui Iisus arată ferm în jos -
El spune: "Da, izbăvește-ne pe noi".
Noi nu avem putere.
A Lui este puterea de a ne izbăvi de Rău,
nu numai de răul din noi, ci și de cel Rău însuși.
"Dacă eu, prin degetul Domnului,
l-am azvîrlit pe Satan".
Aceasta este lupta lui Pavel, nu împotriva cărnii și a sîngelui, ci împotriva tărîmurilor și puterilor, a duhurilor răutății.
Sîntem vii. Avem voință liberă.
Putem trăi în sclavie.
Sau putem să alegem să trăim în Puterea
Sfîntului Duh, în lumină, iubire și libertate.
Satan nu poate să suporte prezența lui Iisus.
Apoi spunem

AMIN...

așa să fie
Nu îl mai văd pe Domnul
stînd în picioare în fața mea, ci El vine
și îngenunchează sau stă lîngă mine,
într-un veșmînt de lucru maron,
spunînd împreună cu mine
Tatăl Nostru.
Apoi putem discuta împreună problemele și
El îmi spune ce să fac.

*SFÂNTA LITURGHIE A ÎNVIERII *)*

La Sfînta Liturghie trebuie să avem întotdeauna intenții precise. Poate *1%* pentru noi înșine, 99% pentru ceilalți:

Rugăciunile noastre trebuie spuse cu voce tare, împreună cu alții în care avem încredere - mai ale membri ai familiei. Cel mai bine, în cadrul unei Sfinte Liturghii individuale, rostite înainte de spovedanie. Dacă ea trebuie inclusă într-o slujbă publică, atunci stați afară într-o mașină. Dacă este în cadrul unei slujbe făcute special în acest scop pentru mai multe familii, atunci acestea pot veni lîngă altar în timpul oferirii jertfei, depunînd acolo Arborii Genealogici ai familiilor lor și cererile pe care le fac, și își pot spune cu voce tare rugăciunile, vorbind în același timp cu alte familii.

Rostirea cu voce tare obiectivează rugăciunea și elimină din pacient simptomele, el poate acum auzi și sesiza conștient situația.

Să ne rugăm -

Tatăl nostru care ești în ceruri, ne plecăm în Prezența ta, și îți mulțumim că ți-ai jertfit unicul Fiu

Știm că Tu, Domnul nostru Iisus Hristos, ai înviat din morți. Ești viu și te afli aici cu noi. Te rugăm să-ți trimiți îngerii, ca să strîngă laolaltă pe toți ai noștri cei adormiți care par a fi pierduți, și în special Pe.................... și pe mulți alții pe care Tu îi știi, dar pe care noi i-am neglijat. Adu-i unde dorești, ca <u>să poată</u> vedea trupul Tău care s-a frînt, s-a jertfit

*) După rânduiala Liturghiei în Biserica Anglicană.

şi a înviat, ca şi ei să poată învia în jertfa lor. Lasă-i să primească Sîngele Tău, care s-a vărsat într-un act săvîrşit spre iertarea păcatelor lor.

Orbeşte şi izgoneşte pe Satan şi legiunile lui, în locul potrivit.

Fie ca Trupul şi Sîngele Domnului nostru să vindece toate rănile şi chinurile provocate de Satan şi de legiunile lui celor vii şi celor morţi.

Tată, venim la Tine ca nişte copii care se poticnesc, care nici nu înţeleg, nici nu ştiu cum să se roage. Trimite Duhul Tău Cel Sfînt ca să intervină pentru noi.

Te rugăm aceasta în Numele Domnului nostru Iisus Hristos - Amin.

SLUJBA ÎNVIERII

Tatăl Nostru
Ceremonia iertării

Noi şi răposaţii noştri am păcătuit în faţa Ta

Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri n-am reuşit să ne iertăm unii pe alţii
Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri n-am reuşit să ne rugăm cu credinţa aşteptată
Toţi: Doamne, miluieşte

Noi şi răposaţii noştri nu ne-am cerut iertare de la strămoşii de pînă la Adam şi Eva

Toţi: Doamne, miluieşte

Scurtă rugăciune (se pot folosi una sau mai multe rugăciuni din cele ce urmează):

Atotputernice şi veşnice Dumnezeu, care ai putere peste vii şi peste morţi: cu umilinţă Te rugăm pentru robul (roaba) Tău (Ta) „ .„ ca el (ea) să obţină de la ne nărginita Ta bunătate iertarea tuturor păcatelor: prin Fiul Tău Iisus Hristos, Domnul nostru, care împreună cu Tine şi cu Duhul Sfînt trăieşte şi stăpîneşte. Doamne, o lume fără de sfîrşit. Amin.

O, Doamne, dăruieşte odihnă robului Tău........ acolo unde nu mai simte durere, nici întristare, nici suspin, ci viaţă fără de sfîrşit. Amin,

Doamne, Mîntuitorule, odihneşte cu drepţii pe adormitul robul tău ______ . şi-l sălăşluieşte pe dînsul în corturile Tale, precum este scris. Că Tu eşti Dumnezeul milei, al îndurărilor şi al iubirii de oameni. Trecîndu-i cu vederea toate păcatele lui care le-a săvîrşit cu lucrul, cu cuvîntul sau cu gîndul, cu ştiinţă sau cu neştiinţă, ca un iubitor de oameni, acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh! Mîntuitorule, tu eşti Dumnezeu care ai pogorît în iad şi ai dezlegat durerile celor ferecaţi; şi sufletele adormiţilor robilor tăi odihneşte-le. Şi acum şi pururea şi-n vecii vecilor. Amin. Una curată şi prea nevinovată Fecioară, aceea ce ai născut pre Dumnezeu mai presus de fire, roagă-l să mîntuiască sufletele robilor Săi.

Lecturi (alegeţi-o pe una sau pe alta)

Isaia 25, 3-9 – şterge lacrimile de pe toate fetele
11 Macabei 12, 38-455 - e bine să te rogi pentru morţi

Romani 6, 3-9 - dacă murim cu Hristos, vom trăi cu El
1 Connteni 15, 51-57 - moartea e înghiţită de biruinţă
I Ioan 3, 1-2 - vom fi asemenea lui Dumnezeu

Matei 27, 51-54 - sfinţii s-au sculat
Luca 8, 49-56 - Jair 49, 56

Ioan 6, 35-40) - Eu îl voi învia

Ioan 14, 1-6 - multe locaşuri

Luca 18, 15-17 - Iisus şi copiii

Ioan 6, 51-58 - Pâinea cea vie

Ioan 11, 39-44 - Lazăr

Rugăciunea la oferirea pîinii şi vinului

(După citirea Evangheliei, pîinea şi vinul se aşează' pe altar, alături de numele celor care trebuie pomeniţi.)

Rugăciunea dedicării

Sfinta împărtăşanie

Eu sînt învierea şi viaţa; cel care crede în Mine, chiar dacă moare va trăi, oricine trăieşte şi crede în Mine are viaţă veşnică.

Rugăciunile după Sfînta împărtăşanie (alegeţi)

îţi mulţumesc Doamne, împăratul nostru, pentru bucuria acestui ospăţ ceresc, şi te rugăm ca Jertfa Trupului şi Sîngelui Tău să nu fie spre osînda noastră, ci să fie în folosul nostru şi al tuturor celor adormiţi, mai ales.................... curăţirea păcatelor, slăbiciunii şi apărarea de tot vrăjmaşul; prin Mila Ta, o, Mîntuitor al lumii, care trăieşti şi stăpîneşti împreună cu Tatăl şi cu Sfîntul Duh, în lumea fără de sfîrşit a lui Dumnezeu. Amin.

Î n aşteptarea învierii noastre, sărbătorim transfigurarea întregii creaţii în armonie şi frumuseţe. Doamne, ai făcut lumea pentru bucurie şi Tu conduci sufletele din adîncimea păcatului spre sfinţenie. Dăruieşte morţilor o nouă viaţă în lumina neschimbătoare a Mielului lui Dumnezeu, ca să putem sărbători cu El Pastele cel veşnic. (Din rugăciunile unui episcop rus)

Pomeneşte-l, Doamne, pe robul Tău, după voia pe care ai arătat-o poporului Tău şi îngăduie-i ca să sporească în cunoaşterea şi iubirea de Tine, să poată merge din putere în putere şi să ajungă la deplinătatea bucuriei în împărăţia Ta Cerească: prin Iisus Hristos, Domnul nostru, care trăieşte şi stăpîneşte cu Tine şi împreună cu Sfîntul şi de viaţă făcătorul Tău Duh, acum şi în vecii vecilor. Amin. (Din Liturghia Bisericii Episcopale din Scoţia)

Binecuvîntare

Fie ca Dumnezeu Tatăl cel Atotputernic să continue vindecarea ta ca să poţi avea mai mult din dragostea Lui pentru vii şi pentru morţi. Cerem această binecuvîntare în numele Tatălui, şi al Fiului, şi al

Sfintului Duh. Amin. *Toți:*
Amin.

BINECUVÂNTAREA CASEI

Preotul: Ajutorul nostru de la Domnul
Toți: Care a făcut cerul și pămîntul.
Preotul: Domnul să fie cu voi.
Toți: Și cu tine.

Să ne rugăm.
Dumnezeule, Părinte Atotputernic, fierbinte Te rugăm pentru casa aceasta și pentru cei ce locuiesc în ea și pentru bunătățile dăruite să binecuvîntezi............. și să sfințești .... înmulțindu-le, prin bunătatea Ta, în tot felul. Revarsă asupra lor. Doamne, rouă cerească din belșug, precum și bunătățile tale cele pămîntești spre folos. Cu milostivire ascultă rugăciunile lor și le împlinește dorințele lor. La smerita noastră chemare cu bucurie să binecuvîntezi .... și să sfințești.................. această casă, așa cum cu bucurie ai binecuvîntat casa lui Avraam, Isaac și Iacob, a lui Petru, a lui Matei, a lui Zaheu Vameșul, între aceste ziduri fă ca îngerii Tăi de lumină să domnească și să vegheze asupra celor ce locuiesc aici; prin Hristos, Domnul nostru. *Toți:* Amin.

Se stropesc pragul casei și încăperile cu apă sfințită.

(Binecuvîntare din *Ritualul Roman* de Philip Weller, Milwaukee: Bruce Publishing Company, 1964, sau din *Exorcism* de Dom Robert Petitpierre, S.P.C.K, Londra 1972).

NOTE

Capitolul 2

1. P. M. Yap, "Sindromul de posedare", Jurnalul de Ştiinţe pentru Boli Mintale, 106, 1960.
2. Cari Jung, "posesia este cauzată de ceva care ar putea fi descris cel mai bine ca un «suflet ancesteal». Arhetipurile şi inconştientul colectiv, p. 124.
3. R. K. Mc. Call. "Demonizarea" sau Sindromul de posedare, Jurnalul Internaţional de Psihiatrie socială, Voi. XVII, nr.2, Primăvara li-i 1971.

Capitolul 3

1. Fiica Sf. Elisabeta, Constanţa, a fost eliberată după 365 de liturghii. Constanţa a apărut şi a spus că se chinuia, dar că ar putea fi eliberată dacă s-ar săvîrşi pentru ea zilnic Sfînta Liturghie, timp de un an. Mai tîrziu. Constanţa a reapărut într-o rochie albă, strălucitoare. "Azi", i-a spus ea mamei sale Elisabeta, "sînt eliberată din chinurile purgatoriului". Elisabeta s-a dus să-i spună vestea cea buna preotului Mendez. Mendez a asigurat-o că în ziua anterioară terminase de oferit cea de-a 365-a liturghie pentru Regina Constanţa. De asemeni, i-au trebuit Sf. Thomas de Aquino multe Sfinte Liturghii înainte de a-şi vedea sora decedată, eliberată de suferinţă şi mergînd la cer. Cu toate acestea, cunoscînd mintea cercetătoare a fratelui ei, sora lui a sfîrşit prin a-i spune Sf. Thomas cîteva lucruri. Ea i-a spus că fratele său Landolph era în purgatoriu, că fratele lui, împăratul Frederic, era în cer. şi că şi pe el îl aştepta un loc splendid în cer. Sf. Thomas a murit curînd după ce a primii de la sora lui vestea că îl aştepta un loc în cer. în timp ce Sf, Elisabeta şi Sf. Thomas au considerat necesar sa ofere mai mult de o liturghie. Sf. Theresa de Avila ştia că binefăcătorul lor. Medina del Campo, va fi trimis la cer de îndată ce îi vor putea oferi o Sfîntă Liturghie în noul lăcaş pe care îl construiau.

La prima Stîntă Liturghie, în timp ce se ducea la Sfinta împărtăşanie. Sf. Theresa l-a văzut pe Medina del Campo "cu mîinile împreunate şi înfăţişarea luminoasă, mulţumindu-mi pentru că l-am eliberat din purgatoriu." (Keppler, op. cit., 158, 271, 179).

Capitolul 5

1. Corelaţia dintre stresul matern din timpul sarcinii şi defectele din naştere este cercetată de D. H. Stott şi Sandra Latchford, "Antecedente prenatale ale sănătăţii, creşterii şi comportamentului copilului". J. Am: Academy of Child Psychiatry, 15, 161-191, 1976.
2. David Spelt arătase deja cu zece ani mai înainte că fătul uman în ultimele două luni poate fi condiţionat să răspundă la un zgomot puternic, vezi David Spelt. "Condiţionarea fătului uman în uter", J. Experimental Psychology, 38, 338-346. 1948.
3. Raportat de Chicago Tribune, "Embrionul îşi poate aduce aminte, spune terapeutul", 1 noiembrie, 1978.
4. Conrad Baars, M.D.. Simţirea şi vindecarea propriilor emoţii. (Plainfield: Logos, 1979) 82-84.
5. Joan Fitzherbert, "Sursa înştiinţărilor omului despre nemurire" British Journal of Psychyatry. HO, 3964.

Capitolul 6

1. Kurt Koch. îndrumare creştină şi ocultism. (Grand Rapids. 1972: Kregel), 189.

Capitolul 7

1. Meditaţia Transcedentală (M. T.) este periculoasă pentru creştin deoarece implică iniţierea printr'o ceremonie puja hindusă şi mantre care invocă adesea zeităţi. Curtea supremă a sprijinit Tribunalul din New Jersey dedarînd natura de origină religioasa hindusă a M.T. şi care nu poate fi din fonduri publice,
2. Despre cum să ne rugăm pentru vindecarea interioară, vezi Ruth Srapleton, Darul vindecării interioare (Waco. Texas: Word, 1976)." Denis aud Maîthew Lmn. Vindecarea rănilor vieţii. (New York* Paulisr. 1978).

3. Pat Brooks, Folosirea propriei autorităţi spirituale, (Monroeville,
PA: Banner, 1973), 85.
4. Kurt Koch, îndrumare creştină şi ocultism, (Grand Rapids: Kregel, 1970). 100.
5. Kurt Koch, Legătura ocultă şi eliberarea, (Grand Rapids: Kregel, 1972), 307.
6. Pentru o tratare excelentă, concisă în legătură cu rugăciunea de eliberare, vezi Francis MacNutt, Vindecarea, (Notre Dame: Ave Măria, 1974), 208-231. O prezentare mai cuprinzătoare este dată de John Richards, Ci ne izbăveşte de cel rău.
7. Pentru rugăciunea de vindecare interioară a suferinţelor şi traumelor, vezi Dobson, Theodore*. Vindecarea interioară: Marea chezăşie dată de Dumnezeu (N.Y.: Paulist, 1978).
Linn, Matthew et Dennis, Vindecarea amintirilor (N.Y.: Paulist 1978). Vindecarea rănilor vieţii (N.Y.: Paulist, 1974). Sandford, Agnes, Darurile vindecătoare ale spiritului (Artur James Ltd) Stapleton, Ruth, Darul vindecării interioare (N.Y.: Bantam, 1977) Experienţa vindecării interioare (Waco: Word. 1977) Tapscott,. Betty, Vindecarea interioară prin vindecarea amintirilor (Huston: Box 19827. 1975).
8. Dr. Kurt Koch prin tratarea sutelor de cazuri de îmbolnăviri prin practici oculte, recomandă cu tărie Sfînta Liturghie, care este cheia de a te menţine liber. "La Cina Domnului, persoana eliberată de sub stăpînirea forţelor oculte este adusă să participe la lucrarea cea mîntuitoare a lui Iisus Hiistos. Persoana eliberată trăieşte prin mijlocirea unor semne vizibile frăţia cu Trupul şi Sîngele lui Hristos, primirea în sînul Bisericii lui Hristos, realizarea calităţii de cetăţean al împărăţiei şi astfel, realizează fortificarea spirituală faţă de influenţele şi atacurile demonice... De aceea, recomand o participare frecventă la Cina Domnului pentru persoana care a fost eliberată de sub influenţa ocultă. Ca notă colaterală, aş sugera ca Bisericile să săvîrşească Taina într-un mod mai accesibil decît cel de pînă acum."(Koch, op. cit., 332).

Capitolul 8

1. Părinţii Bisericii au interpretat I Corinteni 3. 11-15 ca fiind o referire la existenţa unui stadiu intermediar de purificare. Robert Bellarmine, De Purg. I 1,5 citează pasaje din Sf. Ambrozie. Sf. Augustin, Sf, Jerome, Sf, .Grigore şi Origen.
2. Wilpert, Picturile din catacombele Romei, p. 334, citat în

Keppler, P.W. Biete suflete în purgatoriu St. Louis: Herder, 1927. 27

3. Sf. Ioan Gură de aur, I Ad Cor., Hom.XLI, N.4, P.G., LXI, col. 361, 362.
Sf. Ciprian, Ep. 1, 2 SEL III, 466 f.
4. Joseph Jungmann, Liturghia de Rit Roman (N.Y.: Benziger Bros. 1959), 441-3.
5. Tertulian, Despre monogamie, 10:4: Corp Christ..2: 1043 şi 2: 1243.
6. Eusebius, Viaţa lui Constantin 4:71; GCS 7:147.
7. Jungmann, op. cit., 443.
8. Apostolic Constitution, P.G. I, Col.1144.
9. Ioan Gură de Aur, Hom. 3 în Ep. ad Phil.. nr.4.
10. Butler, Vieţile Sfinţilor, (New-York: Kennedy 1956)' 1.495.
11. Raymond Moody, Viata după viată (Convington: Mockingbird, 1975).
12. Raymond Moddy, Reflecţii despre[1] viata după viată (N.Y.: Bantam, 1977), 18-22
13. Serge Bulgakov. Biserica Ortodoxă, (London: Centenary, 1935). 208-9.
14. C.E.B. Cranfield, Prima epistolă a Sf. Petru, (Londra: SCM).
15. Rugăciunea şi cei adormiţi. Comisia Archiepiscopilor despre doctrina creştină. (Londra: SPCK, 1971.20). Puţini oameni cred că la moarte sîntt destul de puternici pentru o privire directă a lui Dumnezeu sau pentru prezenţa lui imediată; nici nu cred că obiceiurile înrădăcinate ale păcatului ar putea fi imediat eradicate. A susţine că orice creştin, chiar şi cel mai credincios, va fi transformat imediată într-o întruchipare a perfecţiunii, prin moarte, li se pare multora incredibil, frizînd magia. Se pare că transformarea unei persoane păcătoase - chiar a unei persoane care a dorit împlinirea acestei viziuni a lui Dumnezeu - într-un seamăn al Domnului nu poate fi un proces instantaneu, dacă ar fi să se respecte firea omenească, liberul arbitru şi continuarea personalităţii individuale, dincolo de moartea care ne separă de această viitoare stare. în orice caz. deoarece fericirea aşa cum este cunoscută în această viaţa, este temporală, şi starea aceasta trecătoare (cel puţin aşa cum o ştim aici) se află în contextul acţiunii şi evoluţiei spre perfecţionare. Cum este posibil să îţi închipui că există după moarte o stare în care caracteristicile de bucurie şi fericire - deşi sînt afirmate de oameni - totuşi nu mai au un caracter evolutiv (doar s-a ajuns la desăvîrşirel). Toate aceste consideraţii îi fac pe mulţi creştini să creadă că perfecţionarea este încă «posibila după moarte. Dacă este aşa.

atunci rugăciunile de mijlocire sînt justificate. Ni s-ar putea interzice să mijlocim numai daca situaţia către care au fost îndreptate rugăciunile noastre ar fi fost o situaţie de neschimbat. Rugăciunile pentru schimbarea stării celor plecaţi nu trebuie să implice nici un dubiu, din partea noastră, în ceea ce priveşte rezultatul călătoriei lor în continuare, ca şi cum ei ar fi putut fi asiguraţi de mîntuire la data morţii, şi totuşi sa-şi piardă viaţa după aceea. Ele pot fi rugăciuni pentru o mai categorică conturare a caracterului şi pentru o maturizare a personalităţii. Nu sînt necesare rugăciuni pentru lumină şi pace ca urmare a unei necesităţi actuale.

Postfaţa autorului

în ultimele şase luni, o serie de oameni au urmat pe cont propriu ideile şi sugestiile cuprinse în această carte, fără să recurgă la doctorul sau la preotul lor. Au luat parte cu regularitate la Sfînta Liturghie, cu intenţia de a-şi încredinţa Arborele Genealogic lui Dumnezeu şi de a cere iertare pentru greşelile lor din trecut. Drept rezultat, au avut loc vindecări, nu numai ale lor, ci şi ale multor rude îndepărtate.

O femeie care suferea de migrenă din copilărie s-a vindecat în acest fel. Acest lucru s-a petrecut în ciuda faptului că nu ştia nimic despre Arborele ei Genealogic. Bătrânul ei tată era sclerozat şi nu şi-a putut aminti nimic despre strămoşii lui. După slujbă, nu numai că ea s-a vindecat, dar l-a găsit şi pe tatăl ei cu mintea clară şi cu memoria restabilită.

Un cuplu care se despărţise s-a reunit, după ce unul din ei a participat la o astfel de slujbă.

Un grup de oameni s-au dus împreună la Sfînta Liturghie ca să se roage şi să-i încredinţeze Domnului nostru Iisus Hristos pe unii membri ai familiei care muriseră năprasnic din cauza altor membri ai familiei. In timpul slujbei, ei au avut viziunea celor care fuseseră eliberaţi în lumea cealaltă. Mai tîrziu, au descoperit că vinovaţii care provocaseră dezastrul şi care erau fie în închisoare, fie în spitale de boli mintale din această cauză, s-au convertit în chiar dimineaţa slujbei.

Au mult de cîştigat acei membri de familie care se roagă cu voce tare, astfel încît îşi aud propriile cuvinte. Cînd aceste rugăciuni sînt spuse ca să fie auzite şi de alţii, ne dăm în acest fel seama de intenţia lor. Acest lucru este mai uşor de făcut în cursul unei

Sfintei Liturghii particulare, aceasta putând fi urmată de rugăciuni personale în tăcere, rostite şi la următoarele Sfinte Liturghii.

In urma apariţiei acestei cărţi, s-au iscat multe discuţii teologice, mai ales printre clerici şi episcopi. Am aflat de la ei că autoritatea noastră de-a face acestea vine din învăţăturile lui Iisus Hristos şi că poruncile Lui sînt la fel de adevărate azi, ca şi atunci. Din parabolele Sale, reiese limpede că El se aştepta ca cei implicaţi să participe la procesul de vindecare. Când a spus: "Lăsaţi copii' să vină la Mine", El s-a aşteptat ca mamele lor să-i aducă. La mormântul lui Lazăr, El a poruncit celor prezenţi - ucenicilor săi şi familiei - să răstoarne piatra de pe mormânt. După ce 1-a chemat pe Lazăr din mormânt, familia a fost însărcinată să-l dezlege.

La învierea fiicei lui Jair, Domnul le-a cerut în mod special la trei dintre ucenicii Săi şi părinţilor fetei să intre cu el în casă. După ce a adus-o la viaţă, a poruncit părinţilor să-i dea fetei ceva de mâncare. Aşadar, în fiecare etapă, ei au fost implicaţi. Actul de credinţă şi iubire al centurionului de a veni el însuşi la Iisus a făcut în mod obligatoriu parte din procesul de vindecare a slugii lui. Cerşetorul orb a pus în cuvinte - exact ceea ce voia de la Iisus. Unul din cazurile mele recente, mi-a venit prin sora care îngrijea bolnavul. Acesta era o persoană vârstnică, care în primul război mondial îşi pierduse braţul drept. Avusese aşa-zisele "dureri-fantomă" în ciotul de amputaţie, de nesuportat atunci, ajungând chiar de la început morfino-dependent, iar mai apoi dependent şi de physeptone. Schija care îl rănise omorâse pe patru dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui. Nu li se făcuse slujba de înmormântare pentru că, aşa cum spunea el, "nu rămăsese nimic din ei". Fiind el însuşi preot, a fost de acord să pregătească o Sfântă Liturghie la care prietenii săi au fost încredinţaţi lui Dumnezeu. Din acea zi şi până la moartea lui, câteva luni mai târziu, nu a mai avut

dureri puternice şi nu a mai avut nevoie de medicamente.

O altă zonă în care această lucrare a avut înrâurire este Irlanda de Nord, unde sînt oameni violenţi. Unii din cei pe care i-am cunoscut pretind că autoritatea de a face ceea ce fac le vine de la cei care au murit. Ei continuă violenţa în numele lor. Mie mi se pare că schelete din trecut luptă cu alte schelete din trecut. Ei sînt oameni de ieri, care se luptă în bătălii de ieri, bătălii de acum trei sute de ani. Ambele părţi aflate în luptă îşi îngroapă morţii în mânie şi cu jurăminte de răzbunare. Cuvintele tradiţionale, care privesc "credincioşi răposaţi", par neadevărate. Nu există nici o justificare înaintea lui Dumnezeu, iar acele suflete pierdute continuă să-i bântuie şi să influenţeze pe descendenţii lor. Satan profită de orice forţă ocultă spre a dezbina, distruge şi controla. Oamenii trebuie să îşi dea seama că, de fapt, ei se poartă ca nişte marionete ale lui Satan şi că ei înşişi sînt pierduţi. O carte a lui Robert Cielu - "Cruţă-mi oamenii chinuiţi" - dezvoltă această idee.

Acelaşi model poate fi găsit în toate luptele şi violenţele din lume în care oamenii apar în postura de pioni, într-o vastă bătălie a forţelor oculte.

De aceea, în pomenirile şi în spovedaniile noastre trebuie să ne străduim să fim cît mai precişi cu putinţă. Vindecarea se produce acolo unde se întâmplă acest lucru. în şapte familii diferite de diabetici, cel care suferea din fiecare familie era cel care purta echivalentul "unui pumn în stomac" de la ceilalţi membri din familie. într-unui din cazuri, pentru cinci generaţii. Acum toate familiile s-au vindecat.

O doamnă de şaptezeci şi opt de ani, victimă a poliomielitei, s-a dus la Sfânta Liturghie spre a-1 lăuda pe Dumnezeu pentru tot ceea ce făcuse El pentru familia ei. A pus pomelnicul cu Arborele Genealogic pe altar. Spre surprinderea şi încântarea tuturor, s-a trezit a doua zi cu piciorul, care era paralizat, vindecat. Fusese paralizată şi amorţită pe partea stingă de

când avusese poliomielita, la vârsta de şaisprezece ani. Noi* cei care stăm la distanţă sau care credem - că suntem în siguranţă, suntem la fel de răspunzători. Noi ar trebui să mergem cu toţii la propria noastră Sfânta Liturghie, în durere şi cu inima zdrobită. Peste o sută treizeci de cazuri de anorexii de origine nervoasă au fost vindecate cu ajutorul acestei slujbe. Se propune ca Ziua Sfinţilor Prunci (zisă a Inocenţilor) de la 28 Decembrie să devină zi de doliu naţional pentru toate avorturile de peste an.

Sumar

Eu nu sunt de acord cu aceia care argumentează că, dacă sarcina ar fi fost doar de câteva săptămâni, copilul nu s-a format și nu contează. Experiența mea, în care «î-am văzut» pe acești prunci în grupul de copii de vârsta lor, îmi dovedește adevărul cuvintelor lui Dumnezeu «înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am sfințit și te-aM rânduit prooroc pentru popoare» (Ieremia 1,15 și Psalmii 139,13). Acești copii erau oameni reali, care aveau suflet și își aminteau de un Dumnezeu al iubirii care i-a ajutat odată."

Dr. KENNETH McALL

